

Pásmo Základy

napsal: Derek Prince

I. Základ víry

Nebo základu jiného žádný položití nemůž, mimo ten, kterýž položen jest jenž jest Ježíš Kristus 1K 3,11

Každý, kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl. Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal a vytesal hluboko, a založil grunty ve skále. L 6,47

Obsah:

Předmluva

Zkratky Biblických knih

I. CO JE ZÁKLADEM KŘESŤANSKÉ VÍRY

Kristus skála - Konfrontace - Zjevení - Uznání - Vyznání

II. JAK BUDO VAT NA TOMTO ZÁKLADĚ

Bible - Základ víry - Důkaz uřednictví - Zkouška lásky - Prostředky zjevení

III. AUTORITA BOŽÍHO SLOVA

Bible - Psané Boží Slovo - Věčné - Autoritativní - Inspirované Duchem svatým

IV. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Víra - Nový rod - Duchovní výživa

V. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Tělesné uzdravení - Duševní osvícení

VI. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Vítězství nad hříchem a satanem

VII. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Očištění a posvěcení

VIII. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Naše zrcadlo - Naš soudce

I. CO JE ZÁKLADEM KŘESŤANSKÉ VÍRY

Kristus skála - Konfrontace - Zjevení - Uznání - Vyznání

Dnes stejně jako v celém tomto pásmu není naším cílem říci vám čemu by jste měli věřit, ale vést vás ve vašem studiu Bible abyste si mohli učinit vlastní závěry o tom co tato kniha skutečně učí.

Bible je bezpochyby nejrozšířenější, nejčtenější a nevlivnější kniha v celé historii lidstva. Proto jsme přesvědčeni, že každý vzdělaný a inteligentní člověk by měl dnes Bibli studovat, aby poznal, co skutečně učí a v čem leží důvod jejího nesmírného a trvalého vlivu na lidstvo. To platí pro každého ať křesťanství vyznává, nebo ne. Většina lidí má dnes sklon odložit Bibli stranou, aniž by ji jen trochu vážně studovali. Na druhé straně je příliš mnoho křesťanů, kteří přijímají bez řádného prozkoumání náhledy, nebo doktríny té církve, nebo skupiny ke které náhodou patří. Výsledkem je, že jejich náboženský život postrádá skutečnou hloubku, nebo cíl a nikdy nejsou sto dáti druhým jasný, nebo přesvědčivý výčet toho, čemu věří a proč tomu věří.

Proto na vás naléháme a vyzýváme vás, abyste přijal výzvu samotné Bible -studovat pro sebe.

Zúčastněte se s námi v tomto pásmu nazvaném Základy studia základních učení Bible.

X X X

Bible na různých místech přirovnává život věřícího k budování, nebo stavění budovy. Např. v epistoletě Judově verši 20 čteme: "Vzdělávající se na té nejsvětější víře své". I apoštol Pavel používá na různých místech stejný obraz. V 1K 3,9n říká: "i vy spolu se vzděláváte v příbytek Boží v Duchu". V Ko 2,7 říká: "Vkořenění a vzdělání na něm, a utvrzení u víře". Ve Sk 20,32 když mluví ke starším církve v Efezu, říká: "poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, které je mocno vzděláti" (*+doslovný překlad*).

x) "vzdělávati v kralické češtině znamená "budovati".

+)V řečtině "slovo - Logos" je mužského rodu . Proto podle tvaru vztažného zájmena se nerozpozná , mluví -li se o "slovu", nebo o "Bohu". Podle umístění ve větě je však jasné, že se

zde vztahuje ke slovu. Podobný případ nepřesného překladu se nachází v 1Te 2,13. Pozn. překladatele.

V přirozené oblasti jsou základy první a nejdůležitější částí každé pevné a stálé budovy. Základy určují maximální váhu a výšku budovy, která na nich má být vystavěna. Slabý základ může nést pouze budovu. Mohutné základy unesou velkou budovu. Mezi základem a budovou je úzký vztah.

V Jeruzalémě jsem jednou bydlel v domě , který postavil jeden Asyřan. Od městské správy dostal povolení ke stavbě dvouposchodového domu a podle toho byly založeny základy. Aby si ale zvýšil zisk z nájemného, vystavěl onen Asyřan ještě třetí patro, aniž by k tomu byl dostal povolení. Výsledkem bylo , že právě v době kdy jsem v tomto domě bydlel začala celá budova v jednom rohu klesat, až se nakonec celá naklonila. A jaký byl důvod? Pouze tento: Základy nebyly dosti pevné, aby unesly budovu, kterou na nich chtěl tento muž vystavět.

V duchovní oblasti je tomu stejně. Tatáž událost se stává i v životech mnoha křesťanů. Chopí se každé myšlenky na zvelebení krásné , velkolepé budovy křesťanství ve svých životech. Ale běda zanedlouho začne jejich krásná budova sedat a klesat, odklánět se od pravdy. Směšně se naklání. Někdy se i úplně hroutlí a zanechává po sobě jenom zřícenou hromadu slibů, modliteb a různých záměrů, které zůstaly nevyplněny.

Pod touto hromadou trosek leží pohřben jediný důvod selhání. Je to základ, který nebyl řádně položen a nemohl unést krásnou budovu, která na něm měla být vystavěna.

X X X

Co je tedy Bohem určený základ křesťanského života?

Jasnou odpověď nám dává apoštol Pavel v 1K3,11: "Nebo základu jiného žádný položití nemůže mimo ten, který položen jest, jenž jest Ježíš Kristus."

Toto potvrzuje také apoštol Petr v Pt 2,6 kde mluví o Ježíš Kristu a říká: A protož praví Písmo : Aj zakládám na Sionu kámen úhelný, vybraný , drahý. "Místo Písma, na které Petr odkazuje nalézáme u Iz 28,16 kde je psáno: Z té příčiny takto mluví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný, drahý, základ pevný."

Starý zákon stejně jako Nový zákon tak potvrzují tento životně důležitý fakt: Pravý základ křesťanského života je Ježíš Kristus sám-nic jiného a nikdo jiný. Nemůže jím být ani žádné vyznání , ani církev, ani žádná denominace, ani žádný úkon, nebo obřad. Je jím Ježíš Kristus sám a "základu jiného žádný položití nemůže.

V této souvislosti bude užitečné zamyslet se nad slovy samotného Ježíše. V Mt 16,13-18 čtete následující rozhovor mezi Ježíšem a učedníky: Přišed pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedníků svých, řka: Kým praví lidé býti mne, Syna člověka? A oni řekli: Někteří Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků. I dí

jim: Vy pak kým mne býti pravíte? I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého. A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích. I jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na též skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou jí."

Někdy se tato Ježíšova slova vykládají tak , že Petr je tou skalou , na které má být křesťanská církev vybudována , a že tedy v určitém smyslu je Petr základem křesťanství spíše než Kristus sám. Důležitost této otázky o správném základu je tak podstatná a dalekosáhlá , že je žádoucí velmi pečlivě tato Ježíšova slova prozkoumat, abychom si mohli být jisti jejich správným významem.

V originální řečtině Nového zákona je v Kristově odpovědi Petrovi záměrná slovní hříčka. Řecky jméno Petr zní "Petros" a skála se řekne "petra". Ježíš hraje na tuto zvukovou podobu a říká:"Ty jsi Petr (Petros) , a na té skále (petra) vzdělám církev svou."

Ačkoli je mezi těmito dvěma slovy zvuková podobnost, význam je úplně jiný. Petros znamená malý kámen , nebo oblázek. Petra znamená velkou skálu(pozn. překladatele:nevyloženou). Myšlenka vybudování církve na obláčku je směšná a zřejmě nemůže být tím co mínil.

Je jeden moderní jazyk , ve kterém je možné i v překladu zachytit něco z této slovní hříčky. Tímto jazykem je francouzština. Francouzský tvar jména Petr je "Pierre ". Toto slovo také Francouzsky znamená kámen. Naproti tomu skála se řekne "rocher". Takže ve francouzské verzi Nového zákona říká Ježíš Petrovi:"Ty jsi Petr-Pierre-kámen, a na té skále -rocher- vzdělám církev svou."

Zde se francouzština vyjadřuje podobně jako originální řečtina. Ježíš Petra s onou skálou neztotožňuje, ale uvádí do protikladu. Ukazuje, jak malý a nevýznamný je kamínek Petr ve srovnání s velkou skalou , na které má být vybudována církev.

Zdravý rozum i písmo tuto skutečnost potvrzují. Kdyby církev Kristova měla být skutečně založena na apoštolu Petrovi tak by byla tou nejnejistější a nejnestálější stavbou na světě. Jen o kousek dále ve stejné kapitole Matoušova evangelia čteme, že Ježíš začal své učedníky připravovat na své zavržení a ukřižování. Zápis pokračuje:I odvedl ho Petr, počal mu přimlouvati, řka:odstup to od tebe, Pane, nikoli nestane se tobě toho. Kterýžto obrátiv se řekl Petrovi:Jdi za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi, nebo nechápeš těch věcí, které jsou Boží, ale které jsou lidské."

Zde Kristus přímo obviňuje Petra, že je ve svém myšlení ovlivněn lidskými názory a dokonce, že se dá ponoukat samotným satanem. Jak by mohl být takový člověk základem celé křesťanské církve?

Dále v evangeliích čteme , že Petr místo , aby vyznal Krista před otrokyní, třikrát svého pána veřejně zapírá.

Dokonce po vzkříšení a po letnicích nám sděluje Pavel v Ga 2,11-14, že Petr byl strachem z krajanů ovlivněn ke kompromisu stran pravdy evangelia.

Jistě tedy Petr nebyl žádná skála. Byl milý svou prudkostí, ale byl člověkem jako každý jiný se všemi vrozenými slabostmi a nedostatky lidství. Jediná skála , na které může být založena pravá a stálá křesťanská víra, je Kristus sám.

Jasně potvrzení tohoto životně důležitého faktu , co je základem každé pravé biblické víry, nalézáme také ve starém zákoně.

V Ž 18,3 říká žalmista David , prorocky inspirovaný Duchem svatým , toto:"Hospodin skála má ... v němž naději skládám, štít můj a roh spasení mého, mé útočiště."

V Ž 62 činí David opět podobné vyznání víry. Ve verších 2 a 3 říká (pro větší přesnost použiji slovenský Roháčkův překlad):"Len na Boha , mlčiac , očakáva moja duša; od něho je moje spasenie. Len on je mojou skalou a mojím spasením, mojím vysokým hradom, nepohnem sa nejako veľmi."A opět ve verších 6,7 a 8 téhož žalmu David říká: "Len očakávaj mlčky na Boha , moja duša ... len on je mojou skalou, a mojím spasením, mojím vysokým hradom; nepohnem sa. V Bohu je moja spása a moja sláva; skala mojej sily, moje útočiště je v Bohu."

Nic nemůže být jasnější než toto . Všimněte si důrazného opakování slůvka "len" (tzn. "jedině"), které se vyskytuje čtyřikrát v šesti verších. Ve stejných šesti verších se slovo "skála" vyskytuje čtyřikrát a slovo "spasení" (resp. "spása") pětkrát. Mohli bychom říci , že toto místo písmo důvěrně a neoddelitelně spojuje slova "skála" a "spasení". Obojí lze nalézt pouze v jedné osobě a tou je samotný Pán.

Chtěl-li by si to někdo ještě více potvrdit , můžeme se podívat co říká sám Petr. Ve Sk 4,12 když mluví k Izraelitům o Ježíši Kristu Nazaretském, Petr říká: "A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti."

Tedy Pán Ježíš Kristus - jen on - je tou pravou skálou, skálou věků a v něm je spasení. Kdo buduje na tomto základě, může říci s Davidem: "Jen on je mou skalou a mým spasením, mým vysokým hradem , nepohnu se."

X X X

Jak tedy může člověk založit svůj základ v té skále, kterou je Kristus? Vraťme se znovu k tomu dramatickému okamžiku, kdy Kristus a Petr si stojí tváří v tvář a Petr říká: "Ty jsi Kristus , ten Syn Boha živého."A zkusme si představit , co se mezi nimi přesně odehrálo

Viděli jsme , že ta skála je Kristus sám. Ale není to Kristus izolovaný , nebo abstraktní. Petr měl konkrétní osobní zkušenost. V této zkušenosti můžeme rozeznat čtyři stupně:

Za prvé, Petr byl přímo a osobně konfrontován s Kristem. Kristus a Petr si stáli tváří v tvář. Nebyl mezi nimi žádný prostředník. Žádný jiný člověk v této zkušenosti nehrál žádnou roli.

Za druhé, Petrovi bylo dáno přímé osobní zjevení. Ježíš Petrovi řekl: "Tělo a krev nezjevilo tobě , ale Otec můj kterýž jest v nebesích." To nebyl výsledek přirozeného přemýšlení, nebo rozumového pochopení. Byl to výsledek přímého duchovního zjevení, které Petrovi dal sám Bůh Otec.

Za třetí , Petr osobně uznal pravdu, která mu byla zjevena.

Za čtvrté , Petr otevřeně a veřejně vyznal pravdu, která mu byla zjevena.

Na těchto čtyřech stupních vidíme , co znamená založit základ ve skále. Na celé této věci není nic čistě abstraktního , rozumového , nebo teoretického. V každé této fázi je konkrétní osobní zkušenost.

Na prvním stupni je přímá osobní konfrontace s Kristem. Druhým stupněm je přímé duchovní zjevení Krista. Třetí stupeň je osobní uznání Krista. Čtvrtým stupněm je otevřené osobní vyznání Krista.

Kristus, se kterým jsme se takto setkali, který nám byl takto zjeven, kterého jsme takto vyznali a uznali, se tímto způsobem stává pro každého jednotlivého věřícího skálou na níž je vybudována jeho víra.

Vzniká tedy otázka, je-li taková zkušenost možná dnes. Může dnešní člověk dojít k poznání Krista stejně přímo a osobně, jak k němu tenkrát došel Petr?

Na tuto důležitou otázku musíme odpovědět "ano" ze dvou následujících důvodů:

Za prvé , nebyl to Kristus ve své čistě lidské přirozenosti, který byl Petrovi zjeven. Petr již předtím znal Ježíše Nazaretského jako syna tesařova. Ten , který byl nyní Petrovi zjeven, byl božský, věčný, neměnicí se Syn Boží. To je tentýž Kristus , který nyní žije vyvýšený v nebesích po pravici Otcově. Během téměř 2000 let se vůbec nezměnil. Je to stále "Ježíš Kristus včera i dnes tentýž i navěky". Tak jak byl tehdy zjeven Petrovi , může být ještě dnes zjeven těm , kteří ho upřímně hledají.

Za druhé , zjevení nepřichází skrze "tělo a krev" -není dáno prostřednictvím žádných tělesných , nebo smyslových prostředků. Bylo to duchovní zjevení , dílo božího Ducha svatého. Tentýž Duch , který dal toto zjevení Petrovi, je nyní činný po celém světě a zjevuje téhož Krista. Sám Ježíš zaslíbil svým učedníkům v J 16,13: "Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. Onť mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám."

Protože celé zjevení je věčné, duchovní oblasti, není žádným způsobem omezeno hmotnými , nebo tělesnými činiteli, jakými jsou časové období , změna jazyka , nebo zvyků, oblékání , nebo jiných okolností.

Tato individuální osobní zkušenost Ježíše Krista syna božího, Duchem svatým zjeveného , uznaného a vyznaného, zůstává jedinou pravou nezměnitelnou skalou , nepohyblivým základem , na kterém musí být založena každá pravá křesťanská víra. Vyznání a názory, církve a denominace , to se může změnit , ale tato jediná pravá skála Božího spasení skrze osobní víru v Krista zůstává věčná a neměnná. Na ní může každý bezpečně a s důvěrou budovat svou víru pro časnost i pro věčnost, neboť jí nikdy nic nepřekoná.

Nic není nápadnějšího na dopisech a svědectvích prvních Křesťanů než jasnost a důvěra v jejich víře v Krista.

V J 17,3 čteme: "Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe, samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista. "To není jen poznat Boha všeobecně skrze přírodu, nebo svědomí jako Stvořitele a Soudce. To znamená poznat Boha zjeveného osobně v Ježíši Kristu. Také to neznamená vědět o Ježíši Kristu jenom jako o historické osobnosti, nebo velikém učiteli, ale znamená to znát Krista samého, přímo a osobně, a Boha v něm.

Opět v 1J 5,13 apoštol Jan píše: "Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život." První křesťané nejen věřili, ale také věděli. Měli víru spjatou se zkušeností, která působila jisté poznání toho, čemu věřili.

O něco dále ve verši 20 ve stejné kapitole apoštol Jan znovu píše: "A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali toho pravého a jsme v tom pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu."

Všimněte si pokorné, ale jasné důvěry, která je v těchto slovech. Jejich základem je poznání osoby a tou osobou je Ježíš Kristus sám.

Apoštol Pavel vydává podobné osobní svědectví, když ve 2Tm 1,12 říká: "Vím komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne." Všimněte si, že Pavel neříká: "Vím čemu jsem uvěřil", ale "Vím komu jsem uvěřil". Jeho víra není založena na vyznání, nebo církvi, ale na osobě, kterou poznal tak, že se s ní přímo seznámil. A touto osobou byl Ježíš Kristus. Výsledkem této osobní známosti s Kristem bylo, že měl pevnou důvěru o zaopatření své duše, kterou nemohlo zničit nic v časnosti, ani ve věčnosti.

Po řadu let jsem vedl pravidelná shromáždění na ulici v Londýně. Na konci takových shromáždění jsem někdy přistoupil k lidem, kteří stáli a poslouchali kázání a kladl jsem jim tuto jednoduchou otázku: "Jste křesťan?" Častokrát jsem dostával takovéto odpovědi: "Myslím, že ano", nebo "doufám", nebo snažím se být" anebo "Nevím". Všichni, kteří dávají takové odpovědi, prozrazují stejnou věc: jejich víra není vybudována na jediném spolehlivém základu - přímém osobním poznání Ježíše Krista.

Předpokládejme, že bych stejnou otázku položil příteli i vám: "Jste křesťan?" Jakou odpověď byste mi mohl dát?

Rád bych tuto studii uzavřel radou z knihy Job 22,21 (podle orig., viz také KJV a Roháčkův překlad): "Seznam se s ním důvěrně a měj pokoj, tak přijde na tebe dobré."

II. JAK BUDOVAT NA TOMTO ZÁKLADĚ

Bible - Základ víry - Důkaz učenictví - Zkouška lásky - Prostředky zjevení

V této studii se budeme zabývat otázkou, jak pokračovat v budování na základě, který už v našem životě byl položen tím, že jsme se osobně setkali s Kristem.

X X X

Odpověď na tuto otázku nalézáme ve známém podobenství o muži moudrém a muži bláznů, kteří stavěli každý svůj dům. Toto podobenství nám vypráví Kristus v Mt 7,24-27: A protože každého, kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na skále. Každý pak, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznů, kterýž ustavěl dům svůj na písku. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký."

Dobře si všimněte, že rozdíl mezi těmi dvěma muži nespočíval ve zkouškách, kterými byly jejich domy vystaveny. Oba domy byly stejně vystaveny bouří, větru a povodni. Křesťanství nikomu nenabízí cestu do nebe poklidnou a bez bouří. Naopak ve Sk 14,22 jsme varováni, "že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího". Každá cesta, na které je ukazatel nebe a která se vyhýbá soužení, je svodem a nevede k zaslíbenému cíli.

V čem tedy spočívá rozdíl mezi těmito dvěma muži a jejich domy? Rozdíl je v tom, že moudrý stavěl základ na skále a blázen na písku. Moudrý muž stavěl tak, že jeho dům prošel bouří bezpečně. Bláznivý muž stavěl tak, že jeho dům bouří čelit nedokázal.

Jak tedy máme rozumět obrazu "stavět na skále"? Jak by se dalo jasně a jednoduše říci, co to pro každého z nás jako křesťana znamená? Kristus sám to říká velmi jasně: "Každého kdo slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavil dům svůj na skále." Tedy stavět na skále znamená přesně toto: slyšet a plnit slova Kristova.

Jakmile je jednou v našich životech položen základ, kterým je skála - Ježíš Kristus, potom na této skále budujeme slyšením a plněním Slova Božího, to jest pilným studiem Božího slova a aplikací jeho učení v našich životech. Proto apoštol Pavel řekl starším sboru v Efezu jak je zapsáno ve Sk 20,32: *(V řečtině "slovo - Logos" je mužského rodu . Proto podle tvaru vztahného zájmena se nerozpozná , mluví -li se o "slovu", nebo o "Bohu". Podle umístění ve větě je však jasné, že se zde vztahuje ke slovu. Podobný případ nepřesného překladu se nachází v 1Te 2,13. Pozn. překladatele).* A nyní bratří poručím vás Bohu a slovu milosti jeho, kteréž mocno jest vzdělati..." Je to Boží Slovo a jedině Boží slovo, které, když ho slyšíme a plníme, studujeme a aplikujeme, je schopno v nás věřících budovat pevnou a bezpečnou stavbu víry založenou na základě samého Krista.

To nás přivádí k předmětu, který má v křesťanské víře největší důležitost. Je jím vztah mezi Kristem a Bibli a z toho vyplývající vztah každého křesťana k Bibli.

Od začátku až do konce o sobě Bible neustále prohlašuje, že je Boží slovo. Naproti tomu je v Písmu řada míst, kde stejný titul - slovo, nebo Slovo Boží - je dán samotnému Ježíši Kristu. Např. v J 1,1 "Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh." J 1,14: "A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi (a viděli jsme slávu jeho , slávu jakožto jednorozeného od Otce)." A znovu ve Zj 19,13 (dle KJV v souhlasu s orig.): "A byl oděn rouchem namočeným krví a slove jméno jeho Slovo Boží."

Tato totožnost jmen zjevuje totožnost podstaty. Bible je Slovo Boží a Kristus je Slovo Boží. Oboje je božským autoritativním a dokonalým zjevením Boha. Jedno s druhým dokonale souhlasí . Bible dokonale zjevuje Krista; Kristus dokonale naplňuje Bibli. Bible je psané Slovo Boží , Kristus je žijící Slovo Boží. Před svým vtělením byl Kristus věčným slovem u Otce. Ve svém vtělení je Kristus Slovem tělem učiněným. Týmž Duch svatý , který zjevuje Boha skrze jeho psané slovo - Bibli, zjevuje Boha ve Slovu tělem učiněném - Ježíši Nazaretském.

Jestliže Kristus a Bible jsou v tomto smyslu dokonale jedno , pak z toho vyplývá , že vztah věřícího k Bibli musí být stejný jako jeho vztah ke Kristu. Tato skutečnost je v Písmu osvědčena na mnoha místech.

Podívejme se nejprve do J 14. Ježíš zde připravuje své učedníky na to, že ve své tělesné přítomnosti má být od nich vzat, a že potom mezi ním a jimi musí nastat nový druh vztahu a obecnství. Učedníci jsou neschopní a neochotní přijmout, nebo pochopit tuto hrozící změnu. Zvláště nedovedou pochopit jak potom budou schopni Krista stále vidět a mít s ním obecnství, když má od nich odejít.

V 19. verši Kristus říká: "Ještě maličko, a svět mne více neužítí, ale vy užítíte mne" - také bychom to mohli přeložit "ale vy mne budete vidět dále". Z toho důvodu se ho Juda ptal ve verši 22: "Pane , jak jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?" Jinými slovy: "Pane, jestliže odejdeš , takže tě svět už nebude vidět, jakým způsobem to budeš moci učinit, abys nám , svým učedníkům, se mohl zjevovat, ale světu, tj. těm kteří nejsou tvými učedníky, ne? Jaký druh komunikace s námi zajistíš, že nebude otevřen světu?"

Ve verši 23 Ježíš na tuto otázku odpovídá a říká: Miluje - li mne kdo , slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme."

Klíč ke správnému porozumění této odpovědi nalzáme ve slovech "slova mého ostříhati bude." Tím hlavním znakem , který odlišuje pravé učedníky od lidí tohoto světa, je že ostříhají slova Kristova.

Jestliže si nyní spojíme tuto Kristovu odpověď s původní otázkou, na kterou byla dána, " Pane, jak jest to , že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?" , najdeme v této odpovědi zjeveny 4 věci, které mají absolutní životní důležitost pro každého, kdo upřímně touží být pravým křesťanem.

Pro naprostou srozumitelnost mi nejprve dovoďte zopakovat Ježíšovu odpověď ve verši 23: "Miluje - li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati , a k němu přijdeme , a příbytek u něho učiníme."

Tedy tyto 4 životně důležité věci , které Kristova odpověď zjevuje o Božím slově jsou: Za prvé, ostříhání Božího Slova je nejvyšší odlišující znak , který vyčleňuje učedníky Kristovy z ostatního světa. Za druhé , ostříhání Božího slova je nejvyšším prověřením lásky učedníka k Bohu a nejvyšším důvodem Boží lásky k učedníkovy. Za třetí, prostřednictvím zachování a poslušnosti Božího slova se Kristus zjeví svému učedníku. Za čtvrté, prostřednictvím Božího Slova se stane že Otec i Syn spolu vejdou do života učedníka a učiní si u něho trvalý příbytek.

Dovolte mi položit vedle této Kristovy odpovědi slova apoštola Jana v 1 J2,4 - 5 : "dí - li kdo : znám jej , a přikázání jeho neostříhá, lhář jest, a pravdy v něm není. Ale kdož ostříhá slovo jeho, v pravdě láska Boží v tom jest dokonalá. Po tom známe , že jsme v něm".

Z těchto dvou míst vidíme že je naprosto nemožné přecenit, nebo příliš zdůraznit Božího slova v životě křesťana.

Dovolte mi uvést tuto pravdu přímo a adresně. Zachování Božího slova je hlavním rozlišujícím znakem, který by vás jako Kristova učedníka měl vyčlenit ze světa. Je to prověřením vaší lásky k Bohu. Je to důvod Boží lásky a přízně k vám. Je to způsob jakým se vám ukáže Kristus Je to způsob, jakým Bůh Otec a Bůh Syn vejdou do vašeho života a učiní si u vás příbytek.

Řeknu to ještě takto:

Váš postoj k Božímu Slovu je vaším postojem k Bohu samému. Nemilujete Boha více, než milujete jeho Slovo. Nectíte Boha více, než ctíte jeho Slovo. Neposloucháte Boha více než posloucháte jeho Slovo. Nemáte ve svém srdci a ve svém životě více místa pro Boha , než kolik místa máte pro jeho Slovo.

Chcete vědět, jak mnoho pro vás Bůh znamená? Snadno to můžete zjistit. Položte si jenom otázku, jak mnoho pro vás znamená Boží Slovo. Odpověď na druhou otázku je také odpovědí na první. Bůh pro vás znamená tolik jako jeho Slovo - právě tolik a ne více.

XXX

Ve všech částech Křesťanské církve dnes všeobecně roste vědomí, že jsme vstoupili do časového období předpověděného ve Sk 2,17: "A bude v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou." S pokorou děkuji Bohu, že jsem v posledních letech měl výsadu být osobně přítomen při vylití Ducha Božího ve čtyřech různých kontinentech - v Africe , Asii, Evropě a Americe- ve kterých se mnohokrát naplňoval a stále znovu opakoval každý detail tohoto proroctví. V důsledku toho pevně věřím, že Bůh mluví ke svému věřícímu lidu skrze proroctví, vidění, sny a jiné formy nadpřirozeného zjevení.

Nicméně se však nejpevněji držím toho, že Písmo je nejvyšší autoritativní prostředek, kterým především ostatním Bůh mluví ke svému lidu, zjevuje mu sama sebe, vede svůj lid a usměrňuje. Držím se toho, že všechny ostatní formy zjevení musí být pečlivě ověřeny srovnáním s Písmem a mají být přijaty pouze do té míry do jaké jsou v souladu s učením, pravidly, praxí, a příklady předloženými v Bibli.

V 1Te 5,19-21 je nám řečeno "Ducha neuhašujte, proroctvím (doslova:proroctvími) nepohrdejte, všeho zkuste, což dobrého jest, toho se držte." Je tedy chybné uhašovat jakýkoli opravdový projev Ducha Svatého. Je chybné pohrdat jakýmkoli proroctvím, daným skrze Ducha Svatého. Na druhé straně je životně důležité každý projev Ducha nebo proroctví dokázat, prověřit a přezkoušet srovnáním s měřítkem písem a potom přijmout, podržet a ponechat pouze ty projevy, nebo proroctví, které jsou v plném souladu s tímto božským měřítkem.

Také u Iz 8,20 je nám řečeno "K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechat' mluví podle slova toho v němž není žádné záře. Jiný překlad druhé poloviny verše zní: "Pakli nemluví podle slova toho, není v nich žádné záře.(Nebo také:pakli nemluví podle slova toho, neberte na ně ohled.)Tedy písmo - Slovo Boží - Je nejvyšší měřítko, kterým musí být všechno ostatní rozsuzováno a prověřováno. Žádné učení, žádná praxe, žádné proroctví, žádné zjevení nemůže být přijato, pokud není v plném souladu se Slovem Božím. Žádný člověk, žádná skupina, žádná organizace, žádná církev nemá právo Boží Slovo změnit, ignorovat, nebo se od něho odklonit. Když se kterýkoli člověk, kterákoli skupina, kterákoli organizace, nebo kterákoli církev v kterémkoli ohledu, nebo jakémkoli stupni odkloní od Božího Slova, Pak v tomto ohledu a v takovém stupni je v temnotě - není v ní žádného světla - a nemá být na ní brán ohled.

Žijeme v době, kdy je stále naléhavěji nutné zdůraznit svrchovanost a nadřazenost Písma nad každým jiným zdrojem zjevení, nebo učení. Již jsme se zmínili o velkém celosvětovém vylévání Ducha Svatého v posledních dnech a o různých nadpřirozených projevech, které toto vylévání doprovázejí.

Nicméně Písmo nás také varuje, že současně s touto vzrůstající činností a projevy Ducha Svatého bude paralelně růst aktivita satanských a démonických sil, které se vždy snaží odporovat Božímu lidu a Božím záměrům na zemi.

Když Kristus sám mluví u Mt 24,23-25 o stejném závěrečném časovém období, varuje nás ."tehdy řekl - li by vám kdo : Aj, tuto jest Kristus, aneb tamto, nevěřte. Nebo povstanou falešní Kristové a Falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, takže by svedli (by možné bylo) také i vyvolené. Aj, předpověděl jsem vám

Stejným způsobem nás varuje apoštol Pavel v 1 tm4,1-3.:Duch pak jasně praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení démonů, pokrytecky lež mluvící... zabraňujících ženiti se, prikazujících zdržovati se od pokrmů, které Bůh stvořil k užívání s díkůčiněním těm, kteří věří a poznali pravdu".(Podle orig. shodně s KJV). Pavel nás zde varuje, že v posledních dnech se budou velmi rozšiřovat falešná učení a sekty a že neviditelnou příčinou toho všeho bude aktivita démonů a duchů, kteří uvádějí do bludu. Jako příklad se zmiňuje o náboženských naukách a praktikách které ukládají nepřirozené a nebiblické formy asketismu v jídle a v normálních manželských vztazích. Pavel ukazuje, že zabezpečení proti těmto formám náboženských omylů je věřit a poznat pravdu - tj. pravdu Božího Slova. Tímto božským měřítkem pravdy je nám umožněno odhalit a

odmítnout všechny formy satanských omylů a svodů. Ale pro ty kteří vyznávají náboženství bez zdravé víry a bez známosti učení písma budou tyto dny opravdu nebezpečné.

XXX

Musíme se nechat vést velkou vůdčí zásadou ustanovenou v Písmu:Boží Slovo a Boží Duch by měli vždy pracovat společně v dokonalé jednotě a souladu. Neměli bychom nikdy odloučit Slovo od Ducha , nebo Ducha od Slova. Není Božím záměrem, aby Slovo někdy pracovalo odděleně od Ducha anebo Duch odděleně od Slova.

V Ž 33,6 čteme: "Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a Duchem úst jeho všechna vojsko jejich." Toto místo nám přináší představu Ducha Božího jako dechu jeho úst. Tímto obrazem je překrásně popsána činnost Božího Ducha. Tak jako z jeho úst vychází jeho Slovo, tak ho provází i jeho Duch , který je jeho dechem.

Na naší lidské úrovni platí, že kdykoli otevřeme ústa, abychom řekli slovo, musí toto slovo nutně provázet náš dech. Stejně je tomu u Boha. Jakmile vyjde Boží Slovo, jeho dech -tedy jeho Duch - ho provází. Takto jsou Boží Slovo a Boží Duch vždy spolu dokonale sjednoceni v každé jednotlivé božské činnosti.

Jak nám žalmista připomněl, ilustraci této skutečnosti nalézáme v popisu stvoření. V Gn 1,2 čteme: "Duch Boží vznášel se nad vodami." V dalším verši čteme: "I řekl Bůh:Buď světlo! I bylo světlo." Tedy vyšlo Boží Slovo, Bůh vyslovil slovo "světlo". A jak slovo a Boží Duch byli takto spojeni nastalo stvoření, světlo začalo existovat, Boží záměr byl naplněn.

To, co platí o velikém činu stvoření, platí také o životě každého jednotlivce. Ve spojení Božího Slova a Božího Ducha v našich životech spočívá veškerá tvůrčí autorita a moc Boha samého. Skrze ně Bůh uspokojí každou naši potřebu a vyplní svou dokonalou vůli a plán pro nás. Jestliže však odloučíme Slovo a Ducha - budeme - li hledat Ducha bez Slova, nebo budeme- li studovat Slovo odděleně od Ducha, bloudíme a mýjíme Boží plán. Hledání projevů Ducha odděleně od Slova vždycky končí v blouznění , fanatismu a omylu. Vyznávání slova bez obživení Duchem vyústí vždy v mrtvé a bezmocné zachovávání tradic a v náboženský formalismus.

XXX

Nakonec bych rád krátce shrnul hlavní závěry, ke kterým jsme v dnešní studii došli:

Na základě Krista budujeme naše životy slyšením a činěním Slova Božího. Je to tedy Boží Slovo, které nás buduje.

Boží Slovo je testem našeho učenictví a naší lásky k Bohu; je to způsob, kterým nám Kristus zjevuje sama sebe a kterým přichází Bůh ve své plnosti, aby si učinil u nás příbytek.

Jak se dostáváme do velikého posledního dne vylití Ducha svatého, který nyní nastává, potřebujeme se více než kdy dříve držet Božího Slova.

Boží Slovo a Boží Duch, sjednoceni v našich životech, vyplní dokonalou Boží vůli pro nás.

III. Autorita Božího Slova

Bible - Psané Boží Slovo - Věčné - Autoritativní - Inspirované Duchem svatým

Z důvodů jedinečné a nejvyšší důležitosti Bible v životě křesťana budeme nyní zkoumat, co Bible prohlašuje sama o sobě. Hlavně budeme zkoumat dvojí prohlášení: o autoritě na kterou si Bible činí nárok, a o účincích, které má vypůsobit.

XXX

V této studii se budeme zamýšlet nad autoritou Bible. Studii tohoto předmětu bude vhodné zahájit slovy samotného Krista zapsanými v J 10,34-36. Kristus zde mluví k Židům a obhajuje své prohlášení, že je Syn Boží, které židé napadali. Kristus podpírá své prohlášení citací z knihy žalmů ze Starého zákona, který označuje výrazem "zákon váš", říká toto:

"Však psáno je v zákoně vašem: "Já jsem řekl: Bohové jste. Poněvadž ty nazval bohy k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno býti písmo, mně pak, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte: Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem?"

V této odpovědi Ježíš sám užil dvou titulů, kterých od té doby používali jeho následovníci více než jiných k označení Bible. Prvním z těchto titulů je Slovo Boží (v kralickém textu řeč - obojí odpovídá originálnímu slovu "logos") druhým je písmo . Bude užitečné zamyslet se nad tím, co nám každý z těchto hlavních titulů říká o povaze Bible.

Když Ježíš nazývá Bibli Slovem Božím, ukazuje, že pravda v ní zjevená nemá svůj původ u lidí, ale u Boha. I když bylo mnoho různých lidí různými způsoby použito k tomu, aby ji doručili světu, byli tito lidé pouhými nástroji. V žádném případě nemá poselství, nebo zjevení Bible svůj původ v lidech, ale pouze a výhradně v Bohu samém.

Naproti tomu, když Ježíš užívá titulu Písmo, ukazuje Bohem určené vymezení Bible. Výraz Písmo znamená doslova "to, co bylo napsáno". Bible neobsahuje úplnou známost, nebo záměr všemohoucího Boha ve všech aspektech, nebo podrobnostech. Neobsahuje dokonce ani všechna Bohem inspirovaná poselství, která kdy Bůh skrze lidské nástroje dal. Dokazuje to skutečnost, že Bible sama odkazuje na mnoha místech na slova proroků, která nejsou v Bibli zapsána. Vidíme tedy, že i když je Bible naprosto pravdivá a autoritativní, je také vysoce selektivní. Její poselství jsou určena především pro lidstvo. Jsou vyjádřena slovy a pojmy, kterým lidé mohou rozumět. Jejím ústředním tématem a záměrem je duchovní dobro člověka. Zjevuje předně podstatu a důsledky hříchu a cestu vysvobození z hříchu a jeho důsledků skrze víru v Krista.

Všimněte si nyní Ježíšových slov u J 10,35. Nejenže zde dává svou osobní pečeť a souhlas hlavním titulům Bible - "Slovo Boží" a "Písmo", ale také zcela jasně dává svou pečeť a souhlas naprosté autoritě Bible, když říká: "... a nemůže zrušeno býti písmo." Toto krátké rčení "nemůže zrušeno býti" v sobě zahrnuje všechna prohlášení o nejvyšší a božské autoritě, která kdy byla o Bibli učiněna. Celé svazky by mohli být napsány pro obhajobu Bible , nebo proti Bibli, ale v poslední instanci řekl Ježíš vše co bylo třeba, ve čtyřech krátkých slovech: "Nemůže zrušeno býti písmo".

XXX

Když dáme správnou váhu biblickému prohlášení, že lidé spojení s jejím vznikem byli v každém případě pouhými nástroji, a že každé poselství nebo zjevení, které je v ní obsaženo, má svůj původ v Bohu samém, pak nezůstává žádný rozumný, nebo logický podklad pro odmítání prohlášení Bible o úplné vlastní autoritě. Žijeme v době, kdy lidé dovedou vypouštět do prostoru družice a pomocí rádia a radaru a elektronických zařízení jim dovedou doručovat zprávy, přijímat od nich informace a řídit jejich dráhu na vzdálenost tisíců, nebo miliónů kilometrů. Když člověk může dosáhnout takových výsledků, potom jen naprosto nevědecká mysl zaslepená předsudky, by mohla popřít, že Bůh je schopen stvořit lidské bytosti s takovými duchovními a duševními možnostmi, aby je mohl řídit a aby s nimi mohl zajistit spojení. Bible tvrdí, že právě toto Bůh učinil a stále to činí. Objevy a vynálezy moderní vědy

nezlehčují prohlášení Bible, ale naopak usnadňují upřímným lidem otevřené mysli představit si vztah mezi Bohem a lidmi, který Bible umožnila.

Bible jasně ukazuje, že zde byl určitý svrchovaný neviditelný vliv, kterým byl Bůh spojen s duchem a myslí lidí, kteří psali Bibli a zajišťoval jejich vedení. Tento neviditelný vliv je Duch svatý - vlastní Boží Duch.

Např. ve 2Tm 3,16 apoštolů Pavel říká: "Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti." Slovo "vdechnuté" je v přímém spojení se slovem "Duch". Byla to tedy činnost Božího Ducha - Ducha svatého, která byla tím neviditelným, ale neomylným vlivem, který ovládal a řídil pisatele různých částí Bible.

Snad ještě jasněji to říká apoštol Petr v 2 Pt 1,20n.

Nejprve ve verši 20 říká: "Toto nejprve znájmě, že žádného prorocství písma výklad nezáleží na rozumu lidském." Neboť jak jsme si již vysvětlili, žádné poselství, nebo zjevení Bible nemá svůj původ v člověku, ale v Bohu.

Potom ve verši 21. Petr pokračuje a vysvětluje jak to bylo. "Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo prorocství, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé." Řecké slovo, které je zde přeloženo "puzeni", znamená doslova "unášení", nebo bychom také mohli říci "vedení po své dráze". Tedy tak, jak dnes lidé řídí v prostoru dráhu svých družic součinností rádia a elektroniky, tak Bůh řídil lidi, kteří psali Bibli, součinností Ducha svatého a duchovních a duševních schopností lidí. V konfrontaci s možnostmi současné vědy by odmítání této možnosti u Boha bylo výrazem čiré zaujatosti.

Ve Starém zákoně je nám tatáž pravda božské inspirace představena jiným obrazem, přejatým z mnohé starší historie než je vypouštění družic do prostoru. V Ž 12,7 nám žalmista David říká: "Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované. "obraz je vzat z procesu čištění stříbra v hliněné peci. (Takové pece užívají Arabové k různým účelům dodnes). Tento obraz představuje proces psaní bible takto: Hliněná představuje lidský prvek. Stříbro představuje lidské poselství, které má být doručeno skrze člověka. Oheň, který zaručuje naprostou čistotu stříbra tj. naprostou přesnost poselství, představuje Ducha svatého. Číslovka sedmkrát ukazuje tak jako v mnoha oddílech Bible - absolutní dokonalost díla Ducha svatého. Tento obraz nás tedy ujišťuje, že úplná přesnost Božského poselství v Písmu je zajištěna dokonalou činností Ducha svatého, přemáhajícího všechnu křehkost lidské hlíny a odstraňujícího každou strusku lidských chyb z bezvadného stříbra Božího poselství člověku.

XXX

Pravděpodobně žádná postava Starého zákona neměla jasnější pochopení pravdy a autority Božího Slova, než žalmista David. V Ž 119,89 říká: "Nejpřednější věc slova tvého jest

pravda;" Zemanův překlad: "Počátek tvého slova jest pravda" a podle anglického překladu KJV: "Slovo tvé je pravda od počátku."V hebrejském Písmu se první kniha - Genesis - nazývá podle svého prvního výrazu: "Na počátku". Tedy když David říká : "Počátek tvého slova je pravda", tato jeho slova se vztahují zvláště ke knize Genesis. V posledních jednom až dvou stoletích byla vedena vytrvalá kritika Bible a byly napadány téměř všechny části Starého zákona tak i Nového zákona. Největší útok však byl zaveden na knihu Genesis a na další čtyři knihy; tedy na prvních pět knih Bible, známých jako Pentateuch, jejichž autorství je připisováno Mojžíšovi. Je tedy pozoruhodné, že téměř tři tisíce let před tím, než tyto útoky na knihy Mojžíšovy přišly na mysl lidí, vydává David přes celé věky toto svědectví víře věřícího Božího lidu: "Slovo tvé je pravda od počátku." Jinými slovy:Bible je pravdivá celá od Gn 1,1 dále.

Jsme-li ochotni dát slovům jejich jasný a zřejmý význam , nemůže být žádných pochyb o tom, že Kristus a jeho apoštolé stejně jako všichni věřící Židé jejich dnů přijímali absolutní pravdu a autoritu celého starozákonního Písma včetně pěti knih Mojžíšových.

V popisu Kristova pokušení na poušti zapsaném v Mt 4,1-10 čteme, že Ježíš odpověděl na každé satanovo Pokušení přímou citací ze starozákonního Písma. Třikrát uvádí svou odpověď rčením "psáno jest" a pokaždé přímo cituje z páté knihy Mojžíšovy - Deuteronomia. Je pozoruhodné, že nejenom Kristus, ale také satan uznávají absolutní autoritu této knihy.

V kázání na hoře u Mt 5,17 n Kristus říká: "Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti zákona aneb proroků. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti.(Výrazu "zákon a proroci" bylo všeobecně užíváno starozákonních písem a celku.) Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puňtík nepomine ze zákona, až se všecky věci stanou. (Výraz "zákon" byl užíván hlavně k označení pěti knih Mojžíšových, ale také mohl být rozšířen k označení celého Starého zákona.)

Slovem "literka" je v původním textu název nejmenšího hebrejského písmene "jod", jehož tvar zhruba odpovídá našemu apostrofu. Slovo "puntík" označuje malou vlnku, nebo růžek v rohu hebrejského písmene, který slouží k odlišení toho písmene od jiného písmene velmi podobného tvaru. Tedy Kristus zde říká, že originální hebrejský text Písma je tak přesný a autoritativní, že ani nejmenší část textu, menší než čárka, nemůže být změněna, nebo odstraněna. Je těžko si představit, jakých výrazových prostředků by musel Kristus použít, aby ještě důrazněji a úplněji stvrdil absolutní přesnost a autoritu starozákonních písem.

V průběhu celého svého pozemského vyučování důsledně zachovával tentýž postoj k starozákonním písmům. Např. u Mt 19,3-9 čteme, že když přišli farizeové s otázkou o manželství a rozvodu, Kristus jim odpověděl odkazem na popis stvoření v prvních kapitolách Genesis. Svoji odpověď zahajuje otázkou: "Což jste nečetli, že ten, kterýž stvořil s počátku, muže a ženu učinil je?" Ještě jednou si všimněte, že ve slovech "s počátku" je přímý odkaz ke knize Genesis.

Opět, když saduceové vznesli otázku o vzkříšení z mrtvých, čteme u Mt22,31-32, že jim Kristus odpověděl odkazem na popis Mojžíše u hořícího keře, který se nachází ve druhé knize Mojžíšově - Exodus. Stejně jako farizeům i saduceům Kristus dává odpověď ve formě otázky: " O vzkříšení pak mrtvých zdaliž jste nečetli, co jest vám povědíno od Boha, kterýž dí: Já jsem Bůh Abrahamův, a Bůh Izákův, a Bůh Jákobův? " Kristus zde cituje z knihy Ex 3,6. Když cituje tato slova napsaná téměř před patnácti stoletími, říká saduceům své doby: "Zdaliž jste nečetli, co je vám povědíno od Boha?" Všimněte si výrazu "co jest vám povědíno od Boha".

Kristus tedy nepohlíží na knihy Mojžíšovy jako na pouhý historický dokument o minulosti, ale jako na živé a aktuální autoritativní Boží poselství lidu své doby. Uplynutí patnácti století neubralo Mojžíšovu zápisu jeho životnosti, přesnosti ani autority.

Kristus nejen, že přijal naprostou přesnost starozákonních písem v celém svém učení, ale také uznával jejich absolutní autoritu a vládu nad celým během vlastního pozemského života. Od jeho zrození do smrti a vzkříšení bylo vše řízeno nejvyšší zásadou vyjádřenou slovy "aby se naplnilo". To, co se pokaždé mělo naplnit, bylo některé důležité místo Starého zákona. Pro ilustraci uvedme tato události z pozemského Ježíšova života, z nichž o každé zvlášť je napsáno, že byla naplněním starozákonních písem:

Zrození z panny ; narození v Betlémě; útěk do Egypta; život v Nazaretě; pomazání Duchem svatým; jeho služba v Galilei; uzdravování nemocných; odmítnutí jeho učení a jeho zázraků Židy; používání podoběnství; to, že byl zrazen přítelem; byl opuštěn svými učedníky; byl nenáviděn bez příčiny; byl odsouzen se zločinci; jeho oděv byl rozdělen losem; když žíznil byl mu nabízen ocet; jeho tělo bylo probodnuto, ale kosti mu nebyly zlámány; byl pohřben v hrobě bohatého; třetího dne vstal z mrtvých.

Tento seznam, který zdaleka není vyčerpávající, obsahuje 18 událostí z pozemského života Ježíšova, z nichž o každé z nich zvlášť bylo napsáno, že se stala, aby se naplnilo Písmo Starého zákona. Anichž bychom přeháněli, nebo věci nesprávně líčili, můžeme říci, že celý pozemský život Ježíšův od jeho narození do jeho vzkříšení byl v každém ohledu a v každé situaci ovládan a řízen absolutní autoritou starozákonních písem.

Když tuto skutečnost postavíme vedle jeho vlastního nepochybného přijetí starozákonních písem v celém jeho učení, můžeme logicky dojít pouze k jednomu možnému názoru: jestliže starozákonní písmena nejsou absolutně přesným a autoritativním Bohem daným zjevením, potom buď byl Ježíš podveden, anebo byl sám podvodník.

XXX

Nyní se obraťme od Starého zákona k Novému a uvažujme jaká autorita je přisuzována jemu.

Nejprve si musíme povšimnout pozoruhodné skutečnosti, že pokud víme, Kristus sám nikdy nenapsal ani jediné slovo s výjimkou jediné příležitosti, kdy psal na zem v přítomnosti ženy přistižené při cizoložství.

Přesto však výslovně přikazuje svým učedníkům předat záznam o jeho službě a kázání všem národům země, protože u Mt 28,19n jim říká: "Protož jdouce, učte - nebo číňte učedníky - všechny národy, ...učíte je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám." A u Mt 23,34 říká: "Protož aj já posílám k vám proroky a moudré a učitele..." Slovo přeložené "učitele" znamená "písaře", to jsou ti, kteří náboženské učení sepíší. Je tedy jasné, že Ježíš zamýšlel, aby záznam jeho služby a učení byl zafixován v psané formě.

Nadto Ježíš učinil všechna potřebná opatření pro absolutní přesnost všeho, co chtěl, aby jeho učedníci zapsali, protože pro tento účel jim zaslíbil poslat Ducha svatého. V J 14,26 říká: "Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, on vás naučí všemu a připomene vám všechno, což jsem koli mluvil vám." Další podobné zaslíbení je obsaženo v J 16,13-15.

Všimněte si, že v těchto slovech Kristus činí opatření jak pro minulost, tak pro budoucnost; to je jednak pro přesný záznam těch věcí, které již učedníci viděli a slyšeli, a také pro přesné sdělení nových pravd, které jim měl Duch svatý až potom zjevit. Opatření pro minulost se týkají slova: "Připomene vám všechno, což jsem koli mluvil vám." O opatření pro budoucnost mluví slova: "On vás naučí všemu" - a u J 16,13 "uvede vás ve všelikou pravdu."

Vidíme tedy, že přesnost a autorita Nového zákona, podobně jako Starého zákona, nezávisí na lidském pozorování, paměti, nebo porozumění, ale na vyučování, vedení a řízení Duchem svatým. Z toho důvodu apoštol Pavel říká: "Všeliké Písmo" - Starý zákon a stejně Nový zákon - "od Boha jest vdechnuté."

Shledáváme, že sami apoštolé tomu takto jasně rozuměli a své listy s touto autoritou psali. Např. apoštol Petr ve 2Pt 3,1n píše: "Nejmilejší, již toto druhý list vám píši... abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků a na přikázání vydaná od nás apoštolů Pána a Spasitele." Zde Petr klade písma starozákonních proroků a psaná přikázání Kristových apoštolů vedle sebe, jako by měla zcela stejnou autoritu. Dále ve verších 15 s 16 téže kapitoly apoštol Petr uznává božskou autoritu epištol Pavlových, protože říká: "A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakž i milý bratr náš Pavel, podle sobě dané moudrosti psal vám, jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou neskutčné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných písem, ke svému vlastnímu zatracení." Tato slova ukazují, že ještě za života Pavlova uznávali ostatní apoštolé, že Pavlovi epištoly mají plnou autoritu písem. Při tom Pavel sám neznal Ježíše v jeho pozemské službě. Přesnost a autorita Pavlova učení tedy závisela výhradně na nadpřirozené inspiraci a zjevení Ducha svatého.

Totéž platí o Lukášovi, který neměl titul apoštol. Přesto v záhlaví svého evangelia 1,3 říká, že "toho všeho pravé povědomosti z gruntu bedlivě došel." Řecké slovo zde přeložené "z gruntu" znamená doslovně "shůry". U J 3,3 kde Ježíš mluví o znovuzrození, je totéž řecké slovo přeloženo "znovu". V obou těchto případech toto slovo ukazuje na přímý nadpřirozený zásah a činnost Ducha svatého.

Po pečlivém prozkoumání jsme tedy shledali, že absolutní přesnost a autorita Starého i Nového zákona nezávisí na proměnných a omylných schopnostech lidských bytostí, ale na božském nadpřirozeném vedení, zjevení a řízení Ducha svatého. Když takto chápeme Starý a Nový zákon, vidíme, že se navzájem potvrzují a doplňují a vytvářejí souvislé, úplné a ke všemu dostatečné zjevení Boží.

Také jsme viděli, že v tomto pohledu na Písmo není nic v nesouladu s logikou, vědou nebo zdravým rozumem. Naopak, všechno to takový pohled potvrzuje a napomáhá k víře.

IV. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Víra - Nový rod - Duchovní výživa

Nyní budeme zkoumat praktické účinky, o kterých Bible říká, že je vypůsobí v těch, kdo jí věří.

V Žd 4,12 je nám řečeno: "Živá jest zajisté řeč Boží a mocná." Doslovný překlad do moderní češtiny by zněl: "Slovo Boží je činné a účinné." (z řeckého slova, které je přeloženo "mocná" nebo "účinné" vzniklo české přejaté slovo energický".) Je nám zde tedy podán obraz mocné pulsující energie a aktivity

Podobně v J 6,63 Ježíš sám říká: "Slova, která já mluvím k vám, Duch jsou a život jsou."

Také v 1 Te 2,13 píše apoštol Pavel křesťanům v Tessalonice: "proto i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše Slovo Boží, které jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale (jakož v pravdě jest) jako Slovo Boží, kterýž" - přesněji - "kteréž i dílo své působí ve vás věřících."

Vidíme tedy, že Boží Slovo nelze zredukovat na pouhé zvuky ve vzduchu, nebo na znaky na listu papíru, ale že Boží Slovo je život a Duch, je živé, aktivní a energické a působí své dílo v těch, kteří mu věří.

Bible však také objasňuje, že způsob a stupeň, v jakém působí jsou v každém případě určeny reakcí těch, kdo je slyší. Z tohoto důvodu říká Jakub ve své epištole 1,21: "Protož odvrhnouce všelikou nečistotu a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše." Všimněte si, že dříve, než je možno Slovo Boží přijmout do duše se spasitelným účinkem, je nutno některé věci odložit. Jakub zde označuje 2 takové věci: "Nečistotu" a "zlost". "Nečistota" znamená zvrácenou zálibu v tom, co je nemravné a nečisté. Tento postoj uzavírá mysl i srdce vůči spasitelnému vlivu Slova Božího. Vedle toho "zlost" (tj. špatnost, zkaženost) se projevuje např. u dítěte takovými postoji, v nichž odmítá přijmout radu, nebo napomenutí od staršího, hádá se a odmlouvá. Takový postoj mají často neznovuzrozené duše vůči Bohu. O tom mluví apoštol Pavel v Ř9,20 , kde říká: "Nýbrž, ó člověče, kdo jsi ty, že odmlouváš Bohu?). Je o tom také řeč u Jb 40,2 (v kralickém 39,32): "Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, nechť odpoví na to." Tento postoj podobně jako "nečistota" uzavírá srdce i mysl pro požehnané účinky Božího Slova.

Postoj opačný k "nečistotě" a "zlosti" označuje Jakub "tichostí". "Tichost nese s sebou myšlenky krotkosti, pokory, upřímnosti, trpělivosti a otevřenosti srdce a mysli. Všecky tyto znaky jsou zase úzce spojeny s tím, co Bible nazývá "bázní Hospodinovou", což je postoj vážnosti a úcty k Bohu. V Ž 25,8.9.12.14 čteme následující popis člověka, který je schopen přijmout užitek a požehnání z pokynů, které mu Bůh dává skrze své slovo: "Dobrý a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě své. Působí to, aby tiší chodily v soudu a vyučuje tiché cestě své..., který jest člověk, ježto se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl?... Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteríž se ho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou."

Zde vidíme, že tichost a bázeň Hospodinova jsou dva postoje, které nutně musí mít každý, kdo chce skrze Boží Slovo přijmout od Boha vyučování a požehnání. Tyto dva postoje jsou opakem postojů, které Jakub označuje slovy, "nečistota" a "zlost".

Viděli jsme tedy, že Boží Slovo může v různých lidech vypůsobit zcela odlišné účinky, které jsou závislé na reakcích jednotlivých posluchačů. Proto v Žd 4,12 čteme nejen, že Slovo Boží je "živé a "účinné", ale také, že "je soudcem nad myšlenkami a úmysly srdce" (Colův překlad). Jinými slovy, Boží Slovo vynáší na světlo vnitřní povahu a charakter toho kdo je slyší, a ostře rozlišuje mezi jednotlivými typy posluchačů.

Podobným způsobem popisuje Pavel odhalující a rozdělovající povahu evangelia v 1K 1,18 : "nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest." Není rozdílu v kázané zvěsti; zvěst je pro všechny lidi stejná. Rozdíl spočívá v reakcích posluchačů. Těm, kteří reagují jedním způsobem, se zvěst jeví pouhým bláznovstvím. Těm, kteří reagují opačným způsobem, se poselství stává spasitelnou Boží mocí, kterou skutečně ve svých životech zakoušejí.

To nás vede ještě k dalšímu faktu o Božím Slovu, který je uveden v klíčovém verši v Žd 4,12. Nejen že Boží Slovo je živé a účinné, že "je soudcem nad myšlenkami a úmysly srdce", ale je "ostřejší než každý dvousečný meč" (Colův překlad). To znamená, že rozděluje všechny, kdo je slyší, do dvou tříd: na ty, kteří je odmítají a nazývají bláznovstvím, a na ty, kteří je přijímají a nalézají v něm spasitelnou moc Boží.

V tomto smyslu mluví Kristus u Mt 10,34n , kde říká: "Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišel jsem abych pokoj uvedl, ale meč. Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti matce její, a nevěstu proti švegruši její." Meč který Kristus přišel uvést na zem, je ten, který viděl Jan ve Zj 1,16 vycházet z Kristových úst - ostrý oboustranný meč Božího Slova. Jak tento meč prochází zemí, rozděluje i členy jedné domácnosti a přetrhává nejtěsnější pozemské svazky - podle postoje, který k němu každý jednotlivý člen domácnosti zaujme.

XXX

Nyní se obraťme k těm, kteří přijímají Boží Slovo s tichostí a upřímností, s otevřeným srdcem a myslí, a zkoumejme postupně různé účinky, které vypůsobí.

Prvním z těchto účinků je víra. To je uvedeno v Ř 10,17 : "Tedy víra ze slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží.

Všimněte si, že v popsaném duchovním procesu jsou 3 postupné etapy. Nejprve je Slovo Boží; druhou etapou je slyšení a třetí je víra. Boží Slovo nepůsobí bezprostředně víru, ale pouze slyšení. Slyšení můžeme popsat jako postoj probuzeného zájmu a pozornosti jako upřímnou touhu přijmout zvěstované poselství a porozumět mu. Ze "slyšení" se potom vyvíjí víra. Je nadmíru důležité si uvědomit, že slyšení Božího Slova uvádí v duši do pohybu určitý proces, ze kterého se pak vyvíjí víra, a že tento proces vyžaduje určité minimální časové období. To vysvětluje, proč u tolika dnešních křesťanů nacházíme tak málo víry. Příčina je v

tom, že nezasvětil slyšení Božího Slova tolik času, aby mu dovolili vypůsobit v sobě nějakou podstatnější míru víry. Jestli vůbec nějaký čas oddělí pro osobní zasvěcení a studium Božího Slova, pak to provádějí v takovém spěchu a tak nahodilým způsobem, že než má víra čas se vyvinout, je zase všechno pryč. Kdo ve své duši chce vyvinout opravdovou osobní víru, musí být hotov zasvětit dostatečné množství času neuspěchanému slyšení Božího Slova.

Když zkoumáme jak víra vzniká docházíme také k mnohem jasnějšímu pochopení, jak bychom měli biblickou víru definovat. V obecné mluvě užíváme slova "víra" velmi volně. Mluvíme o víře v lékaře, o víře léku, novinám, o víře v pověry atd. Víru v biblickém pojetí musíme definovat mnohem přesněji. Protože víra pochází pouze z slyšení Božího Slova musí mít vždy přímý vztah k Božímu Slovu. Biblická víra neznamena věřit něčemu, co bychom si sami přáli, nebo co by se nám líbilo. Biblickou víru lze definovat jako věření tomu, že Bůh zamýšlí to, co ve svém Slově řekl, a také že učiní to, co ve svém Slově zaslíbil.

Vidíme např. jak David osvědčil tuto víru v 1 Pa 17,23, když řekl Hospodinu: "nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi zamluvil se služebníku svému a domu jeho, BUDIŽ jisté až na věky, a učiň tak jakž jsi mluvil," biblická víra je vyjádřena v těchto 5-ti krátkých slovech: "učiň tak jak jsi mluvil."

Podobně osvědčila stejnou biblickou víru Maria, když jí anděl Gabriel zvěstoval zaslíbení Boží a ona odpověděla v L 1,38: "staň již mi se podle slova tvého.". To je tajemství biblické víry - " podle slova tvého". Biblická víra je v lidské duši vypůsobena slyšením Božího Slova a pak se projeví aktivní odpovědí tím, že přijmeme naplnění toho co Bůh řekl.

Zdůraznili jsme, že víra je prvním účinkem, který Boží Slovo v duši vypůsobí. Víra tohoto druhu je totiž základem pro každé pozitivní jednání mezi Bohem a kteroukoli lidskou duší. To je vyjádřeno v Žd 11,6: "Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu ; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává." "Přistupující k Bohu věřiti musí." Vidíme, že víra je první a nezbytná odpověď lidské duše při jejím přístupu k Bohu.

XXX

Další velký účinek, který Boží Slovo v duši vypůsobí, je duchovní zkušenost, kterou Písmo nazývá "nový rod" nebo-li "znovuzrození". Tak Jakub ve své epištole 1,18 říká, že Bůh, "proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho." Znovuzrozený Křesťan má nový druh duchovního života, který v něm byl zplozen Slovem Božím, přijatým vírou v duši.

Podobně apoštol Petr v 1 Pt 1,23 popisuje křesťany takto: "Znovuzrození jsou ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé Boží Slovo a zůstávající navěky." Jak v přírodě, tak v Písmu platí zásada, že druh semene určuje druh života, který z něho vzejde. Z pšeničného zrna vzejde pšenice, ze zrna ječmene ječmen, z pomerančového pomerančovník. Stejně je tomu s novým rodem. Semenem je božské, neporušitelné, věčné Boží Slovo. Život, který vzejde z tohoto semene, když je přijato vírou do srdce je jako toto símě- božský, neporušitelný, věčný. Ve skutečnosti je to právě život samotného Boha, který skrze jeho Slovo vejde do lidské duše. Z toho důvodu píše apoštol Jan v 1 J 3,9 : "Každý, kdož se narodil

z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha naroden jest." Apoštol Jan zde uvádí do přímé souvislosti vítězný život vítězího křesťana s povahou semene, které v něm tento život působí a jímž je vlastní Boží símě - neporušitelné símě Božího Slova. Protože símě samé je neporušitelné život, který působí, je také neporušitelný, tj. absolutně čistý a svatý.

Musíme však také upozornit, že toto místo Písma netvrdí, že by znovuzrozený křesťan nemohl vykonat hřích. V každém znovuzrozeném křesťanu vznikla zcela nová přirozenost. V Ef 4,22-24 Pavel nazývá tuto novou přirozenost "novým člověkem a dává ji do protikladu se "starým člověkem- tj se starou porušenou, zkaženou, padlou přirozeností, která ovládá každého znovuzrozeného člověka. Mezi těmito dvěma přirozenostmi je úplný protiklad: "Nový člověk je spravedlivý a svatý" "starý člověk" je zkažený a porušený. "Nový člověk" nemůže spáchat hřích protože je naroden z Boha; "Starý člověk" nemůže uniknout z hříchu, protože je výsledkem lidské vzpoury a pádu.

Život jaký každý znovuzrozený křesťan vede, je výsledkem vzájemného postavení těchto dvou přirozeností v něm. Pokud je "starý člověk" držen v poddanosti a vládu má "nový člověk", potom bude výsledkem neposkvrněná spravedlnost, vítězství a pokoj. Kdykoliv je ale povoleno "starému člověku se prosadit a znovu se ujmout řízení je nevyhnutelným důsledkem chyba, porážka a hřích.

Tento protiklad můžeme shrnout takto: Pravý křesťan, který se narodil znovu z neporušitelného semene Božího Slova má v sobě možnost vést život úplného vítězství nad hříchem. Znovuzrozený člověk nemá jinou možnost než hřešit. Je nevyhnutelně otrokem vlastní porušené, padlé přirozenosti.

XXX

Řekli jsme, že znovuzrození prostřednictvím Slova Božího vypůsobí v duši úplně novou přirozenost - úplně nový druh života. To nás pochopitelně přivádí k dalšímu hlavnímu účinku, který Boží slovo působí. V každé oblasti života platí neproměnný zákon: Jakmile se zrodí nový život, první a největší potřeba tohoto života je potřeba vhodné výživy k jeho zachování. Jestliže se např. narodí dítě, i když bude zdravé a zdatné, pokud brzy nedostane výživu odpovídající jeho přirozenosti, bude strádat a zemře.

Totéž platí v duchovní oblasti. Když se člověk zrodí znovu, potom nová duchovní přirozenost, která v něm vznikla, ihned žádá přiměřenou duchovní výživu jednak pro zachování života, a také pro jeho růst. Duchovní výživu, kterou Bůh opatřil pro všechny znovuzrozené děti, nalzáme v jeho vlastním slově. Boží Slovo je tak bohaté a mnohostranné, že obsahuje přiměřenou výživu pro každé stádium duchovního vývoje.

Boží zaopatření pro první stádia duchovního růstu je popsáno v 1P. Bezprostředně potom, co v první kapitole mluvil o znovuzrození z neporušitelného semene Božího slova, Petr pokračuje ve 2,1n: "Protož složice velikou zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhaní, jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, [Božího] slova žádostiví buďte, abyste jím rostli,". Zde vidíme, že jako výživu pro nově zrozená duchovní dítky Bůh

určil čisté mléko jeho vlastního Slova, a že toto mléko je nezbytnou podmínkou pro zachování života a pro růst.

Je zde však připojena i výstraha. Když v přirozené oblasti přijde mléko do styku s něčím kyselým nebo žluklým, pak se snadno zkazí bez ohledu na to, jak bylo čerstvé a čisté. Totéž platí v duchovní oblasti. Aby mohli nově zrození křesťané přijmout přiměřenou výživu z čistého mléka Božího Slova, musí být nejprve jejich srdce jejich vyčištěna od všeho kyselého a žluklého. Proto nás apoštol Petr upozorňuje, že musíme odložit "všelikou zlost, a všelikou lest, a pokrytectví, a závist, i všecka utrhaní." Jestliže tyto kyselé a žluklé součástky tohoto starého života neodstraníme ze svých srdcí, zmaří v nás užitečné účinky Božího Slova a budou překážet duchovnímu zdraví a růstu.

Není však Boží vůlí, aby křesťané zůstávali příliš dlouho ve stavu duchovního dětství. Jakmile začnou vyrůstat, Boží Slovo jim bude nabízet hutnější stravu. V Mt 4,4 čteme, že když byl Kristus pokoušen satanem, aby proměnil kameny v chleby, odpověděl: "Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží." Kristus zde ukázal, že Boží Slovo je duchovním protějškem chleba v přirozené stravě člověka. Je to tedy hlavní a základní složka potravy a zdroj síly.

Je důležité, že Kristus zde s důrazem říká "každým slovem vycházející skrze ústa Boží". Proto křesťané, když chtějí duchovně zrát, musí se naučit studovat celou Bibli, ne pouze několik částí, které jsou nám blízké. O Georgu Müllerovi se říkalo, že pravidelně několikrát za rok pročítal celou svou Bibli. To do značné míry vysvětluje triumf jeho víry a plodnost jeho služby. Přitom je mnoho křesťanů a členů církví, kteří sotva vědí, kde ve své Bibli hledat takové knihy jako Ezdráš a Nehemiáš, nebo některé z malých proroků. Tím méně si pro sebe kdy studovali poselství těchto knih. Není divu, že stále zůstávají v určitém druhu duchovního dětství. Jsou vskutku smutnými případy opožděného vývoje z nedostatečné stravy.

Po mléku a chlebu Boží Slovo dává také "hrubý pokrm". To je uvedeno v Žd 5,12 až 14. Pisatel epištoly Židům kárá židovské křesťany své doby za to, že důvěrně po mnoho let znali písmo, ale nenaučili se je řádně studovat, nebo používat jejich učení. Proto byli stále duchovně nezralí a neschopni pomoci druhým, kteří potřebovali duchovní učení. pisatel píše toto: "Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učení býti prvním počátkům výmluvností Božích, a učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího. Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest). Ale dokonalých jest hrubý pokrm, [totiž] těch, kteříž pro zvyklost mají smysly způsobné k rozeznání dobrého i zlého."

Jaký to obraz velké většiny dnešních vyznávajících křesťanů a členů církve! Po mnoho let vlastnili Bibli a navštěvovali sbor. A jak málo dosud vědí, co Bible učí! Jak slabí a nezralí jsou ve svém duchovním životě; jak málo jsou schopni poradit hříšníkovi, nebo poučit nově obráceného! Po tolika letech stále ještě duchovními dětmi, neschopnými strávit jakékoli učení, které jde za mléko!

Není však nutné v tomto stavu zůstat. Pisatel epištoly Žd nám ukazuje nápravu. Tou je "pro zvyklost mít smysly způsobné" - tj. rozvinout naše duchovní způsobilosti pravidelným systematickým studiem (neboli "zvyklostí) Božího Slova.

Tímto vhodným slovem napomenutí s epištoly Židům musíme tuto dnešní studii uzavřít. mluvíme o třech hlavních účincích Božího Slova - o víře, znovuzrození, a duchovní výživě.

V. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Tělesné uzdravení - Duševní osvícení

V této studii uvidíme, že Boží Slovo je tak mnohostranné a podivuhodné ve své činnosti, že dává nejen duševní zdraví a sílu duši, ale také tělesné zdraví a sílu tělu.

Pro náš první text v této souvislosti se obraťme k Ž 107,17-20: "Blázní pro cestu převrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení bývají. Oškliví se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují. Když volají k Hospodinu v soužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje. Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu. (jiný překlad: Z jejich záhuby)."

Žalmista nám zde překládá obraz lidí tak zoufale nemocných, že ztratili veškerou chuť k jídlu a přibližují se již k branám smrti. Ve své úzkosti volají k Hospodinu a on jim posílá to, oč volají: Uzdravení a vysvobození. Jakým prostředkem jim to však posílá? Ničím jiným, než svým vlastním Slovem. Proto žalmista říká: "Posílá Slovo své a uzdravuje je, a vysvobozuje je z jejich záhuby." Vidíme tedy, že jak uzdravení, tak i vysvobození je nám posláno skrze Boží Slovo.

Vedle tohoto oddílu z Ž 107 můžeme položit místo z Iz 55,11, kde Bůh říká: "Tak bude slovo mé které vyjde z úst mých nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, co mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám."

V Ž 107,20 čteme: "Že Bůh posílá Slovo své, aby uzdravilo a vysvobodilo, a u Iz 55,11 Bůh říká, že jeho Slovo prospěšně vykoná to, k čemu je posílá. Bůh tedy takto absolutně zaručuje uzdravení skrze své Slovo.

Tato pravda o tělesném uzdravení skrze Boží Slovo je ještě plněji uvedena v Př 4,20-22, kde Bůh říká: "Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého. Nechať neodcházejí od očí tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého. Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím." Každá část celého našeho těla je v tom obsažena. Nic není vyloučeno. Hebrejské slovo přeložené slovem "lékařství" v sobě zahrnuje oba významy: Jak "lék" tak i "uzdravení". Bůh se tedy zavázal nám poskytnout obojí: Lék i zdraví.

Všimněte si nyní úvodního výrazu ve verši 20: "Synu můj". To ukazuje, že Bůh zde mluví ke svým vlastním věřícím dětem. V Mt 15,26 čteme, jak přišla k Ježíšovi sirofenická žena prosit

za uzdravení své dcery a Kristus na její prosbu odpověděl: "On pak odpověděl, řekl: Není slušné vzít chléb dětem a vrci štěňatům.". Těmito slovy Ježíš ukazuje, že uzdravení je chlebem Božích dětí. Je to tedy součást Božího jídelníčku, který Bůh pro své děti ustanovil. Není to luxus, za který by museli zvlášť prosit a který by jim mohl, ale nemusel poskytnout. Nikoli, je to jejich "chléb" - je to součást jejich základní každodenní stravy, kterou jim jejich nebeský Otec dává. To souhlasí s tím, co jsme četli v Př 4, kde Boží zaslíbení dokonalého uzdravení je adresováno každému věřícímu Božímu Dítěti.

Všimněte si, že tak jako v Ž 107, i zde v Př 4 je tím prostředkem, skrze nějž Bůh dává uzdravení, jeho vlastní Slovo. Říká: Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého. Nechat' neodcházejí od očí tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého. Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím. Ve Slovu Božím je božský život Boha samého, který je dostatečný pro každou potřebu duše i těla, zdarma udílen těm, kteří jeho Slovo vírou přijímají. To je další příklad životně důležité pravdy, kterou jsme již dříve v tomto pásmu zdůraznili, že ve svém slovu je Bůh sám a že prostřednictvím svého Slova vchází do našich životů.

XXX

Když uvažujeme o prohlášení v Př 4,20-22, že Boží Slovo je lékem pro celé naše tělo, mohli bychom tyto verše nazvat zcela právem velkou Boží "lahví léku", ve které je lék jaký nebyl na zemi nikdy sestaven: jediný lék, který zaručuje uzdravení všech nemocí. Ještě ale musíme mít na mysli, že když na lidské rovině lékař předepíše lék, pak také zajistí aby na lahvičce byly jasně napsány pokyny pro jeho užívání. Žádoucí účinek pak jen tehdy, když lék užíváme podle těchto pokynů. Totéž platí o Božím "léku", který je nám dán zde v Přísloví. Na lahvi jsou napsány pokyny a pokud se jimi nebudeme řídit, nemůžeme očekávat uzdravení.

Jaké jsou to pokyny? Jsou 4: první, "slov mých pozoruj"; druhý, "nakloň ucha svého"; třetí, "nechat' neodcházejí od očí tvých"; čtvrtý, "ostříhej jich uprostřed srdce svého"; .

Povšimněme si těchto pokynů trochu blíže. První pokyn je: "slov mých pozoruj". Když čteme Boží Slovo, povšimněme si těchto pokynů trochu blíže. Když čteme Boží Slovo, musíme mu věnovat pečlivou soustředěnou pozornost. Musíme na ně plně soustředit své chápání. Musíme mu otevřít volný přístup bez překážky do celého našeho vnitřního bytí. Jak často čteme Boží Slovo, s rozpolcenou pozorností. Polovina naší mysli se zabývá tím co čteme, a druhá polovina naší mysli se zabývá tím, co Ježíš nazývá "pečováním o tento život. Přečteme pár veršů i kapitolu nebo 2, ale nakonec si stěžít můžeme vzpomenout, co jsme četli. Naše pozornost tékala. Když budeme Boží Slovo, brát tímto způsobem, potom nevypůsobí účinky, které Bůh zamýšlel. Když čteme Bibli, je vhodné se zachovat tak jak nám Ježíš doporučil, když mluvil o motlitbě: vejít do svého pokojíčku a zavřít dveře. Jinými slovy: Musíme se uzavřít s Bohem a venku nechat všechny věci tohoto světa a času.

Druhý pokyn na Boží láhvi léku je: "nakloň ucha svého". Nakloněné ucho ukazuje pokoru. Ta je opakem pýchy a tvrdošijnosti. Musíme být poučitelní. Musíme být ochotni se nechat od Boha učit. V Ž 78,41 mluví žalmista o chování Izraele na poušti, když putovali z Egypta do Kánanu, a vznáší proti nim obvinění: "Svatému Izraelskému cíle vyměřovali". Jinými slovy to

byla jejich tvrdohlavost a nevěra, která je omezovala v tom, co dovolili Bohu pro ně učinit. Mnoho křesťanů dělá dnes totéž. Nepřístupují k Bibli s otevřenou myslí a s poučitelným duchem. Jsou plni předsudků a názorů, které jim byli často vštípeny zvláštní sektou, nebo denominací, ke které patří, a nejsou ochotni přijmout žádné zjevení nebo učení písem, které přesahuje jejich vlastní myšlenkové soustavy, nebo jim odporuje. Ježíš z toho obvinil náboženské vůdce své doby, když u Mt 15,6 a 9 řekl: "I zlehčili jste přikázání Boží pro své ustanovení. Ale nadarmoť mne ctí, učíte učení přikázání lidských." Apoštol Pavel byl otrokem náboženských předsudků a tradic, ale skrze zjevení Kristovo na cestě do Damašku z nich byl vysvobozen, a potom ho vidíme, jak v Ř 3,4 říká: "Naprosto ne! Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale 'každý člověk lhář'." Chceme-li získat plný užitek z Božího Slova, musíme se naučit tomuto postoji.

Třetí pokyn na Boží lahvi léku je: "nechat neodcházet od očí tvých" - mímí se zde Boží Slova a řeči. Význam tohoto třetího pokynu bychom mohli ukázat připomenutím poznámky, kterou jednou řekl zesnulý evangelista Smith Wigglesworth: "Potíž mnoha křesťanů je v tom, že duchovně šilhají - jedním okem hledí na zaslíbení Páně, ale druhým hledí ještě po něčem jiném". Máme - li přijmout užítky tělesného uzdravení zaslíbeného v Božím Slově, je nutné, abychom měli obě oči bez kolísání upřeny na zaslíbení Hospodinova. Chyba, kterou činí hodně křesťanů je, že odvracejí zrak ob Božích zaslíbení k případu některého jiného křesťana, který selhal v přijetí uzdravení. Když to činí, jejich vlastní víra kolísá a oni také v přijetí zaslíbení selžou, protože Jk 1,6-8 říká: "Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzítí měl ode Pána. Muž dvojnásobně myslí, jest neustavičný ve všech cestách svých."

V takové situaci je užitečné si připomenout verš z Dt 29,29: "Věci skryté [jsou] Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené [ty jsou] naše a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto." Důvod proč někteří křesťané v přijetí uzdravení selžou, je často tajemstvím, které je známo pouze Bohu, a lidem zjeveno nebylo. Není třeba, abychom se zabývali takovými skrytými věcmi. Spíše je třeba abychom se zabývali věcmi, které zjeveny byly - jasnými a určitými výroky a zaslíbeními, které nám dal Bůh ve svém slově. Věci které nám byli v Božím Slově zjeveny, náleží nám a našim dětem navěky; jsou dědictvím nás věřících; jsou naším neodvolatelným právem. A náleží nám, "abychom je plnili" tzn. abychom podle nich ve víře jednali. Když podle nich tímto způsobem jednáme, svou zkušeností prokazujeme jejich pravdivost.

O této potřebě zaostřeného duchovního pohledu mluví také Kristus sám. Jedni pozoruhodným znakem lidských očí je, že ačkoli máme 2 oči, dovedeme je tak zaostřit, že vidíme jediný prostý obraz. O této schopnosti mluví Kristus v Mt 6,22, kde říká: "Svíce těla jest oko; protož jestliže by oko tvé sprostné bylo, všechno tělo tvé světlé bude." Všimněte si, že Kristus zde nemluví o duši, ale o těle. Je -li náš duchovní pohled správně zaměřen a zaostřen, potom vpouští uzdravující světlo a moc Boží nejen do naší duše, ale také do celého našeho přirozeného těla.

Když moderní pedagogická psychologie mluví o různých cestách, kterými může učitel působit na rozum dítěte rází výrazy "brána ucha" a "brána oka". Když uvažujeme o pokynech na Boží "lahvi léku", zjišťujeme, že zde tak jako v mnoha jiných ohledech Bůh již před mnoha staletími předvídal závěry, ke kterým nyní psychologové docházejí. První pokyn mluví o pozornosti druhý o "nakloněném uchu" a třetí o "zaostřeném oku". Boží lék má tedy být přijímán s pečlivou pozorností jak "branou ucha" tak také "branou oka". Vnitřní centrum lidské osobnosti, ke kterému obě tyto brány směřují, je v Písmu nazýváno "srdce". A

shledáváme, že čtvrtý pokyn na Boží "láhvi léku" se týká srdce, protože zní: "Ostříhej jich" - slov a řečí Božích - "uprostřed srdce svého". Hned následující verš - Př. 4,23 : "Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.

" . Jinými slovy: co je v našem srdci, to řídí celý běh našeho života a všechno, co zakoušíme. Přijímáme - li Boží Slova s pečlivou pozorností, - vpouštíme - li je pravidelně jak branou ucha tak i branou oka - tak, aby obývala a řídila naše srdce, pak shledáme, že jsou přesně tím, co Bůh zaslíbil: duši životem a celému našemu tělu zdravím.

XXX

Toto pojednání o účinku Božího leku by mohlo někomu připadat jako pouhá pošetilá teorie ; proto přidám několik slov osobního svědectví. Každou z těchto lekcí jsem poznal a ověřil ve své osobní zkušenosti. Ve II. světové válce, když jsem pracoval ve zdravotní službě v severní Africe, jsem onemocněl nervovou a kožní nemocí, kterou lékařská věda v tamějších podmínkách a klimatu nedovedla léčit. Strávil jsem víc než rok v nemocnici, kde jsem podstoupil různé druhy léčby. Přes 4 měsíce jsem ležel natažen a zcela upoután na lůžko. Nakonec po více než roce jsem byl na vlastní žádost propuštěn nevyhlášen. Rozhodl jsem se již nehledat žádné další lékařské prostředky, ale vyzkoušet ve vlastním případě Boží zaslíbení v Př 4,20-22. Třikrát denně jsem odešel do soukromí a uzavřel jsem se s Bohem a jeho Slovem, modlil jsem se a prosil Boha, aby mi jeho Slovo učinil tím, čím zaslíbil - lékem všemu mému tělu. Podnebí, strava a všechny ostatní podmínky byli tak neutěšené, jak jen bylo možno. Mnoho zdravých mužů všude kolem onemocnělo. Přesto prostřednictvím samotného Božího Slova, aniž bych hledal jakoukoli pomoc kdekoli jinde, jsem byl v krátké době zcela úplně a trvale vyléčen.

Dovolte mi dodat, že v žádném smyslu nekritizuji ani nezlehčuji lékařskou vědu. Jsem vděčný za vše dobré, čeho lékařství dosáhlo. Sám jsem pracoval ve zdravotnické službě. Ale jednu věc musím říci. Moc lékařské vědy je omezená, ale moc Božího Slova je neomezená.

Dále bych chtěl dodat, že je mnoho křesťanů z různých denominací, kteří mají podobné svědectví jako já. Právě nedávno jsem dostal dopis od jedné presbyteriánky, která byla v jednom shromáždění, ve kterém se chtěli modlit za několik nemocných lidí, požádána, aby řekla krátké svědectví. Když vydávala svědectví, právě když citovala slova z Př 4,20-22, jiná žena na blízkém sedadle, která trpěla trýznivou bolestí s rozdrčenou plotýnkou v šíji, byla okamžitě a úplně uzdravena a vysvobozena - bez nějaké zvláštní motlitby- pouze tím, že s vírou naslouchala Božimu Slovu. Slova Ž 107,20 se naplňují dodnes: "Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu." Křesťané, kteří dnes svědčí o uzdravující moci Božího Slova, mohou říci stejně jako Kristus sám řekl k Nikodémovi u J 3,11: "Což víme, mluvíme a což jsme viděli , svědčíme."

Těm, kteří potřebují uzdravení a vysvobození, můžeme také říci vzácné napomenutí Ž 34,9: "Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho." Sám okuste tento lék Božího Slova! Vizte jak je účinný! Není hořký a nechutný, jako mnoho

pozemských léků. Nepůsobí jako mnoho moderních drog v jedné části těla úlevu, ale v jiné nepříjemnou reakci, nebo poškození některého orgánu. Boží Slovo je po všech stránkách dobré a prospěšné. Když je podle Božích pokynů přijímáno, přináší život a zdraví celé naší bytosti.

Poněkud déle jsme se zastavili u tělesných účinků Božího Slova, ale vskutku není nerozumné pečlivě prozkoumat povahu léku, který si činní nárok na tak všestranné a dalekosáhlé účinky.

XXX

Nyní chceme prozkoumat další účinek Božího Slova, který se týká oblasti mysli. Mluví se o něm v Ž 119,130: "Kam proniknou slova tvá tam vchází světlo, nezkušené nabývají rozum. (Nový překlad). Všimněte si těchto dvou účinků: světla a rozumu.

V dnešním světě si všichni cenní vzdělání a pídí se po něm pravděpodobně více než kdykoli dříve v historii. Nicméně světské vzdělání není totéž jako "světlo" a "rozum". Nemůže je ani nijak nahradit. Za světlo není skutečně žádné náhrady. V celém vesmíru není nic, co by mohlo působit to, co světlo, a co by mohlo zaujmout jeho místo. Stejně je tomu s Božím Slovem v lidské mysli. Nic jiného nemůže poskytnout lidské mysli to, co poskytuje Slovo Boží, a nic jiného nemůže zaujmout místo Božího Slova.

Světské vzdělání je dobrá věc, ale může být zneužito. Vysoce vzdělaná mysl je dobrý nástroj - jako ostrý nůž- ale nůž může být zneužit. Někdo může použít ostrého nože k přípravě pokrmu pro svou rodinu, ale jiný může zcela stejného nože použít k zabítí lidského druhu.

Stejně je tomu se světským vzděláním. Je podivuhodné, ale může ho být zneužito. Když je odděleno od světla Božího Slova, může být mimořádně nebezpečné. Národ, nebo civilizace, která se zaměřuje na světské vzdělání, ale nedává místa Božímu Slovu, kuje prostě nástroje vlastní zkázy. Historie nedávného vývoje v technice jaderného štěpení je jedním z historických příkladů této skutečnosti.

Lidé často užívají výrazu "temná Afrika". Sám jsem v Africe strávil jednak jako misionář, a také v jiných postaveních 8 nebo více let. Je pravda, že v Africe je temnota, ale nikdy jsem se nesetkal s Afričanem, který by byl ve větší duchovní temnotě, než v jaké jsem byl sám poté, co jsem absolvoval 7 let intenzivního studia na největší britské universitě a stal jsem se tam učitelem filosofie.

Co proměnilo tuto temnotu ve mně? Ne studium knih, ani světské vzdělání, ale vstup Božího Slova. Začal jsem studovat Boží Slovo skepticky, pouze jako filosofickou práci, jako člověk, který odmítal všechny formy náboženství. Již po několika měsících, ještě dříve, než jsem ve svém studiu došel k Novému zákonu, mi Boží Slovo dalo světlo spasení, jistotu odpuštění hříchů a vědomí vnitřního pokoje a věčného života.

XXX

Na závěr této dnešní studie mi dovoluňte se ještě krátce vrátit k verši, který jsem v naší předchozí studii několikrát citoval Žd 4,12: "Slovo Boží je živé, účinné a ostřejší než každý dvojsečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, do kloubů i morku, a je soudcem nad myšlenkami a úmysly srdce." (Colův překlad).

Vidíme že tento verš potvrzuje a zhrnuje závěry o Božím Slově, ke kterým jsme došli. V celé lidské bytosti není žádná oblast, ke které by Boží Slovo nepronikalo. Dosahuje až do ducha a duše, do srdce a mysli a dokonce až do nejnvnitřnějších částí našeho přirozeného těla, do kloubů a do morku.

V dokonalém souladu s tím jsme v této a v předchozí studii viděli, že Boží Slovo, jako símě vseté do srdce, přináší věčný život; potom pro takto zrozený věčný život poskytuje duchovní výživu. Když je přijato do našich těl, působí dokonalé zdraví; když je přijato do našich myslí, působí duševní světlo a rozum.

VI. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Vítězství nad hříchem a satanem

Nyní pokročíme k prozkoumání dalšího velmi důležitého praktického účinku, které působí Boží Slovo, jímž je vítězství nad hříchem a satanem.

Již jsme poznamenali, že ze starozákonních postav pravděpodobně nikdo neviděl autoritu a moc Božího Slova jasněji než žalmista David. Úvodem k našemu dnešnímu předmětu - vítězství nad hříchem a satanem - se můžeme opět obrátit ke slovům Davidovým, které nacházíme v Ž 119,1: "V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě." David zde vyjadřuje, že skládá Boží Slovo na nejbezpečnějším místě vyhrazeném pro věci nejvzácnější, aby bylo pohotově vždy, když ho bude třeba.

V Ž 17,4 David zase mluví o ochranné moci Božího Slova, neboť říká: "Z strany [pak] skutků lidských, já podlé slova rtů tvých vystříhal jsem se stezky zhoubce." Zde máme radu ohledně naší účasti ve "skutcích lidských", neboli v lidských činnostech a sociálních vztazích. Některé z těchto činností jsou bezpečné, prospěšné a Bohu přijatelné, jiné jsou duši nebezpečné a jsou v nich skryta osidla zhoubce. (Zhoubce je jedno z mnoha jmen, kterými je v Písmu označen ďábel). Jak máme rozlišit to, co je bezpečné a prospěšné, od toho, co je duchovně nebezpečné? Použitím Božího Slova.

Často slyšíme otázky jako: "Může křesťan tancovat?", zase "kouřit", "hrát karty" a pod. Takové otázky nelze rozsuzovat podle zaběhnutého společenského zvyku, nebo podle přijaté církevní tradice, ale podle Božího Slova. Vzpomínám si např. na skupinu afrických křesťanských studentek, které se mne jako misijního učitele ptaly, je-li to škodlivé, když navštěvují taneční večírky na své pedagogické fakultě. Odpověděl jsem jim, že jim nebudu

předkládat svůj vlastní názor, nebo pokyny misijního střediska, ale navrhl jsem jim, aby se se mnou obrátily ke 2 místům Bible.

První místo je v 1K10,31: "Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite.". Druhé místo je v Ko 3,17: "A všecko, cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všecko [činite] ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho."

Ukázal jsem, že tato 2 místa Písma obsahují dvě obecné zásady, které mají rozhodovat a řídit vše co jako křesťané děláme . 1. Všecko musíme dělat ke slávě Boží. 2. Všecko musíme činit ve jménu Pána Ježíše a přitom vzdávat díky Bohu skrze něho. Tedy všechno, co můžeme činit ke slávě Bohu a ve jménu Pána Ježíše je dobré a přijatelné a všechno, co nemůžeme činit ke slávě Bohu a ve jménu Pána Ježíše, je špatné a škodlivé.

Tyto zásady jsem pak aplikoval na otázku, kterou mi položily studentky, a řekl jsem jim: "Můžete - li navštěvovat taneční večírky ke slávě Boží a můžete- li při tanci svobodně vzdávat díky Bohu ve jménu Pána Ježíše, pak je to s vaším tancem dokonale v pořádku. Jestliže však takto tančit nemůžete pak je to pro vás chybné a škodlivé. " Přidal jsem také osobní svědectví, že předtím, nežli jsem poznal Krista jako svého osobního Spasitele, byl jsem pořadu let vášnivým tanečníkem; že jsem však nikdy nemohl tančit ke slávě Bohu, nebo ve jménu Pána Ježíše. Pokud vím, tato odpověď těmto studentkám otázku tance uspokojivě vyřešila.

Nedávné lékařské výzkumy vynesli na světlo jeden určitý způsob, ve kterém se mnozí moderní křesťané, podobně jako dříve David, vystříhali stezky zhoubce tím, že se v zacházení se svými těly řídily Slovem Božím. Písmo velmi jasně učí, že s tělem křesťana, protože bylo Kristovou krví vykoupeno z panství satana - zhoubce, máme zacházet jako s chrámem pro přebývání Ducha Svatého a že ho proto máme zachovávat čisté a svaté: např. Apoštol Pavel v 1K3,16n říká: "Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? Jestližeť kdo chrámu Božího poškvřňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy." Opět v téže epištole 6,19n: "Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou." A opět v 1Te 4,3n Pavel píše: "Tať jest zajisté vůle Boží, [totiž] posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva, [A] aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v poctivosti".

Je neoddiskutovatelným faktem, že mnoho upřímných oddaných křesťanů bylo na základě těchto a podobných míst uchráněno kouření. Až do zcela nedávné doby byli křesťané nevěřícími pokládáni za staromódní, nebo za fanatiky, protože odmítali kouřit. Ale moderní lékařské výzkumy ukázaly, že kouření - zvláště cigaret- napomáhá vzniku plicní rakoviny. Tento závěr pečlivého průzkumu byl potvrzen řadou lékařských vědeckých institucí. Další faktem potvrzeným zkušeností i lékařskou vědou je, že smrt na rakovinu plic bývá zdlouhavá a bolestivá.

Vzhledem k těmto faktům již nelze odmítání kouření zavrhovat jako fanatismus, nebo bláznovství. Když by dnes měl být někdo pokládán za blázna, pak to jistě budou ti, kteří pravidelně maří nezanedbatelné peněžní částky, aby se oddávali neřesti, která velmi podstatně zvyšuje pravděpodobnost, že skončí vleklou bolestivou smrtí na plicní rakovinu.

Téměř přesně totéž, co bylo řečeno o kouření, platí o nadměrném užívání alkoholu. Opět je dobře známé, že většina upřímných křesťanů byla odedávna na základě Biblických varování uchráněna užívání alkoholu. Také je stejně dobře známo, že nadměrné užívání alkoholu je

jedním z významných faktorů podporujících vznik mnoha duševních i tělesných nemocí a působících také při mnoha moderních nehodách na silnicích, které často končí smrtí a dalšími škodami.

V tomto případě, stejně jako v případě kouření a jeho zhoubných účinků, bylo mnoho miliónů křesťanů uchráněno od škody a neštěstí praktickým použitím učení Bible.

Ti všichni mohou z hlubokou vděčností Bohu opakovat slova Davidova v Ž 17,4: "Z strany [pak] skutků lidských, já podle slova rtů tvých vystříhal jsem se stezky zhoubce."

XXX

Boží Slovo, když je takto použito, nedává pouze vítězství nad hříchem. Je také Bohem určenou zbraní, která dává vítězství nad samotným satanem. V Ef 6,17: "Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží." Slovo Boží je tedy meč, který užívá Duch svatý v křesťanském boji. Všechny ostatní části křesťanské výstroje, které jsou zde v Ef 6 uvedeny - pás, pancíř, boty, štít a přilby jsou určeny bez výjimky především k obraně. Tedy jediná útočná zbraň, kterou křesťan má, je meč Ducha a Slovo Boží. To znamená, že bez ohledu na to, jak pečlivě a úplně může být křesťan vystrojen ve všech ostatních ohledech, pokud nemá zevrubnou znalost Božího Slova a neví jak je použít, nemá žádnou útočnou zbraň, se kterou by se mohl pustit do boje s mocnostmi temnoty a skutečně zaútočit na satana. S toho hlediska nepřekvapuje, že v průběhu celé historie církve se satan snažil všemi jemu dostupnými prostředky a vší svou mocí zabránit křesťanům poznat pravou podstatu, autoritu a moc Božího Slova.

V použití Božího Slova jako zbraně k zahrnutí satana na útěk je křesťanovi nejvyšším příkladem sám Pán Ježíš Kristus. V L 4,1-13 čteme, jak " Ježíš... , pln byv Ducha svatého, vrátil se od Jordánu a puzen jest v Duchu na poušť za 40 dní poukoušín byl od d'ábla." Lukáš popisuje, jak satan přišel k Ježíšovi se třemi hlavními pokušeními a jak se Ježíš v každém tomto případě se satanem střetl a porazil ho toutéž zbraní - mečem Božího psaného slova. Ježíš svou odpověď pokaždé uvedl slovy : "psáno jest." A potom citoval přímo z písem.

Je důležité si všimnout dvou různých výrazů, které Lukáš používá v tomto líčení satanova pokušení Krista a jeho souvislosti. U L 4,1 čteme: "Ježíš, pak, pln byv Ducha svatého, vrátil se od Jordánu, a puzen jest v Duchu na poušť." Ale po dokonání pokušení u L 4,14 čteme: "I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galilee, a vyšla pověst o něm po vší té okolní krajině." Před svým střetnutím se satanem Ježíš již byl "plný Ducha svatého". Ale teprve potom, co se střetl se satanem a porazil ho mečem Božího slova, byl schopen započít svou Bohem určenou službu "v moci Ducha". Je rozdíl mezi tím "být plný ducha" a být schopen sloužit "v moci Ducha". Ježíš sám vstoupil do tohoto druhého stádia služby v moci Ducha až potom, kdy použitím Božího Slova, porazil satana, pokoušejícího se mu odporovat a odvrátit ho od Duchem zmocněné služby. Této lekci se potřebují naučit mnozí dnešní křesťané. Mnozí křesťané, kteří prožili dokonalé biblické naplnění Duchem svatým, se nikdy nedostanou k tomu, aby sloužily Bohu v moci Ducha. Důvodem je to, že nenásledovali Kristova příkladu. Nenaučili se zacházet s mečem Božího slova tak, aby porazili satana a odrazili jeho odporování službě, pro kterou jim vlastně Bůh Ducha svatého dal. Můžeme spolehlivě říci, že nikdo nemá větší a naléhavější potřebu studovat Slovo Boží, nežli křesťan, který byl právě

naplněn Duchem svatým. Zatím, smutno pomyslet, že si takoví křesťané často myslí, že naplnění Duchem svatým nějak nahradí pilné studium a uplatňování Božího Slova. Ve skutečnosti je to právě naopak. Žádná jiná součást vojákovy výstroje nenahradí jeho meč. Voják bez svého meče je ve smrtelném nebezpečí, bez ohledu na to, jak dokonale může být v jiných ohledech vyzbrojen. Podobně je tomu s křesťany. Žádná jiná forma duchovní výbavy, nebo zkušenosti nenahradí hlubokou znalost Božího Slova. Bez ohledu na to jak dokonale může být vybaven po všech ostatních stránkách, bez meče Božího Slova je křesťan vždy ve smrtelném nebezpečí.

První křesťané apoštolské doby, přestože v jiných ohledech byli často prostí a nevzdělaní, oddaně následovali příklad svého Pána v tom, jak se naučili znát a používat Boží Slovo jako účinnou zbraň ve vyhraněném duchovním konfliktu, do kterého se vyznáním své víry v Krista dostali. Např. apoštol Jan v pokročilém věku píše ve své první epištole 1. 2,14 mladým křesťanům vyrostlým pod jeho vyučováním: "Psal jsem vám mládenci, že silní jste a Slovo Boží ve vás zůstává, a že jste zvítězili nad tím zlostníkem." Apoštol Jan zde prohlašuje o těchto mladých lidech 3 věci: Předně, že jsou silní; za druhé, že Boží Slovo v nich zůstává; a za třetí, že zvítězili nad tím zlostníkem (tj. nad satanem). Druhé prohlášení se má k prvnímu a třetímu tak, jako se má příčina k následku. Příčina, proč tyto mladé křesťané byli silní a byli schopni přemoci satana, spočívala v tom, že Slovo Boží v nich zůstávalo. Bylo to Slovo Boží v nich, které jim dávalo jejich duchovní sílu.

Měli bychom si položit tuto otázku: O kolika mladých křesťanech z našich dnešních sborů můžeme říci, že jsou silní a přemohli ďábla? Vidíme li dnes málo mladých křesťanů u nichž by se projevovala tato duchovní síla a vítězství nad ďáblem není o příčině pochyb. Její nepřítomnost zdroje, který tyto účinky působí. Jediným zdrojem takové síly a vítězství je hluboká stálá znalost Božího Slova. Mladí křesťané, kteří nejsou důkladně v Božím Slovu vyučováni, nemohou být ve svém životě opravdu silní a vítězni.

Jsme dnes ve smrtelném nebezpečí, když podceňujeme duchovní kapacitu mladých lidí a zacházíme s nimi způsobem, který je celkem vzato dětinský. Je dokonce sklon vytvářet v dnešních mladých lidech dojem, že Bůh má pro ně nějaký zvláštní druh křesťanství s menšími požadavky a nižšími měřítky, než jaké klade na dospělé. V této souvislosti učinil Šalomoun velmi závažnou a pronikavou poznámku v Kaz 11,10: "Dětinství a mladost jest marnost". Jinými slovy, dětství a mládí jsou pouhými pomíjivými vnějšími znaky, které nijak nemění zůstávající duchovní skutečnosti, které se týkají všech duší stejným způsobem. Dcera Williama Bootha, Catherine Wotthová - Clibbornová, vyjádřila podobnou myšlenku, když řekla: "Duše nemá pohlaví". Hluboké trvalé duchovní zkušenosti na kterých je křesťanství založeno, nejsou nijak založeny rozdíly věku ani pohlaví. Křesťanství je založeno na takových hodnotách a prožitcích duše, jako jsou pokání, víra, poslušnost, sebeobět' a zasvěcení. Všechny tyto zkušenosti a kvality jsou stejné pro muže i pro ženy, pro chlapce i pro dívky.

Někdy se doporučuje vyřešit tuto potřebu důkladného biblického vyučení mladých křesťanů tím, že se pošlou do biblických škol. Ale tento lék lze přijmout pouze se dvěma výhradami. Předně musíme upozornit, že i mezi proslulými nejzákladnějšími biblickými školami je v současné době tendence zasvěcovat stále méně času skutečnému studiu Bible a stále více času jiným světským studiím. v Ko 2,8: "Hleďtež, aťby vás někdo neobloupil moudrostí světa, (doslova filosofií) a marným zklamáním, [uče] podle ustanovení lidských, podle živelů světa, a ne podle Krista." V 1Tm6,20n Pavel varuje Timotea: "Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkaje nepobožných daremných křiků, a odporů falešně nazvaného umění. Kterýmž někteří chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle." Tato varování je dnes třeba zdůraznit. V mnoha

případech je dnes možné, aby mladý člověk dokončil studium na moderní biblické škole (tj. teologické fakultě) a vyšel s naprosto nedostatečnými znalostmi biblických učen a jejich praktických aplikací.

Strohá výhrada, kterou musíme učinit, je, že žádná biblická škola ať je jakkoli zdravá a důkladná, nemůže zbavit pastýře místních sbor jejich povinnosti poskytovat všem členům svého shromáždění pravidelný a systematický výcvik v Božím Slově. Místní sbor hraje ústřední roli v celém novozákonním plánu biblického cvičení a žádná jiná instituce nemůže zaujmout jeho funkci. Apoštolé a křesťané Nového zákona neměli kromě místního sboru žádné instituce pro biblické vyučování. Přesto tuto práci dělali mnohem důkladněji než jak to na mnoha místech vidíme dnes. Jiné instituce, takové jako (vysoké biblické školy mohou poskytovat speciální výcvik pro podporu procesu vyučování v místních sborech, ale nemohou zaujmout místo místního sboru. Co velká většina dnešních místních sborů nejzoufaleji potřebuje? Není více organizace, lepší programy, nebo více činnosti. Je to prostě důkladné, praktické, pravidelné vyučování o velkých základních pravdách Božího Slova a o jejich aplikacích v každé situaci křesťanova života. Jedině tímto způsobem může církev Kristova jako celek povstat v síle, ve jménu Kristově zpřítomnit golgotské vítězství a dokonat úkol, který jí svěřil její Pán a Mistr.

XXX

To souhlasí s obrazem vítězné církve v závěru tohoto věku, který je nám dán ve Zj 12,11 kde čteme: "Ale oni (křesťané) zvítězili nad ním (satanem) skrze krev beránka, a skrze slovo svědectví svého." Zde jsou zjeveny 3 prvky vítězství: krev, Slovo a naše svědectví. Krev je znamení a pečeť dokonaného Kristova díla na kříži a všeho požehnání, moci a vítězství, které nám toto dílo zpřístupnilo. Skrze Slovo a jedině skrze Slovo docházíme poznání a pochopení všeho, co Kristova krev pro nás vydobila. Konečně naše svědectví tomu, co Slovo zjevuje o krvi, činí Kristovo vítězství nad satanem skutečnými účinným v našich životech a zkušenostech.

Když studujeme božský program vítězství nad satanem , znovu vidíme, že Slovo v něm hraje ústřední roli. Bez řádné znalosti Slova nemůžeme rozumět pravé ceně a moci Kristovi Krve, a tak naše křesťanské svědectví postrádá opravdovou přesvědčivost a autoritu. celý Boží program pro jeho lid se soustřeďuje kolem znalosti jeho Slova a kolem schopnosti ho aplikovat. Bez této znalosti se dnes církev nachází ve stejném stavu jako Izrael za dnů Ozeáše o němž Bůh u Oz 4,6 prohlásil: "Vyhlazen bude lid můj pro neumění. Poněvadž ty jsi pohrdl uměním i já tebou pohrdnu." Církev, která pohrdá znalostí Božího Slova, směřuje nevyhnutelně k tomu, že bude odmítnuta samým Bohem, a že bude vyhlazena rukou svého velkého nepřítele - ďábla.

VII. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Očištění a posvěcení

Nyní jsme postoupili k sedmému velkému účinku Božího Slova, který budeme zkoumat, a tím je očištění a posvěcení. Klíčový text k této zvláštní činnosti Božího Slova nalzáme v Ef 5,25-27 : "Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni, Aby ji posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo, Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony."

V tomto oddíle je řada důležitých bodů, které zasluhují pozornosti.

Nejprve si povšimněte, že tyto dva procesy očištění a posvěcení jsou zde spolu úzce spojeny. Na druhé straně, přestože si jsou tak blízké, nejsou totožné. Rozdíl mezi nimi můžeme vyjádřit takto: co je opravdu posvěceno, musí být nutně absolutně čisté a ryzí ; ale to, co je čisté a ryzí , ještě nemusí být nutně v plném smyslu posvěcené. Jinými slovy, je možno být čistý i bez posvěcení, ale není možno být posvěcený bez očištění. očištění je tedy podstatnou částí posvěcení, ale není ještě celým posvěcením. Význam slova "posvěcení" budeme blíže zkoumat později v této studii.

Když se podruhé obrátíme k Ef 5, zjistíme, že nesporný hlavní důvod, pro který Kristus církev vykoupil, je její očištění a posvěcení.

Pavel říká: "Kristus vydal sebe samého za církev, aby ji očistil a posvětil." Tedy účel Kristovy smírčí smrti za církev jako celek i za každého jednotlivého křesťana zvlášť není naplněn, dokud ti, kteří jsou jeho smrtí vykoupeni, neprošli potom dalším procesem očištění a posvěcení. Pavel jasně ukazuje, že pouze ti křesťané, kteří projdou tímto procesem očištění a posvěcení, budou ve stavu, který je nutný, aby mohli být nakonec představeni Kristu jako jeho nevěsta. Tento stav je charakterizován slovy: "Slavná církev nemající poskvrny ani vrásky neb cokoli takového, ... svatá a bez úhony".

Třetí bod, kterého si v tomto oddíle všimneme, je , že prostředek, kterého Kristus užívá k očištění a posvěcení církve, je "obmytí vody skrze Slovo". Tedy Boží Slovo je tím prostředkem očištění a posvěcení a činnost Božího Slova je v tomto smyslu přirovnána ke koupeli v čisté vodě.

Ještě před dokonáním své smírčí smrti na kříži Kristus ujistil své učedníky o očistné moci svého Slova , které jim mluvil, neboť v J15,3 říká: "Již vy čisti jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám."

Vidíme tedy, že Slovo Boží je veliký činitel duchovního očištění, jehož působení lze přirovnat ke koupeli v čisté vodě.

Vedle slova musíme vždy položit ještě dalšího činitele duchovního očištění o kterém mluví apoštol Jan v 1J 1,7, kde říká: "Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu." Zde Jan mluví o očistné moci Kristovy krve , která byla vylita na kříži, aby nás vykoupila z hříchu.

Abychom měli úplný obraz toho, co nám Bůh dal k našemu duchovnímu očištění, musíme klást vždycky vedle sebe tyto 2 božské očistné činitele: krev Kristovu vylitou na kříži a obmytí vodou skrze jeho Slovo. Jeden bez druhého není ve své činnosti úplný. Kristus nás vykoupil svojí krví, abychom mohli být očištění a posvěcení jeho Slovem.

V 1J5,6 dává apoštol Jan tato 2 Kristovy činnosti do nejužší možné vzájemné souvislosti, když říká: "Tot' jest ten, kterýž přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi. A Duch jest, kterýž svědectví vydává, že Duch jest pravda." Jan zde

prohlašuje, že Kristus není jen veliký Učitel, který přišel lidem vyložit Boží pravdu; je také velkým Spasitelem, který přišel vylít svou krev, aby vykoupil lidi z jejich hříchu. V obou případech je to Duch svatý, který vydává svědectví dílu Kristově: pravdě a autoritě jeho Slova i zásluze a moci jeho krve.

Jan zde učí, že tyto 2 podstatné stránky Kristova díla nesmíme nikdy od sebe oddělovat. Nikdy nesmíme oddělovat Učitele od Spasitele ani Spasitele od Učitele. Nestačí skrze Slovo přijmout Kristovo učení, aniž bychom také přijali a zakoušeli moc jeho krve ke svému vykoupení a očištění od hříchů na druhé straně ti, kteří se hlásí k vykoupení skrze Kristovu krev, musí se potom poddat pravidelnému vnitřnímu očišťování jeho Slovem.

XXX

"To jest ten, který přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi".

jsou různá místa Písma o ustanoveních starozákonních obětí, která předobrazně ukazují úzký vztah mezi očištěním krví Kristovou a očištěním jeho Slovem. Např. ustanovení stánku v Ex 30,17 - 21 čteme, jak Bůh nařídil aby v těsné blízkosti měděného obětního oltáře bylo umístěno měděné umyvadlo s čistou vodou a aby bylo pravidelně používáno ve spojení s ním: "Ex 30,17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: Uděláš i umyvadlo měděné k umývání a podstavek jeho měděný, a postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltářem, a naleješ do něho vody. Umývati budou z něho Aron i synové jeho ruce své i nohy své. Když vcházejí budou do stánku úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemřeli, aneb když by měli přistupovati k oltáři, aby sloužili, a zapalovali obět ohnivou Hospodinu. I budou umývati ruce i nohy své, aby nezemřeli. A bude jim ustanovení toto věčné, Aronovi i semeni jeho po rodech jejich."

Aplikujeme - li tento obraz na Nový zákon, vidíme, že oběť na měděném oltáři mluví o Kristově krvi vylité na kříži pro vyloupení z hříchů, zatímco voda v umyvadle mluví o pravidelném duchovním očištění, které můžeme přijmout jedině skrze Boží Slovo. Obojí je stejně potřebné pro věčné dobro našich duší. Jako Aron a jeho synové i my musíme pravidelně přijímat obojí užitek, "abychom nezemřeli."

XXX

Když jsme si povšimli procesu očištění skrze Boží Slovo, uvažujme nyní dále o procesu posvěcení.

Posvěcení, jak již samo slovo ukazuje, značí proces, kterým je něco učiněno svatým. Když zkoumáme, co nový zákon o posvěcení učí, shledáváme, že se zmiňuje o 5-ti různých činitelích posvěcení. Jsou to tyto činitelé: za první - Duch Boží; za druhé - Slovo Boží; za třetí - oltář; za čtvrté - krev Kristova; za páté - naše víra.

Zmínky o těchto různých činitelích jsou v následujících místech písma:

O posvěcení skrze Ducha svatého mluví jak Pavel, tak i Petr. Ve 2Te 2,13 říká Pavel tamním křesťanům: "vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha, a u víře pravdy." V 1Pt 1,2 říká Petr křesťanům, že jsou "vyvolení podle předzvěděni Boha Otce, v posvěcení Ducha, ku poslušnosti a skropení krví Ježíše Krista". Tedy jak Pavel, tak Petr se zmiňují o "posvěcení Ducha" neboli o posvěcení Duchem svatým jako o části křesťanovi zkušenosti.

O posvěcení Slovem Božím mluví i Kristus sám. U J17,17 se modlí k Otci za své učedníky: "Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest." Zde vidíme, že posvěcení přichází skrze pravdu Božího Slova.

Také o posvěcení prostřednictvím oltáře mluví sám Kristus. U Mt 23,19 říká farizeům: "Blázni a slepci, i co jest většího, dar-li, či oltář, kterýž posvěcuje daru?" Zde Kristus potvrzuje to, co se učilo již ve starém zákoně, že dar, který je obětován Bohu, je posvěcen - oddělen tím, že je položen na Boží oltář. V Novém zákoně vidíme, že se změnila povaha daru i oltáře, ale zásada zůstává v platnosti. "Oltář posvěcuje dar." (pozn. řekl.: Zřejmě chrámem je tělo Kristovo; oltářem je služba v těle, kterou věřícímu zjevuje Duch svatý a obětí je věřící sám - viz Ř 12).

O posvěcení krví Kristovou se mluví v Žd 10,29. Zde se projednává o případu odpadnutí, kdy člověk, který poznal všechna požehnání spasení potom vědomě a otevřeně odmítne Spasitele. O takovém člověku je řečeno: "Což se vám zdá, čím přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával, a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a Duchu milosti potupu učinil?" Tato pasáž ukazuje, že pravý věřící, který pokračuje ve víře, je posvěcen krví Nové smlouvy, kterou přijal, tedy vlastní krví Kristovou.

O posvěcení skrze víru mluví sám Kristus v citaci Pavlově ve Sk26,18. V těchto slovech Pavel popisuje jak ho Kristus vyslal kázat evangelium pohanům a jak o účelu tohoto vyslání řekl, že ho posílá "otvírat jim oči, aby se obrátily od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, aby se jim dostalo odpuštění hříchů a dědičného podílu mezi těmi, kteří jsou posvěceni vírou ve mne" (Žilkův překlad.) Zde visíme, že člověk je posvěcen vírou v Krista.

Shrneme-li tyto přečtené oddíly, dojdeme k následujícímu závěru: podle Nového zákona se posvěcení děje skrze 5 velkých prostředků, nebo činitelů: Ducha svatého, pravdu Božího Slova, oltář oběti, krev Kristovu a víru v Krista.

Proces, který tato fakta zjevují, lze stručně načrtnout takto: Duch svatý sám začíná proces posvěcení v srdci a myslí každého, koho Bůh vybral ve svých věčných záměrech. Skrze pravdu Božího Slova, když je přijata do srdce a myslí, mluví Duch svatý a zjevuje obětní oltář, odděluje věřícího ode všeho, co ho drží zpět od Boha a vede ho k místu vlastního vydání sebe a zasvěcení na tomto oltáři. Zde je věřící posvěcen a oddělen pro boha jednak stykem s oltářem a jednak očišťující mocí krve, která byla na tento oltář vylita. Přesný rozsah, v jakém tyto 4 velcí činitelé posvěcení - Duch, Slovo, oltář a krev - vykonávají v každém věřícím své posvěčující dílo, je určen pátým faktorem tohoto procesu, kterým je individuální víra každého věřícího. V díle posvěcení Bůh neporušuje veliký zákon, kterým se řídí všechna díla milosti v každém věřícím - zákon víry, který je uveden u Mt 8,13: "Jakžs uvěřil staň se tobě".

Nyní blíže prozkoumejme, jakou roli v tomto procesu posvěcení hraje Boží Slovo.

Nejprve si musíme povšimnout, že jsou 2 stránky posvěcení. Negativní a pozitivní: negativní stránka spočívá v oddělení od hříchu, světa a od všeho nečistého; pozitivní stránka spočívá v tom, že se staneme účastníky Boží vlastní svaté přirozenosti.

Ve většině kázání jak přímo na toto téma, tak i na jiná blízká témata, je všeobecný sklon přehnat důraz kladený na negativní stránku na úkor stránky pozitivní. Jako křesťané máme sklon vybírat si mnohem častěji "nedělej to" z Božího Slova než "dělej to". Např. Ef 5,18 klademe obvykle větší důraz na negativní "neopíjejte se vínem", než na pozitivní "naplnění buďte Duchem". To je ale nepřesné a nedostatečné předkládání Božího Slova.

Pokud se svatosti týče, písmo objasňuje, že to je něco mnohem a mnohem více, než pouhé zdržení se od hříchu a nečistoty. Např. v Žd 12,10 je nám řečeno, že Bůh jako nebeský Otec nás - své děti- trestá "v věcech přeužitečných totiž k tomu, abychom došli k účasti svatosti jeho. A opět v 1Pt 1,15n čteme: "Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem." Vidíme, že svatost je část Boží věčné neměnné přirozenosti. Bůh byl svatý dříve, než hřích vstoupil do vesmíru; a bude stále svatý, i když hřích bude opět navždy vyhoštěn. My, jako Boží lidé, máme být účastníky této části jeho věčné přirozenosti. Oddělení os hříchu, právě tak jako očištění od hříchu je určitou etapou v tomto procesu, ale není ještě celým procesem. Konečný pozitivní výsledek, který Bůh při nás očekává, jde daleko za očištění a oddělení.

Boží Slovo hraje svoji roli jak v negativní, tak i v pozitivní stránce posvěcení. O negativní stránce mluví Pavel v Ř 12,1n, kde říká: "Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá."

V procesu, který zde Pavel popisuje jsou 4 stupně první stupeň je vydání našich těl jako živých obětí na Boží oltář. Již jsme viděli, že oltář posvěcuje to co je na něm položeno. Druhý stupeň je nepřipodobnění světu, tj oddělení od jeho marnosti a hříchu. Třetí stupeň je proměnění obnovením své mysli, čemuž je třeba naučit se myslit ve zcela nových termínech a hodnotách. Čtvrtý stupeň je poznání Boží vůle osobně pro své životy. Toto zjevení Boží vůle může být dáno pouze obnovené mysli. Ta stará tělesná neobnovená mysl nemůže nikdy poznat ani pochopit dokonalou Boží vůli.

Právě zde, při obnově mysli, je citelný vliv Božího Slova. Když Boží Slovo čteme, studujeme a meditujeme o něm, proměňuje celý náš způsob myšlení. Jednak nás vnitřním obmytím očišťuje a také nás odděluje ode všeho, co je nečisté a bezbožné. Naučíme se smýšlet o věcech a hodnotit je tak, jak o nich smýšlí Bůh sám. Když s budeme učit jinak myslit budeme nutně jinak jednat. Naše vnější životy se liší v souladu s našimi novými vnitřními myšlenkovými pochody. Nejsme již nadále připodobňováni světu, protože již nemyslíme jako svět. Jsme proměnění změnou a obnovením svých myslí.

Nebýt připodobnění světu je však pouze negativní. Není v tom pozitivní stránka. Nemáme li být připodobnění světu, čemu tedy máme být připodobnění? Pavel jasně uvádí odpověď v Ř 8,29 : "Nebo kteréž předzvěděl, [ty] i předzřídil, [aby byli] připodobnění obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřími." Zde je pravá kladná stránka posvěcení. Být připodobněn obrazu Kristovu. Nestací, abychom nebyli připodobnění světu, abychom nemyslili a nemluvili jako svět a nedělali věci, které dělá svět. To je pouze negativní. Místo

toho všeho musíme být připodobněni Kristu - musíme myslet a mluvit jako Kristus a dělat věci, které by dělal on sám.

V Ko 2,20-22 Pavel popisuje čistě negativní typ svatosti a zavrhuje ho jako zcela nemístný. "Jestliže tedy zemřeli jste s Kristem živlům světa, proč, jako byste živi byli světu, těmi ceremoniemi dáte se obtěžovati, ([Když se říká]: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej? Kteréžto všechny věci samým užíváním jich kazí se), podlé příkázání a učení lidských." Pravé posvěcení jde daleko za tento jalový negativní zákonický postoj. Je to pozitivní připodobnění se obrazu samého Krista, pozitivní účast Boží vlastní svatosti.

Tuto pozitivní stránku posvěcení a roli Božího Slova v ní krásně shrnuje apoštol Petr ve 2Pt 1,3n, kde říká, že "Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti [náleželo], darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti; Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech."

Zde je třeba si všimnout 3 hlavních bodů:

Za prvé Boží moc nám již dala vše, co potřebujeme k životu a k pobožnosti. To Bůh již učinil. Nepotřebujeme ho prosit, aby nám dal více, než nám již jednou dal. Potřebujeme pouze vytěžit pro sebe plnost z toho, co nám Bůh již dal.

Za druhé, toto úplné zaopatření Boží je nám dáno skrze "veliká a drahá zaslíbení" jeho vlastního Slova. Zaslíbení Boží tedy v sobě obsahují všechno, co k životu a pobožnosti budeme kdy potřebovat. Vše, co nyní zůstává na nás, je, abychom tato zaslíbení činnou osobní vírou přijali a uplatnili.

Za třetí, výsledek přijetí a uplatnění Božích zaslíbení je negativní i pozitivní. Negativně: unikneme porušení, které je na světě v žádosti; pozitivně: staneme se účastni Božské přirozenosti. To je úplný proces posvěcení jak jsme ho popsali. Jak negativní únik z porušení světa, tak i pozitivní účast Boží vlastní přirozenosti, Boží vlastní svatosti.

Zde je pro nás nejdůležitější, abychom si uvědomili, že to všechno, jak negativní, tak pozitivní, je nám dostupné skrze zaslíbení Božího Slova. V jaké míře přijímáme a uplatňujeme zaslíbení Božího Slova v takové míře prožíváme pravé Biblické posvěcení.

Ve starém zákoně čteme, že Jákob jednou ve snu viděl žebřík, který sahal ze země do nebe. Pro křesťana v novém zákoně nalézáme protějšek tohoto žebříku v jeho Slově. Je postaveno na zemi, ale dosahuje do nebe, na rovinu vlastního Božího bytí. Každá příčka tohoto žebříku je zaslíbení. Jak klademe své ruce nohy víry na toto zaslíbení Božího Slova, zvedáme se ze zemské oblasti a přibližujeme se oblasti nebeské. Každé zaslíbení Božího Slova, které vírou uchvátíme nás pozvedne nad zemské porušení a udílí nám další míru vlastní Boží přirozenosti.

Posvěcení je vírou. Ale ne pouze negativní, nebo pasivní vírou. Víra, která skutečně posvěcuje, spočívá v neustálém aktivním přijímání a uplatňování zaslíbení Božího Slova. To je příčina proč se Ježíš modlil k Otci: "Poisvětiž jich v pravdě své, Slovo tvé pravda jest".

VIII. ČINNOST BOŽÍHO SLOVA

Naše zrcadlo - Náš soudce

Nyní pokročíme k prozkoumání dalších dvou hlavních způsobů, jimiž Bible jako -boží slovo pracuje ve věřících.

Prvním z těchto způsobů je to, že se nám Bible stává zrcadlem duchovního vědění. Tato činnost Božího Slova je popsána v Jk 1,23-25. Ve dvou předchozích verších - v 21. a 22. - nás již Jakub varoval, že má-li Boží Slovo své účinky v nás správně vypůsobit, musíme splnit 2 základní podmínky. Předně je musíme přijmout s tichostí tj. se správným postojem srdce a mysli; a potom musíme být "činitelé Slova a ne posluchači toliko". To znamená, že, když se nám dostane učení Božího Slova, musíme bezprostředně přikročit k jeho praktickému uplatnění ve svých každodenních životech. Jakub nás varuje, že když v tom selžeme budeme klamat sami sebe - budeme se nazývat křesťany, nebo učedníky, ale nebudeme zakoušet žádný z praktických užitků a požehnaní, o kterých Bible mluví. Můžeme to shrnout těmito slovy: Bible pracuje prakticky v těch, kdo ji prakticky uplatňují.

Po tomto varování Jakub v dalších verších pokračuje takto: "Nebo byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben jest muži spatřujícímu obličej přirozený svůj v zrcadle. Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl. Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody, a zůstával by [v něm], ten nejsa posluchač zapominatelný, ale činitel skutku, blahoslavený bude v skutku svém. (ve svém počínání)."

Jakub zde přirovnává činnost Božího Slova k zrcadlu. Jediný rozdíl je, že běžné hmotné zrcadlo ukazuje pouze to, co Jakub nazývá "naš přirozený obličej". tedy naše vnější tělesné rysy a náš vzhled. Naproti tomu, když pohlédneme do zrcadla Božího Slova, nezjevuje naše vnější tělesné rysy, ale vnitřní duchovní podstatu a stav. Zjevuje nám o nás ty věci, které žádné hmotné zrcadlo a žádné dílo pouhé lidské moudrosti zjevit nemůže - věci, k jejichž poznání žádným jiným způsobem a žádným jiným prostředkem nemůžeme dojít. Kdosi to shrnul takto: "Pamatujte, že když čtete svoji Bibli vaše Bible také čte vás."

Po mnoha letech si stále ještě mohu vzpomenout, jak konkrétně a živě se to pro mně prokázalo v mé vlastní zkušenosti. Přikročil jsem ke studiu Bible jako skeptik a nevěrec - s pozadím učitele filosofie. Přistoupil jsem k ní, jako by byla pouze jedním z mnoha světových filosofických systémů. Ale jak jsem pokračoval ve studiu, začal jsem si dokonce proti vlastní vůli uvědomovat, že ve mně nastávají podivné hluboké změny. Můj postoj duševní nadřazenosti a pocity sebedůvěry a samolibosti se začaly bortit. Dříve jsem měl postoj starověkého řeckého filosofa, který řekl. "Člověk je měřítkem všech věcí." Předpokládal jsem, že svými intelektuálními a kritickými schopnostmi jsem schopen zvážit jakoukoli knihu nebo systém moudrosti, do jehož studia se pustím. Ale k mému překvapení, i když jsem to nedokázal plně pochopit, jsem si při studiu Bible začal uvědomovat, že jsem měřen jiným měřítkem, které není ani mé vlastní, ani žádné jiné lidské bytosti. Jako Balsazarovi v hodině jeho slavnosti, i mně připadalo, že se mým nechotným očím zjevují slova: "Zvážen jsi na váze a nalezen jsi lehký." Aniž by se vnější okolnosti nijak změnily, začal jsem být vnitřně nepokojný a neuspokojený. Zábavy a nejrůznější činnosti, které mne před tím přitahovaly a zaměstnávaly, ztratily svou schopnost mne rozptýlit a pobavit. Začal jsem si být stále vědom nějaké hluboké vnitřní potřeby, kterou jsem nedokázal ani definovat, ani uspokojit.

Nerozuměl jsem tomu jasně, ale v zrcadle svého slova mi Bůh ukazoval pravdu o mé vnitřní nouzi a prázdnotě. Toto zjevení přes mou duchovní nevědomost a slepotu v několika měsících způsobilo, že jsem s pokorou a upřímností hledal Boha. Když jsem ho pak našel objevil jsem, že ten, kdo zjevil moji nouzi skrze své psané Slovo, byl schopen ji i úplně odstranit skrze osobu svého živého Slova - Pána Ježíše Krista.

Ano, Bible je zrcadlo duše. A jako u jiných činností, i zde výsledek, který v nás vypůsobí, závisí do značné míry na naší reakci. V přirozené oblasti, když se díváme do zrcadla děláme to normálně proto, abychom jednali na základě toho co nám zrcadlo ukáže. Zjistíme -li, že máme neupravené vlasy, učešeme se; vidíme - li, že máme špinavou tvář umyjeme se; vidíme - li, že máme v nepořádku oděv, upravíme se; vidíme - li příznak nějaké nemoci, navštívíme lékaře. Máme - li mít užitek ze zrcadla Božího Slova, musíme jednat podobně. Zjevuje - li zrcadlo stav duchovní nečistoty, musíme bez prodlení hledat očistění, které k nám přichází skrze krev Kristovu. Zjevuje -li zrcadlo nějakou duchovní nemoc, musíme přijít k Velkému Lékaři našich duší, "kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé."Jedině když bez prodlení prakticky jednáme podle toho, co nám Boží Slovo zjevuje přijmeme odpuštění, očistění, uzdravení a všechna ostatní požehnání, která pro nás Bůh připravil.

Právě v tomto ohledu většina lidí ke své veliké duchovní a věčné škodě Boží zrcadlo nepoužívá správně. Skrze slyšení nebo čtení Božího Slova a vanutí Božího Ducha jsou usvědčeni o věcech, které jsou v jejich srdci a jejich životech nečisté, škodlivé a Bohu nelibé. Tím, že se dívají do zrcadla Božího Slova vidí vlastní duchovní stav tak, jak ho vidí sám Bůh. Bezprostředně reagují zármutkem a lítostí. Uvědomují si svou nouzi a své nebezpečí. Může se stát, že na výzvu ve shromáždění povstanou (nebo jdou k oltáři) modlí se a prolévají slzy. Ale dál jejich reakce nejde. V běhu jejich života nenastane žádná opravdová změna. Příští den začne jejich dojem vyprchávat. Začnou se usazovat ve svých starých cestách. Velmi brzy zapomenuli jací byli zapomenuli nepohodlné pravdy, které jim Boží zrcadlo tak věrně a pravdivě zjevilo. Nepohnuti a spokojeni pokračují cestou do pekla a ztracené věčnosti.

XXX

Zrcadlo Božího Slova však neumí zjevovat jen nepříjemné, ale také příjemné. Neumí zjevovat jen to čím jsme sami ve svém padlém stavu bez Krista, ale také, čím se můžeme stát vírou v Krista. Nezjevuje pouze špinavé cáry naší vlastní spravedlnosti, ale také neposkvrněný šat spasení a zářivé roucho spravedlnosti, které můžeme přijmout vírou v Krista. Nemusí zjevovat pouze porušenost a nedokonalost " starého člověka" bez Krista, ale také svatost a dokonalost "nového člověka" v Kristu. Jestliže potom, co nám Boží zrcadlo zjeví pravdu o našem hříchu a nečistotě, budeme bezprostředně na základě tohoto zjevení jednat - budeme - li činit polání a věřit evangeliu a poslouchat ho, pak při příštím pohledu do zrcadla již nebudeme vidět svou starou hříšnou přirozenost, ale místo toho se budeme vidět tak, jak nás nyní vidí Bůh v Kristu - s odpuštěnými hříchy, očistěné, ospravedlněné, nové stvoření. Je nám dáno pochopit, že se stal zázrak. Věrné zrcadlo již nadále nezjevuje ani naše hříchy ani naše chyby. Spíše nám zjevuje pravdy z míst, jako je 2K5, kde Pavel popisuje nové stvoření v Kristu.

Pavel zde např. ve verších 17 a 18 říká: "Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest. To pak všecko [jest] z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista." Všimněte si že nejen staré věci pominuli a všechno je učiněno nové, ale že "to všecko jest z Boha". To znamená, že Bůh sám, jak to zde zjevil ve svém zrcadle, bere zodpovědnost za každý rys a za každou stránku tohoto nového stvoření v Kristu. Není v něm vůbec nic z cest nebo počinání člověka. Všechno je to z Boha samého.

Kousek dále v 21 verši stejné kapitoly Pavel opět říká: "Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm." Všimněte si úplnosti záměny. Kristus byl naší hříšností učiněn hříchem, abychom Boží spravedlností byli učinění spravedlivými v něm. Jaká je Boží spravedlnost? Je to spravedlnost bez kazu a bez poskvrny, spravedlnost, která nikdy hřích nepoznala. to je spravedlnost, jakou nám Bůh dal v Kristu. Musíme na to dlouho opravdově hledět do Božího zrcadla než "sebe uvidíme tak, jak nás vidí Bůh. Totéž zjevení nalézáme také ve staré m zákoně, v Pís 4,7 kde Kristus - ženich - mluví k církvi.- své nevěstě- a říká: "Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na tobě poskvrny." Zde bezvadné zrcadlo zjevuje bezvadnou spravedlnost, která je naší v Kristu.

Ve 2K3,18 klade Pavel důraz na potřebu křesťanů neustále hledět do zrcadla Božího Slova, když říká: "My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně." Vidíme tedy, že Pavel podobě jako Jakub mluví o zrcadle Božího Slova. Říká, že toto zrcadlo nám věřícím nezjevuje naše hříchy, které byly v Kristu odstraněny a více nemají být připomínány, ale místo nich zjevuje slávu Páně, kterou je Pán hotov nám udělit skrze víru. Pavel zde zdůrazňuje, že Duch Boží může na nás pracovat a proměňovat nás v týž obraz slávy, jaký spatřujeme, pokud do zrcadla hledíme a slávu Páně tam spatřujeme. V tomto příkladu tak jako v mnoha jiných příkladech Písma vidíme, že Bůh ustanovil, aby jeho Slovo a Duch pracovali vždy spolu v harmonii. Právě v době kdy hledíme do zrcadla Slova Božího, Duch pracuje a proměňuje nás do podoby toho, co nám zrcadlo zjevuje. Když do zrcadla Slova přestaneme hledět, Duch nemůže dále takto pracovat.

V další kapitole 2K4,17n se Pavel vrací ke stejnému tématu a říká: "Nebo toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy brímě nám působí, Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné." Zde Pavel učí, že věrné vítězné snášení dočasných soužení může v nás věřících vypůsobit velikou věčnou slávu, avšak dodává zde stejnou podmínku, jako v předchozí kapitole. Tato duchovní sláva v nás může být působena jen "když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí." - To znamená ne na věci dočasné, ale na věčné. Kdybychom odvrátili svůj zrak od věčných věcí, naše soužení již v nás nebude působit ten žádoucí výsledek. Ty věčné věci spatřujeme právě v zrcadle Božího Slova. Je to tedy toto zrcadlo, do kterého musíme neustále upřeně hledět.

V Žd 11,27 čteme Biblický záznam toho jakým způsobem Mojžíš utekl z Egypta a strávil 40 let v exilu na poušti. "Věrou opustil Egypt neboje se hněvu královského; nebo jakoby viděl neviditelného, tak se utvrdil."

Všimněte si zdroje Mojžíšovy moci snášet strádání: "Jakoby viděl neviditelného, tak se utvrdil."

Bylo to Mojžíšovo vidění věčného neviditelného Boha a spasitele svého lidu, které mu dalo odvahu a víru snášet všechna strádání a triumfovat nad nimi. Stejné vidění může i dnes dát stejnou víru i odvahu. Kde v našich každodenních potřebách a zkouškách nalezneme toto

trvající vidění Boha? V podivuhodném duchovním zrcadle, které nám právě pro tento účel dal, jímž je zrcadlo jeho vlastního Slova. Tajemství proměňující i vítězného života spočívá v tom, jak zacházíme s Božím zrcadlem. Pokud zacházíme se zrcadlem správně, Duch Boží působí tyto účinky v našich životech.

XXX

Zbývá nám pojednat o závěrečném aspektu toho, jak Boží Slovo zasahuje do našich životů a tedy o Božím Slovu jako našem Soudci. Shodně o celé Bibli se jasně uvádí, že úřad "Soudce" náleží svrchovaným věčným právem samému Bohu. Toto téma probíhá celým starým zákonem. Např. v Gn 18,25 říká Abraham Hospodinu: "zdaliž soudce vši země neučiní soudu?" opět v Sd 11,27 čteme: "necht' soudí Hospodin soudce dnes". A v Žd 58,11 : "jistě, že jest Bůh soudce na zemi." A u Iz 33,22: "Nebo Hospodin je soudce náš".

Jakmile se dostaneme k novému zákonu vcházíme do plnějšiho zjevení o motivech a metodách Božího soudu: U J 3,17 Kristus říká: "Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho." Opět ve 2Pt 3,9 čteme: "Nemeškát' Pán s [naplněním] slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává), ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili." Tato místa, stejně jako mnoho jiných podobných , zjevují, že Bůh má zálibu projevovat milost a spasení, ale že má nechuť projevovat hněv a soud.

Tato Boží nechuť k vykonávání soudu nalézá své vyjádření ve způsobu, kterým bude podle zjevení Nového zákona nakonec Boží soud proveden. V první instanci soud náleží svrchovaným věčným právem Bohu Otci. To uvádí apoštol Petr v 1Pt 1,17 kde mluví o Otci "kterýž bez přijímání osob soudí vedlé skutků jednoho každého,". Zde je jasně uvedeno, že soud všech lidí je úřadem Boha Otce. Ale v J5 Kristus zjevuje, že se Otec ve své svrchované moudrosti rozhodl svěřit veškerý soud Synu. U J 5,22n Kristus říká: "Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu. Aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí." Opět ve verších 26a 27 téže kapitoly Kristus říká: "Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě. A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest."

Zde je výslovně uvedeno, že úřad soudu byl převeden z Otce na Syna. Jsou proto dány 2 důvody. Za první, s úřadem soudce jde také čest, která soudci náleží, a tudíž budou všichni lidé povinni prokázat stejnou čest Bohu Synu jako Bohu Otci. Za druhé, Kristus je také Syn člověka právě tak jako Syn Boží. Je tedy účastníkem lidské i božské přirozenosti a proto bude moci ve svém soudu brát podle vlastní zkušenosti ohled na všechny slabosti a pokušení lidského těla.

Božská přirozenost Syna podobně jako Otce, je však tak milosrdná a milostivá, že ani Kristus není ochoten vykonat soud. Proto zase přenesl konečnou autoritu soudu ze své osoby na Slovo Boží. To sám konstatuje v J 12,47n : "A slyšel-lit' by kdo slova má, a nevěřil by, jáť ho nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych spasil svět. Kdož mnou pohrdá, a nepřijímá slov mých, máť, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, tať jej souditi budou v nejposlednější den." To jasně ukazuje, že konečná autorita veškerého soudu je svěřena Slovu Božímu. To je nestrannou nezměnitelnou soudní normou, vůči které se budou muset všichni lidé jednoho dne zodpovídat.

U Iz 66,2 Hospodin říká: "I však na toho patřím, kdo jest chudý a zkroušeného ducha a třese se před Slovem mým." Ve světle Novozákonního zjevení můžeme dobře porozumět, proč by se člověk měl třást před Božím Slovem. Protože jek čteme jeho stránky a slyšíme jeho učení, můžeme předem vidět stát před posledním velikým soudem všemohoucího Boha. Zde jsou již pro ty, kteří je přijmou, odhaleny všechny zásady a měřítko Božího soudu pro celé lidstvo. O všech jeho soudech nám již řekl sám Kristus u Mt 5,18: "Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puňktík nepomine z zákona, až se všechny věci stanou." A opět u Mt 24,35 Kristus řekl: "Nebe a země pominou, ale slova má nikoli nepominou."

V závěrečných kapitolách Bible je odhrnuta rouška budoucnosti, aby bylo zjeveno, co se bude dít při naplňování Kristových slov: "Nebe a země pominou" a Boží trůn bude postaven k poslednímu velkému soudu. Ve Zj 20,11-13 apoštol Jan odhaluje scénu: "I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno. I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha [také] jest otevřena, to jest [kniha]životu, i souzeni jsou mrtví podlé toho, jakž psáno bylo v knihách, [totiž] podlé skutků svých." Kristus nás ujistil, že na této poslední veliké scéně bude jediné a pouze jediné měřítko soudu: věčné, nezměnitelné Slovo Boží. Na této scéně se naplní slova Davidova v Ž 119,160: "Nejpřednější věc slova tvého jest pravda, a na věky [trvá] všeliký úsudek spravedlnosti tvé." Zde bude ve své absolutní úplnosti odhalen každý spravedlivý rozsudek Božího nezměnitelného Slova.

XXX

Toto zjevení, že veškerý soud je vykonán podle Božího Slova je opatření Boží milosti a milosrdenství, protože nám to již zde v tomto životě umožňuje předvídat Boží soud nad námi a tak uniknout odsouzení . Proto říká Pavel v 1K11,31: "Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni." Jak můžeme soudit sami sebe? Aplikací rozsudků Božího Slova na každou stránku a na každý detail našich životů. Když to činíme a potom skrze pokání a víru přijmeme Boží odpuštění a milost, Bůh sám nás nikdy soudit nebude. Kristus to objasnil v J 5,24 : "Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života." Toto ujištění se opakuje v Ř 8,1: "A protož neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši,"

Co musíme dělat, abychom ušli Božímu odsouzení musíme slyšet jeho Slovo. V pokoře a v pokání musíme přijmout všechny jeho spravedlivé soudy, které se týkají našich životů. Ve víře musíme přijmout zápis Božího Slova, že Kristus vzal naše odsouzení, a strpěl náš trest. Když tyto pravdy Božího Slova přijmeme, jsme zproštěni viny, a ospravedlněni, přešli jsme z odsouzení a smrti do odpuštění a věčného života.

Všechno to je skrze Boží Slovo. Když je odmítneme a zavrhneme, bude posledního dne naším soudcem. Když je přijmeme, již nyní nás ujistí o dokonalém odpuštění o úplném spasení skrze spravedlnost, která není naší spravedlností, ale spravedlností Boha samého.

Čiň pokání a věř

napsal: Derek Prince

"Čiňte pokání a věřte evangeliu" Mk 1,15

Pásmo základy kniha II.

Obsah:

I. - Pokání

Vysvětleno z řečtiny a hebrejštiny - Rozlišeno od lítosti - Hříšníkova první odpověď Bohu - Jediná cesta k pravé víře

II. - Víra

Biblická definice - Rozlišená od naděje - Založená pouze na Božím Slově - Vyjádřená vyznáním

III. - Víra

Její jedinečná a nejvyšší důležitost - Jediný základ všeho spravedlivého života - Přijímání všech Božích zaslíbení

IV. - Víra a spasení

Čtyři základní fakta evangelia - Prostý čin přisvojení

V. - Víra a skutky

Spasení pouze vírou - Živá víra se vždy projevuje a vyvíjí skutky

VI. - Zákon a milost

Zákon Mojžíšův je jeden prostý a úplný systém - Dán pouze Izraeli - Netýká se křesťanů

VII. - Účel zákona

Ke zjevení hříchu - K dokázání neschopnosti člověka spasit se sám - Předobraz Krista - K ochranně Izraele - Kristem dokonale naplněn

VIII. - Pravá spravedlnost

Dvě velká přikázání - Láska naplněním zákona - Novozákonní vzor poslušnosti

I. Pokání

Vysvětleno z řečtiny a hebrejštiny - Rozlišeno od lítosti - Hříšnickova první odpověď Bohu - Jediná cesta k pravé víře

Tato studie je devátá v našem pásmu nazvaném Základy.

pásmo jsme zahájili zkoumáním podstatného základu křesťanovy víry a viděli jsme, že tímto základem není nic jiného, než Kristus sám - Kristus zjevený a Kristus přijatý do srdce a života každého jednotlivého věřícího.

Potom jsme viděli, že budování našich životů na základě Krista spočívá v aktivním studiu a uplatňování učení Bible. Jak nám apoštol Pavel říká ve SK 20,32, je to Boží Slovo -

(V řečtině "slovo - Logos" je mužského rodu . Proto podle tvaru vztažného zájmena se nerozpozná , mluví -li se o "slovu", nebo o "Bohu". Podle umístění ve větě je však jasné, že se zde vztahuje ke slovu. Podobný případ nepřesného překladu se nachází v 1Te 2,13. Pozn. překladatele.)

- Bible, které je schopné nás vzdělat a dát nám naše dědictví v Kristu.

V posledních pěti studiích jsme uvažovali o řadě konkrétních praktických účincích, které v nás Boží Slovo vypůsobí, když je ve víře a v poslušnosti přijmeme a uplatníme jeho učení. V těchto pěti studiích jsme ukázali celkem devět různých způsobů, kterými Bible pracuje ve věřícím, devět různých blahodárných účinků, které působí. Jde o tyto účinky, nebo funkce:

1)-víra ; 2)- nový rod; 3) - úplná duchovní výživa ; 4) - lék a zdraví pro naše těla ; 5) - duševní světlo a rozum 6) - vítězství nad hříchem a satanem ; 7) - očištění a posvěcení ; 8) - zrcadlo ukazující vnitřní duchovní realitu ; 9) - náš soudce

V tomto stádiu našich studií by někdo mohl zcela právem říci: "Řekl jste nám, že Kristus je základ křesťanovy víry a že na tomto základě budujeme své životy studiem a uplatňováním učení Bible. Mluvil jste o různých účincích, které v nás Bible vypůsobí, když ji budeme takto studovat a uplatňovat. S tím vším souhlasím, ale potřebuji vědět konkrétněji, kterým Biblickým učením bych měl začít. Vše co jste nám dosud o studiu řekl, bylo zcela všeobecné. Chceme-li začít studovat Bibli podrobně, lze nějak poznat, které nauky jsou základní a tak důležité, že je třeba s nimi studium začít ?"

To je rozumná a praktická otázka a jako u všech takových otázek týkajících se studia Bible na ni nalezneme odpověď na stránkách Bible samé. Bible zřetelně uvádí, že určitá její učení jsou základnější a důležitější než ostatní a proto mají být studována nejdříve. Bible udává přímo konkrétní seznam šesti takových základních, výchozích nauk. Tento seznam je uveden v Žd 6,1n kde čteme: "Protož opustíte řeč počátku Kristova k dokonalosti se nesme ne opět zakládající gruntu pokání ze skutků mrtvých a víry v Boha, křtů učení, a vzkládání rukou a vzkříšení mrtvých i soudu věčného."

Výraz "řeč počátku Kristova" nám ukazuje, že máme co činit s učením, která jsou počátkem, nebo-li výchozím bodem v našem studiu Krista a jeho učení jako celku. To je ve stejném verši zdůrazněno ještě tím, že je pro ně užito výrazu "grunt" nebo-li "základ". Pisatel této epistolky zde klade vedle sebe dvě myšlenky: předně založit správný základ učení a potom na tomto základě pokračovat k dokonalosti, tj. k dobudování křesťanova učení a chování. Cílem tohoto napomenutí je, abychom se nesli k dokonalosti, tj. k dohotovení stavby. Současně však vysvětluje, že nemůžeme doufat v úspěch, pokud jsme těmito základními naukami nepoložili úplný a pevný základ.

Když mluví o výchozích naukách, které tvoří základ, vyjmenovává pisatel po řadě tyto nauky:1. "pokání ze skutků mrtvých" ; 2. - "Víru v Boha" ; 3. - "křtů učení" ; 4. - "vzkládání rukou" ; 5. -

"vzkříšení z mrtvých" ; 6. - "soud věčný". Stručně bychom mohli tato učení nazvat 1. pokání, 2. víra, 3. křest, 4. vzkládání rukou, 5. vzkříšení, 6. soud.

V našich studiích jsme se nyní dostali k místu, kde bude vhodné abychom postupně zkoumali každé z těchto šesti učení zvlášť. Dnes bychom měli začít prvním z nich - "pokáním", nebo úplněji : "pokáním ze skutků mrtvých".

XXX

Nejprve musíme jasně porozumět pravému významu slova "pokání", jak je v Písmu používáno.

V Novém zákoně je výraz "činit pokání" překladem řeckého slovesa "metanoein". Toto sloveso má v průběhu celé historie řeckého jazyka od klasické do novozákonní řečtiny jasný konkrétní význam. Jeho základní význam je stále stejný a to: "změnit smýšlení". Základním významem pokání v Novém zákoně tedy není emoce, ale **rozhodnutí**. Je velmi důležité mít v této věci jasno, protože to nám pomůže rozptýlit velmi mnoho falešných dojmů a představ, které jsou s "pokáním" spojeny. Mnozí lidé spojují pokání v první řadě s emocí - s proléváním slz a podobně. Je však možné, aby člověk cítil silné pohnutí a proléval mnoho slz a přitom neučinil pokání v pravém biblickém smyslu. Jiní zase spojují pokání s prováděním zvláštních náboženských obřadů, nebo úkonů při takzvaném "činění pokání". Ale i zde platí, že člověk může absolvovat mnoho náboženských obřadů a úkonů a přitom nikdy nečinit pokání v pravém biblickém slova smyslu. Pravé pokání je přesně toto jediné: pevné vnitřní rozhodnutí - změna smýšlení.

Když se obrátíme ke starému zákonu, shledáme, že slovo nejčastěji překládané "činit pokání", znamená doslova "obrátit se", "vrátit se", "obrátit se zpět". (*Kde se v anglickém překladu Bible KJV vyskytuje ve Starém zákoně výraz "pokání" jako překlad hebrejských derivátů kmene š-v-b, tam je v Kralické Bibli přímo překládáno nejčastěji "obrátit se" apod.-pozn. překladatele*) To je v dokonalé shodě s významem pokání, jak ho zjevuje Nový zákon. Novozákonní slovo vyjadřuje vnitřní rozhodnutí, vnitřní změnu, myslí, starozákonní slovo označuje vnější čin obrácení, který je vyjádřením vnitřní změny myslí. Tedy nový zákon zdůrazňuje vnitřní povahu pravého pokání a Starý zákon zdůrazňuje, jak se navenek v jednání tato vnitřní změna projeví. Složením obou těchto stránek dostaneme úplný obraz pokání jako vnitřní změny smýšlení, která působí vnější obrácení, nebo otočení se tváří do zcela nového směru.

Dokonalý obraz pravého takto definovaného pokání nalzáme v podobnosti o marnotratném synu, jak ho vypráví Ježíš u L 15,11-32. Zde čteme, jak se marnotratný syn obrátil zády k otci a k domovu a odešel do daleké země, kde vše, co měl, promrhal v prostopášnosti a hříchu. Nakonec přišel k sobě, když hladový a opuštěný seděl v cárech mezi prasaty a toužil něčím naplnit své břicho. V této chvíli čteme v 18. verši, že učinil rozhodnutí. Řekl: "Vstana, půjdu k otci svému, " ... A dále ve verši 20 čteme, že okamžitě své rozhodnutí provedl: "I vstav, šel k otci svému." To je pravé pokání: nejprve vnitřní rozhodnutí a potom vnější čin uskutečnění tohoto rozhodnutí - čin obrácení se zpět k otci a k domovu.

Každý člověk, který se kdy narodil je ve svém přirozeném neznovuzrozeném, hříšném stavu obrácen zády k Bohu, svému Otci a k nebi svému domovu. Každý krok, který v tomto stavu učiní, je krokem pryč od Boha a od nebe. Jak touto cestou jde, je světlo za ním a stíny před ním. Čím dále jde, tím jsou stíny delší a tmavší. Po každém kroku je o krok blíže konci - o krok blíže hrobu, blíže peklu, blíže nekonečné temnotě ztracené věčnosti. Je jeden podstatný úkon, který musí nejprve učinit každý, kdo se tímto směrem ubírá. Musí se zastavit, musí změnit smýšlení a změnit svůj směr : musí se obrátit - otočit se čelem vzad - zády ke stínům a tváří ke světlu. Tento první podstatný čin je v Písmu nazýván pokáním. To je první pohyb, který musí učinit každý hříšník, který chce být smířen s Bohem.

V písmu je několik míst, kde je slovo "pokání" použito v jiném smyslu. Když však tato místa pečlivě prozkoumáme, zjistíme, že slovem "pokání" je přeloženo nějaké jiné slovo původního jazyka. (V Kralické Bibli se v Novém zákoně takový příklad nevyskytuje. Následující příklad nepřesného překladu je v anglické KJV - pozn. překl.) Čteme např. u Mt 27,3n, že když Jidáš Iškariotský viděl, že Kristus byl odsouzen k smrti, "činil pokání z toho, že Krista zradil za peníze. "Tedy vida Jidáš zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho (v KJV :kaje se), navrátil zase třidceti stříbrných předním kněžím a starším, řka: Zhřešil jsem zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co je nám do toho ? Ty viz."

V řeckém originálu zde není užito slova "metanoein", o kterém jsme již řekli, že znamená rozhodnutí, změnu smýšlení, ale slova "metamelein", které označuje právě to, co mnozí mylně pokládají za pokání a to cit, lítost, výčitky svědomí, úzkost. Není pochyb, že v tomto okamžiku pocítil Jidáš silné výčitky svědomí a lítost. Přesto neprožil pravé Biblické pokání, nezměnil své smýšlení a svůj směr. Naopak hned v následujícím verši čteme, že šel a oběsil se a ve Sk 1,25 je o tom řečeno: "Vypadl Jidáš , aby odešel na místo své". Jidáš jistě prožíval cit - silný cit, hořkou výčitku a lítost. Neprožil však pravé pokání, nezměnil své smýšlení a svůj směr. Pravda je, že nemohl změnit svůj směr, již zašel příliš daleko. Navzdory Spasitelovu varování se vědomě vydal na cestu, ze které již potom nebylo návratu. Minul "místo ku pokání". Jaká je to strašná a vážná lekce! Je možné, aby člověk tvrdošíjným a záměrným pokračováním ve vlastní cestě došel do místa, ze kterého již není návratu, - do místa kde svou vlastní svéhlavostí za sebou dveře pokání navždy zabouchl.

V Žd 12,16 čteme o jiném muži, který se dopustil stejné tragické chyby. Tím mužem byl "Ezau, který za jednu krmí prodal prvorozenství své". A dále pisatel pokračuje: "Víte zajisté, že potom chtěje dědičně dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Neboť nenalezl místa ku pokání, ačkoliv ho s pláčem hledal. "Ve chvíli hloupé nedbalosti se Ezau jakožto prvorozený syn Izákův vzdal svého práva prvorozenství ve prospěch svého bratra Jáko. výměnou za pouhou miskou kaše. Tuto událost komentuje Písmo v Gn 25,34 takto: "Tak pohrdl Ezau prvorozenstvím." A musíme si uvědomovat, že když pohrdl prvorozenstvím, pohrdl všemi požehnáními a zaslíbeními Božími, která byla s prvorozenstvím spojena. Později Ezau litoval toho, co učinil. Usiloval znovu nabýt prvorozenství a požehnání, s pláčem je hledal, ale byl odmítnut. Proč? Protože nenalezl místa ku pokání. (Toto místo lze také překládat ,: "Protože nenalezl cestu ke změně smýšlení". Zde je další potvrzení, že silný cit není nutně důkazem pokání"). Ezau plakal a proléval hořké slzy. Navzdory tomu však nenalezl místa ku pokání, neboli ke změně smýšlení. Činem zdánlivě všedním a bezvýznamným rozhodl celý běh

svého života a svůj úděl jak v časnosti. tak ve věčnosti. Dal se cestou, ze které již potom nenalezl místa návratu.

Kolik lidí dnes dělá přesně totéž co Ezau! Pro několik okamžiků smyslového potěšení, nebo tělesného požitku, pro něco tak laciného jako je cigareta, nebo sklenice piva či alkoholu pohrdnou všemi požehnáními a zaslíbeními všemohoucího Boha. Později, když pocítí svoji chybu začnou toužit a volat po těchto duchovních a věčných požehnáních, kterými pohrdli, a ke svému zděšení zjistí, že jsou odmítnuti. Proč? Protože nenajdou místo ku pokání, nenajdou cestu ke změně svého smýšlení.

XXX

Celý text Nového zákona je absolutně jednoznačný v tomto bodě: pravou víru musí jednoznačně předcházet pravé pokání, bez opravdového pokání nemůže nikdy být pravá víra.

Volání ku pokání začíná již v samém úvodu Nového zákona službou Jana Křtitele. U Mk1,3n čteme: "Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně přímé čiňte stezky jeho. Křtil Jan na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů." Zde vidíme, že Janovo volání ku pokání bylo nutnou přípravou pro zjevení Mesiáše Izraeli. Dokud Izrael nebyl povolán k pokání zpět k Bohu, nemohl mezi nimi být zjeven dlouho očekávaný Mesiáš.

Kousek dále u Mk 1,14n čteme první poselství, které zvěstoval sám Kristus poté, co před ním Jan připravil cestu. "Když pak byl vsazen Jan Přišel Ježíš do Galilee, káže evangelium království Božího, a pravě: že se naplnil čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium." Zde vidíme, že vůbec první příkaz, který vyšel ze rtů Kristových, nebyl "věřte", ale "čiňte pokání". Nejprve "čiňte pokání" a potom "věřte".

Když po své smrti a vzkříšení vyslal Kristus své apoštoly s evangeliem ke všem národům země, shledáváme znovu, že první částí jeho poselství bylo "pokání". U L 24,46n čteme: "A řekl jim: Tak jest psáno a tak musel Kristus trpěti a třetího dne z mrtvých vstáti, aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání na odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma". I zde je nejprve pokání a potom odpuštění hříchů. V Sk 2,37n čteme, jak apoštolé krátce na to začali skrze svého mluvčího Petra plnit toto Kristovo pověření. Ve verši 37 čteme jak po příchodu Ducha Svatého o Letnicích se usvědčeným, ale ještě neobráceným ptá: "Co máme činiti muži bratři?" Na tuto otázku přišla bezprostřední a určitá odpověď. "Tedy Petr řekl jim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého." I zde je nejprve pokání a až potom křest a odpuštění hříchů.

Když ve Sk 20,20n apoštol Pavel mluví ke starším církve v Efezu, načrtává zvěst Evangelia, které jim kázal. Říká: "Kterak jsem ničeho nepominul, což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domích, Svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu, a o víře v Pána našeho Ježíše Krista." I zde je pořadí v Pavlově poselství stejné: Nejprve pokání, potom víra.

A konečně, jak jsme již viděli, je v Žd 6,1n pořadí hlavních výchozích nauk křesťanské víry toto : "První je pokání ze skutků mrtvých, druhá je víra a třetí křty atd.

V celém Novém zákoně je pokání bez výjimky první odpovědí na evangelium, kterou Bůh od člověka vyžaduje. Nic jiného je nemůže předcházet a nic jiného nemůže zaujmout jeho místo. Je první v pořadí šesti základních výchozích nauk uvedených v Žd 6. Před pravou vírou musí vždycky předcházet pravé pokání. Víra bez takového pokání nemůže být ničím jiným, než prázdným vyznáním. To je hlavní důvod, proč zkušenost mnoha dnešních křesťanů je tak nestálá a nespolehlivá. Pokouší se budovat bez první z velkých základních nauk. Vyznávají víru, ale nikdy neučinily pravé pokání. Výsledkem toho je, že víra, kterou vyznávají jim nezískává ani přízeň Boží ani respekt světa. Na mnoha místech dnes pokročilo zjednodušení Evangelia o další krok. Poselství, jaké se dnes káže, zní: " toliko věř". To ale není Kristovo poselství. Kristus a jeho apoštolé kázali: " čiň pokání a věř." Každý kazatel, který vynechává volání ku pokání, svádí hříšníky a ukazuje Boha nesprávně. Ve Sk 17,30 nám totiž apoštol Pavel říká, že je to Bůh sám, kdo " nyní zvěstuje(v jiných rukopisech přikazuje) lidem všechněm všudy, aby pokání činili ." Všeobecné Boží nařízení pro celou lidskou rasu je: " všichni lidé všude musí činit pokání."

V Žd 6,1 je pokání popsáno jako " pokání z skutků mrtvých" a ve Sk 20,21 je popsáno jako " pokání k Bohu ". To znamená, že v aktu pokání se odvracíme od našich vlastních mrtvých skutků k Bohu, abychom byli hotovi slyšet a uposlechnout následující příkaz, který nám Bůh dá.

Výraz "Skutky mrtvé" zahrnuje všechny činy a činnosti každého člověka, které nejsou založeny na pokání a víře. Zahrnuje i všechny náboženské činy a činnosti, dokonce i u vyznávajících křesťanů pokud nejsou založeny na tomto základě. V tomto smyslu volá Izaiáš v 64,6:" jako roucho ohyzdné jsou všechny spravedlnosti naše. "Není zde žádný náznak, že by se jednalo o otevřené hříchy a špatnosti. Ani ty činy, které jsou činěny ve jménu náboženství a mravnosti, nejsou- li založeny na pravém biblickém pokání a víře, nejsou Bohu přijatelné. Dobročinnost ,modlitby, navštěvování shromáždění a všechny náboženské úkony a obřady, nejsou - li založeny na pokání a víře, jsou pouze " skutky mrtvými" a " rouchem ohyzdným"!

XXX

O Biblickém pokání musíme zdůraznit ještě jednu další skutečnost. Takové pokání je něco, co začíná u Boha a nikoli u člověka. Nevzniká ve vůli člověka , ale ve svobodné a svrchované milosti Boží. Mimo

působení Boží milosti a vanutí Ducha svatého je člověk zanechaný sám sobě pokání neschopen. Proto žalmista v Ž 80,4.8.20 třikrát volá: "Ó Bože, navrať nás, a dej, ať [nám] svítí obličej tvůj, a spasení budeme." Pokud Bůh první nepřitáhne člověka k sobě, člověk ze své vlastní vůle se bez pomoci nemůže sám obrátit k Bohu a být spasen. podobně volá i Jeremiáš v Pl 5,21: "Obrat' nás, ó Hospodine, k sobě a obráceni budeme; obnov dny naše, jakž byly za starodávna." Člověk se nemůže obrátit k Bohu, pokud Bůh sám nejprve člověka nepohne a nepřitáhne. První iniciativa je vždy u Boha.

V Novém zákoně Kristus sám vyjádřil tuto pravdu, když v J 6,44 řekl: " Žádný nemůže přijít ke mně, jedině Otec můj, který mne poslal, přitáhne jej." První pohyb hříšníka k Bohu začíná tím, že Bůh skrze Ducha svatého přitáhne hříšníka ku pokání. Proto největší krize v životě každého člověka nastává v okamžiku, kdy ho Duch svatý táhne ku pokání. Když se nechá přitáhnout, přivede ho to ke spasitelné víře a k věčnému životu, když se vzepře, bude ponechán, aby pokračoval ve své cestě ke hrobu a k nekonečné temnotě věčnosti bez Boha. Písmo ukazuje, že je možné, aby člověk za tohoto života minul "místo ku pokání" tzn. aby se dostal na místo, kde ho již Duch Boží nikdy ku pokání nepotáhne a kde tedy bude veškerá naděje ztracena ještě dříve, než skutečně stane před branou věčnosti.

Je namístě zakončit tuto studii slovy samotného Krista, **kteřý** říká v L 13,3 a **kteřý** ještě opakuje ve verši 5: "nebudete-li pokání činiti, všichni též zahynete." Kristus zde mluvil o lidech, kteří zemřeli při samém provádění náboženského obřadu; o skupině Galilejských, jejichž krev Pilát smísil s jejich oběťmi. Tito lidé byli při vykonávání svých obětí v chrámu na příkaz římského místodržitele popraveni a tak byla jejich krev smíchána na chrámové podlaze s krví jejich obětí. Přitom nám Kristus říká, že tito lidé "zahynuli" to znamená, že vešli do věčného zatracení. Ani jejich náboženský úkon obětování v chrámu nemohl spasit jejich duše, protože nebyl založen na pravém pokání. Totéž platí o náboženských úkonech, obřadech a formalitách mnoha dnešních křesťanů. Žádná z těchto náboženských činností nemůže nahradit pravé pokání. Kristus sám říká, že bez skutečného pokání "všichni též zahynete."

II. Víra

Biblická definice - Rozlišená od naděje - Založená pouze na Božím Slově - Vyjádřená vyznáním.

V minulé studii jsme zkoumali význam a podstatu pravého biblického pokání. Nyní postoupíme ke druhé z velkých základních nauk, nazvané v epištole Židům "víra v Boha", nebo stručněji "víra".

V celé Bibli - jak ve Starém zákoně, tak i v Novém zákoně - je na víru kladen velký důraz a je jí přiřkládána velká důležitost. To ukazuje, že je moudré celý tento předmět víry pečlivě studovat.

Dříve v tomto pásmu, když jsme mluvili o účincích, které Boží Slovo vypůsobí v těch, kteří je přijmou, jsme mluvili o výroku v Ř 10,17: "Tedy víra ze slyšení", slyšení pak skrze Slovo Boží." Ukázali jsme, že tím jsou položeny jasné a určité meze použití slova víra v písmech. Mimo písma má slovo "víra" mnoho širokých a rozmanitých významů, ale v této naší studii se jimi nemusíme zabývat. Víra jak se o ní mluví v Písmech, má vždy dva charakteristické rysy. Jednak tato víra vždy začíná v Božím Slovu a pak se vždy k Božímu Slovu přímo vztahuje.

Víra je jedno z poměrně mála slov užívaných v Bibli, u kterých je nám dána skutečná definice. Tato Biblická definice víry se nachází v Žd 11,1: "Véra pak je nadějných věcí podstata a důvod (tj. důkaz, nebo prokázání věcí) neviditelných." Tento verš by také mohl být přeložen (Žilka): "Véra je základ věcí jichž se nadějeme a přesvědčenost o věcech jichž nevidíme."

Tento důležitý verš nám ukazuje různá fakta o víře. Především ukazuje rozdíl mezi vírou a nadějí. Víra se od naděje liší dvěma hlavními způsoby. První je ten, že naděje je zaměřena na budoucnost, ale víra je založena v přítomnosti. Doufání je postoj očekávání věcí, které jsou zatím v budoucnosti, ale víra je podstata, nebo základ, to jest něco určitého a skutečného v nás, co již vlastněme zde a nyní.

Druhý hlavní rozdíl mezi vírou a nadějí je ten, že naděje je prvotně v oblasti mysli a víra prvotně v oblasti srdce. To nám velmi nápadně ukazuje apoštol Pavel v popisu různých částí duchovní výstroje Kristova vojáka, který nám dává v 1Te 5,8: "Ale my, synové dne jsouce, střízliví budme, oblečení jsouce v pancíř víry a lásky a v lebku naděje spasení." Všimněte si, že víra spolu s láskou se nachází v oblasti hrudní, tj. v oblasti srdce, ale naděje je jako přilba spojená s hlavou, tj. s oblastí mysli. Doufání je tedy prvotně duševní postoj očekávání věcí budoucích, víra je stav srdce působící v nás zde a nyní. Je to něco tak skutečného, že to může být popsáno slovem "podstata".

V Ř 10,10 je víra znovu spojena se srdcem, protože Pavel říká: "srdcem se zajisté věří k spravedlnosti." Mnozí lidé vyznávají víru v Krista a Bibli, ale jejich víra je pouze v oblasti mysli, je to pouhé intelektuální přijetí určitých faktů a nauk. To není pravá víra v životech těch, kdo ji vyznávají, nepůsobí žádné důležité změny. Naproti tomu víra srdcem vždy působí v těch, kdo ji vyznávají určitou změnu a určitou zkušenost. Sloveso "věřit" ve spojení se srdcem se stává slovesem pohybu. Pavel říká: "srdcem se zajisté věří ke spravedlnosti- ne pouze "v spravedlnost", ale "ke spravedlnosti". Jedna věc je věřit myslí "v spravedlnost" pouze jako abstraktní teorii, nebo ideál. A něco úplně jiného je srdcem věřit "ke spravedlnosti" - tj. věřit způsobem, který vypůsobí změnu a přetvoření zvyků, charakteru a života.

V J 6,47 Kristus sám užívá slovesa "věřit" jako slovesa změny nebo pohybu. V Kralickém textu čteme: "Amen pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný." Význam předložky "ve" ve spojení s vírou není zcela jasný. Normální doslovný překlad předložky, která je zde užitá v řeckém textu není "ve", ale "do" nebo "k". To co Kristus říká tedy doslovně zní takto: "Kdo věří do mne má život věčný". To

ukazuje, že sloveso věřit je spojeno s procesem změny, nebo pohybu. Nestačí věřit v Krista jen jako pouhé duševní přijetí faktů jeho života a pravd jeho učení. Musíme věřit "do Krista" musíme být přeneseni vírou srdce ven ze sebe do Krista, z našeho hříchu do jeho spravedlnosti, z naší slabosti do jeho moci, z našich pádů do jeho vítězství a z našich mezí do jeho všemohoucnosti. Tato pravá biblická víra srdce vždycky působí změnu a přetvoření. Je to vždy věření do Krista a ke spravedlnosti a výsledkem je vždy něco určitého, co zakoušíme zde a nyní a ne něco v co doufáme v budoucnosti.

Proto v J 6,47 Kristus nepoužívá budoucího času, ale přítomného kde říká: ""Kdo věří do mne má život věčný". Neříká "bude mít", ale "má". - zde a nyní již "má" věčný život. Pravá Biblická víra do Krista působí ve věřícím věčný život zde a nyní. Není to něco o čem bychom doufali, že to budeme mít v budoucnosti (v budoucím světě) nebo po smrti. Je to něco, co již nyní a zde vlastníme a užíváme - je to skutečnost, podstata.

Kolik lidí má náboženství, o kterém doufají, že jim přinese nějaký užitek v hodině smrti, když vstanou na prahu věčnosti, ale pravá biblická víra působí ve věřícím zde a nyní prožívání a jistotu věčného života. Jeho víra je v něm skutečnou podstatou, nebo substancí; a protože tuto přítomnou víru má, má také jasnou naději, jisté přesvědčení o budoucnosti. Naděje, která je založena na této víře, ob stojí ve zkoušce smrti a věčnosti, ale naděje, která není vybudována na této přítomné substancí víry, je odsouzena ke konečnému hořkému zklamání.

XXX

Nyní se vraťme k definici víry uvedené v Žd 11,1, abychom si na víře zde definované všimli dalšího důležitého faktu. Víra je "prokázání věcí neviditelných", nebo "přesvědčenost o věcech jichž nevidíme". To ukazuje, že víra se týká věcí "jichž nevidíme". Víra není založena na důkazu našich tělesných smyslů, ale na věčných neviditelných pravdách a skutečnostech zjevených Božím Slovem. Ve 2K 5,7 Pavel ukazuje protiklad předmětů ke kterým se ubírá víra a předmětů smyslového vnímání, když říká: "Nebo skrze víru chodíme, ne skrze vidění". "Víra" je zde uváděna do protikladu s "viděním". Vidění a ostatní tělesné smysly se týkají věcí přirozeného a hmotného světa. Víra se týká pravd zjevených v Božím Slovu. Naše smysly se týkají věcí, které jsou hmotné, časné a proměnné. Víra se týká zjevených pravd Božích, které jsou neviditelné, věčné a neproměnné.

Smýšlíme-li tělesně, můžeme přijmout pouze to, co nám zjevují naše smysly. Smýšlíme-li však duchovně, potom nám naše víra činí pravdy Božího Slova skutečnějšími, než všechno než nám zjevují naše smysly. Svoji víru nezakládáme na tom co vidíme, nebo zakoušíme; svoji víru zakládáme na Slovu Božím. Potom co vidíme, nebo zakoušíme je výsledkem toho, čemu jsme již uvěřili. V duchovní zkušenosti jde vidění za vírou, ne před ní. V Ž 27,13 David říká: "Bycht' nevěřil, že užívati budu

dobrotu Hospodinovu v zemi živých, nikoli bych neostál." V doslovnějším (Zemanově) překladu: "Kdybych nebyl věřil, že uzřím dobrotu Hospodinovu v zemi živých ...". David nevěřil až potom, když viděl, ale nejprve věřil a potom viděl. Také si všimněte, že zkušenost, kterou jeho víra vypůsobila, nebyla pouze něčím po smrti v budoucím světě, ale jak jsme již zdůraznili: zde a nyní, v zemi "živých".

Stejně poučení je ukázáno v rozhovoru mezi Ježíšem a Martou u hrobu Lazarova, který je zapsán v J11,39n.: "Dí Ježíš: zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta sestra toho mrtvého: Pane, již smrdí, nebo čtyři dny v hrobě jest. "Dí jí Ježíš: Však jsem řekl, že budeš-li věřiti uzříš slávu Boží."

Zde Ježíš ukazuje, že víra spočívá nejprve ve věření a potom ve vidění a ne naopak. Většina tělesně smýšlejících lidí tento pořádek obrací. Říkají: "Věřím jen tomu co vidím." To je ale chybné. Když některou věc skutečně vidíme, potom již nepotřebujeme o ní věřit. Jenom když nevidíme, potřebujeme věřit. Podle toho co říká Pavel, jsou "víra" a "vidění" protikladné ve své podstatě.

Ve své zkušenosti se velmi často setkáváme se zdánlivým konfliktem mezi tvrzením našich smyslů a zjevením Božího Slova. Např. můžeme ve svých tělech vidět a cítit všechny důkazy tělesné nemoci. Ale Bible zjevuje u Mt 8,17, že Ježíš "sám vzal na se mdloby naše a neduhy nesl" a u Iz 53,5: "zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno". V tom je zřejmý rozpor. Naše smysly nám říkají, že jsme nemocni, Bible nám říká, že jsme uzdraveni. Tento konflikt mezi svědectvím našich smyslů a svědectvím Božího Slova nás jako věřící staví před možnost dvou alternativních reakcí. Jednak můžeme přijmout svědectví našich smyslů a tak přijmout stav naší tělesné nemoci. Tím se stáváme otroky naší tělesné mysli. Ale také se můžeme pevně držet svědectví Božího Slova, že jsme uzdraveni. Budeme-li to činit s vytrvalou činnou vírou, svědectví našich smyslů bude v pravý čas uvedeno do souladu se svědectvím Božího Slova a my budeme moci říci, že jsme byli uzdraveni, nejen na základě víry Božímu Slovu, ale také na základě naší tělesné zkušenosti a svědectví našich smyslů.

V tom spočívá rozdíl mezi tělesným a duchovním smýšlením. Tělesné smýšlení používá za všech okolností svědectví smyslů a je tedy smysly ovládáno. Duchovní mysl pokládá svědectví Božího Slova za nezměnitelné, pravdivé a svědectví smyslů přijímá jen potud, pokud souhlasí se svědectvím Božího Slova. Postoj duchovní mysli ke svědectví Božího Slova shrnuje David v Ž 119,31: "Svědectví tvých se přidržím Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti." A také ve 152. verši téhož žalmu: "Již to dávno vím o svědectví tvých, že jsi je stvrdil až na věky." Jiný překlad (Zeman) : "Dávno jsem z tvých svědectví poznal, že jsi je založil na věky."

Vynikající vzor tohoto druhu víry, která vystupuje nad úroveň tělesných smyslů do oblasti neměnné Boží pravdy nalézáme ve zkušenosti Abrahamově, jak ji popisuje Pavel v Ř4,17-21. V 17 verši nám Pavel říká, že víra Abrahamova směřovala k Bohu, "kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byli". Prohlášení, že Bůh "povolává i těch věcí, jichž není", jako by byli", znamená, že jakmile Bůh prohlásil nějakou věc za pravdivou, víra ji okamžitě za pravdivou pokládá, i když o této pravdě nemůže být dán žádný důkaz smyslů. Když Bůh nazval Abrahama otcem mnohých národů, od tohoto okamžiku se Abraham začal pokládat za "otce mnohých národů" tak, jak ho Bůh nazval, i když v této době neměli se Sárou ani jednoho syna. Abraham s přijetím pravdivosti Božího výroku nečekal, až mu o tom jeho tělesná zkušenost poskytne důkaz. Ale přijal nejprve pravdu Božího prohlášení a proto byla později jeho tělesná zkušenost uvedena do souladu s prohlášením Božím.

V dalším verši - 14,18 - nám Pavel říká, že Abraham "v naději proti naději uvěřil". To, že v "naději ... uvěřil" nám říká, že v té době měl jak víru tak i naději - naději o budoucnosti a víru v přítomnosti. Tato naděje o budoucnosti byla výsledkem přítomné víry.

Ve verši 19 je nám řečeno, že Abraham "nehleděl na své tělo již umrtvené, ježto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry umrtvený." To ukazuje, že Abraham odmítl přijmout svědectví vlastních smyslů o stavu svého a Sářina těla. Svědectví jeho smyslů bezpochyby bylo, že pro žádného z nich již není možné mít dítě. Ale Abraham toto svědectví nepřijal, protože nesouhlasilo s tím co řekl Bůh. Proto Abraham nedopřál sluchu svědectví svých smyslů a odmítl je vzít v úvahu.

V dalších dvou verších - 20 a 21 - Pavel pokračuje a říká: "O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry ... jsa tím jist, že cožkoli (Bůh) zaslíbil, mocen jest i učiniti." To nám jasně ukazuje, na jaký předmět byla Abrahamova víra soustředěna. Bylo to Boží zaslíbení. Víra je tedy založena na zaslíbeních a prohlášeních Božího Slova a svědectví smyslů přijímá pouze potud, pokud s prohlášením Božího Slova souhlasí.

O něco dříve v - Ř 4,11 - nazývá Pavel Abrahama "otcem všech věřících" a v dalším verši mluví o těch, kteří kráčeji šlépějemi víry otce našeho Abrahama." To ukazuje, že pravá biblická víra spočívá v jednání podobném Abrahamovu a v následování šlépějí jeho víry. Když jsme rozebírali povahu Abrahamovy víry, viděli jsme, že v ní byli tři kroky, nebo stupně. Nejprve Abraham přijal Boží zaslíbení jako pravdivé, od okamžiku kdy bylo vysloveno. Potom Abraham odmítl přijmout svědectví svých smyslů, pokud nesouhlasilo s prohlášením Božím. A nakonec, protože se Abraham pevně držel toho, co Bůh zaslíbil, byla jeho tělesná zkušenost i svědectví jeho smyslů uvedeno do souladu s prohlášením Božím. A ta věc, kterou zprvu přijal v holé víře proti svědectví svých smyslů se nakonec v jeho tělesné zkušenosti stala skutečností, kterou jeho smysly potvrdily.

Mnozí by mohli tento postoj přijetí pravdivosti Božího Slova navzdory svědectví našich smyslů zahrnout jako čiré bláznovství, nebo fanatismus. Je přitom pozoruhodné, že filosofové a psychologové mnoha různých dob a pozadí se shodují v tom, že svědectví našich smyslů je proměnlivé, subjektivní a nespolehlivé. Jestliže tedy nemůžeme svědectví našich smyslů samo o sobě

přijmout jako pravdivé a spolehlivé, kde najdeme správné měřítko pravdy a reality, kterým bychom mohli posuzovat svědectví našich smyslů? Na tuto otázku filosofie ani psychologie nikdy nedokázala dát uspokojivou odpověď. Vskutku po staletí jako ozvěnou opakují filosofové a psychologové otázku, kterou položil Pilát při svém soudu: "Co jest pravda?" . Křesťané však nalézají odpověď na tuto otázku ve slovech, která pronesl Kristus ke svému Otci u J 17,17: "Slovo tvé pravda jest." Konečné neměnné měřítko veškeré pravdy a skutečnosti nalézáme ve Slovu Božím. Víra spočívá ve slyšení této pravdy, věření a jednání podle ní.

Když uvažujeme o vztahu mezi vírou a našimi tělesnými smysly, musíme nutně jasně a pečlivě rozlišovat mezi pravou biblickou vírou a naukami o moci mysli, jako je "křesťanská věda". Dva hlavní rozdíly jsou tyto: za prvé, učení jako "křesťanská věda" směřují k vyvýšení čistě lidské složky, jako mysli, rozumu, nebo síly vůle. Taková učení jsou podstatně soustředěna na člověka. Naproti tomu pravá biblická víra je podstatně soustředěna na Boha. Všechno lidské pokořuje a vyvyšuje jedině Boha, Boží pravdu a moc.

Za druhé taková učení jako "křesťanská věda" nejsou založena přímo, nebo hlavně na Slovu Božím. Mnohé věci, které prosazují a které touží uskutečnit silou vůle člověka, nejsou v souladu s učením Božího Slova. Ve skutečnosti jsou v určitých základních ohledech v přímém rozporu s Božím Slovem. Naproti tomu pravá biblická víra je již svou nejvlastnější podstatou a definicí uzavřena v mezích Božího Slova.

XXX

Nyní přistupujeme k dalšímu důležitému a charakteristickému znaku, který nám Bible ukazuje na pravé biblické víře, která je v lidském srdci. Již jsme uvažovali o slovech Pavlových v první polovině verše v Ř 10,10: "Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti." Ve druhé polovině verše Pavel dodává: ",ale ústy vyznání se děje ke spasení." Tím Pavel ukazuje přímé spojení mezi vírou v srdci a vyznáním ústy.

Toto spojení mezi srdcem a ústy je jedním z velkých základních zásad Písma. Kristus sám tuto zásadu formuluje u Mt 12,34, kde říká: "Nebo z hojnosti srdce ústa mluví". Také bychom to moderní mluvou mohli vyjádřit takto: "Když je srdce plné přetéká ústy". Z toho tedy vyplývá, že když naše srdce je plné víry v Krista, tato víra nalézá své správné vyjádření, když Krista otevřeně vyznáváme svými ústy. Víra, která se drží zpátky v tichosti, bez otevřeného vyznání, není úplnou vírou a nemůže vypůsobit požehnání, po kterých toužíme.

Ve 2K 4,13 Pavel znovu poukazuje na toto sepětí víry s mluvou, když říká: "Majíce tedy téhož ducha víry podle toho jakž psáno jest: Uvěřil jsem, protože jsem i mluvil, i my věříme , protože i mluvíme." Všimněte si přímého a logického spojení, které ukazuje slůvko "protož": ... i my věříme , protože i mluvíme." To Pavel mluví o "duchu víry". Pouhá intelektuální víra v mysli může snad být udržena v

tichosti, ale víra, která je duchovní, která je v srdci a v duchu člověka, musí mluvit, ta se musí vyjádřit vyznáním ústy.

Totéž ve skutečnosti logicky vyplývá již z vlastního významu slova vyznání. Slovo "vyznání" je překladem řeckého slova "Homologia", které doslova znamená: mluvení téhož jako ...". Tedy pro křesťany vyznání znamená, že svými ústy říkáme totéž co již Bůh řekl ve svém Slovu. Nebo prostě: slova našich úst souhlasí se Slovem Božím. Takové vyznání je tedy přirozeným výrazem skutečné víry srdce. Ve svém srdci věříme tomu co Bůh řekl ve svém Slovu - to je víra . Potom přirozeně svými ústy mluvíme tak, jak věříme ve svém srdci - to je vyznání. Víra i vyznání se soustřeďují na jednu a tutéž věc, kterou je pravda Božího Slova.

V epištole Židům jsou dvě místa, která dále zdůrazňují důležitost vyznání v souvislosti s vírou. V Žd 3,1 je Kristus nazván "nejvyšším knězem vyznání našeho". To znamená, že Kristus v nebesích slouží jako náš zástupce a přímluvce ve věci každé pravdy Božího Slova, ke které se lze tady na zemi připojit vyznáním ústy. Kdykoli však zklameme na zemi ve vyznání naší víry, nedáváme Kristu příležitost, aby za nás jednal v nebesích. Zavřením svých rtů na zemi zavíráme také rty našeho Přímluvce v nebesích. Rozsahem našeho vyznání na zemi určujeme také rozsah Kristovy velekněžské služby v náš prospěch v nebesích.

Dále v Žd 10,23 je nám řečeno: "Držme nepochybné vyznání naděje; neboť věrný jest ten kterýž zaslíbil)." Nejen naše na základě naší víry musí být nepohyblivá, ale i naše vyznání musí být bez pochyb a kolísání. Jakmile jsme jednou začali vyznávat, to v co věříme, musíme v tomto vyznání pokračovat směle a nepochybně, dokud se nám to v co jsme uvěřili a vyznali, nestane skutečným a přítomným v naší zkušenosti. Pravá víra musí být vždy vyjádřena vyznáním a nikdy od něho nemůže být oddělena.

XXX

Shrňme nyní stručně různé poznatky, které jsme o víře získali z toho jak ji definuje a popisuje Bible.

Biblická víra je stav srdce, nikoli mysli. Je v přítomnosti, nikoli v budoucnosti. Působí pozitivní změnu v našem chování a zkušenosti. Je založena výhradně na Božím Slovu. a svědectví našich smyslů přijímá, pouze když souhlasí se svědectvím Božího Slova. Je vyjádřena vyznáním ústy.

V následující studii se budeme zabývat dalšími aspekty učení Bible o víře.

III. VÍRA

Její jedinečná a nejvyšší důležitost - Jediný základ všeho spravedlivého života - Přijímání všech Božích zaslíbení.

V dnešní studii budeme uvažovat o některých z mnoha míst Písma, která mluví o jedinečné a nejvyšší důležitosti víry ve vztahu člověka k Bohu. Již jsme uvažovali o definici víry uvedené v Žd 11,1. O pět veršů dále - Žd 11,6 - nalézáme následující prohlášení o roli, kterou hraje víra v přístupu člověka k Bohu: "Bez víry pak není možné líbit se jemu, nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává." Všimněte si dvou výroků: "Bez víry je nemožné líbit se Bohu" a "přistupující k Bohu věřiti musí". Z toho vidíme, že víra je nevyhnutelnou podmínkou, kterou jedinou musí splnit v kterékoli době každý, kdo chce k Bohu přistoupit, nebo se mu líbit.

Záporná stránka této skutečnosti je uvedena v Ř 14,23: "cožkoli není z víry hřích jest." To jasně ukazuje, že všechno cožkoli by kterýkoli člověk v kterékoli době dělal bez pravé biblické víry, to Bůh pokládá za hříšné. To platí i pro náboženské činy a činnosti, jako jsou navštěvování shromáždění, odříkávání motliteb, nebo zpívání písní anebo skutky milosrdenství. Jestliže nejsou tyto skutky dělány v upřímné víře v Boha, pak pro něho v žádném případě nemohou být přijatelné. Pokud takové skutky nebyly předcházeny opravdovým pokáním a nejsou-li motivovány pravou vírou, nejsou ničím jiným, než mrtvými skutky Bohu naprosto nepřijatelnými.

Snad nejvšeobsáhlejší prohlášení o vztahu mezi vírou a skutky nalézáme u proroka Abakuka 2,4: "Spravedlivý z víry své živ bude." Toto Abakukovo prohlášení je třikrát citováno v Novém zákoně: v Ř1,17, v Ga 3,11 a v Žd 10,38: "SPRAVEDLIVÝ PAK Z VÍRY ŽIV BUDE."

Těžko bychom našli jiný tak krátký a prostý výrok, který stejně mocně ovlivnil historii lidstva. V kralickém textu celý tento výrok je složen pouze z pěti, nebo šesti slov. Přitom tento výrok poskytl základní biblickou autoritu, pro zvěst evangelia, kterou kázala apoštolská církev; a toto prosté poselství, které kázala pohrdaná menšina, přivedlo ve třech stoletích na kolena samotného císaře římského - hlavu nejmocnějšího, nejrozsáhlejšího a nejtvrdivějšího impéria, jaké kdy svět viděl. Asi o dvanáct století později se stejný krátký a prostý výrok, oživený Duchem svatým v srdci a myslí Martina Luthera, stal duchovní pákou k zatlačení moci papežského Říma a skrze protestantskou reformaci změnil běh dějin nejprve v Evropě a potom, jejím rozšířením, na celém světě. Když víra tento krátký a prostý výrok pochopí a uplatní, je v něm bezpochyby i dnes moc k revoluční změně životů jednotlivců, nebo běhu dějin národů a mocností.

Ačkoli výrok "spravedlivý z víry živ bude" je tak krátký a tak prostý, jeho obsah je nesmírný. Slovo "žítí" pokrývá téměř každou myslitelnou situaci, nebo čin kterékoli cítící bytosti. Pokrývá všechny

oblasti celé lidské osobnosti a zkušenosti v každém myslitelném ohledu - duchovním, duševním, tělesném i hmotném. Pokrývá nejširší možný rozsah činností jako je - dýchání, přemýšlení, mluvení, jídlo, spaní, práce a podobně. Písmo učí, že v každém člověku, který má být Bohem přijat jako spravedlivý, musí být všechny tyto činnosti motivovány a ovládnány jediným velkým základním principem víry.

V Ř 14,23 Pavel skutečně tento princip aplikuje na tak prosté a důvěrné blízké počínání jako je jídlo, protože říká: "Ale kdož pak rozpakuje se kdyby jedl, potupen (odsouzen) jest, nebo ne z víry jí. a cožkoli není z víry, hřích jest." Vidíme, že v životě spravedlnosti, který je jediný Bohu přijatelný, musí být činnosti tak samozřejmé, jako je jídlo, konány ve víře.

Na chvíli se zamysleme nad tím, co to znamená: "jíst ve víře". Co je v tom zahrnuto?

Můžeme říci, že to zahrnuje tři hlavní věci:

Z prvé uznáváme, že je to Bůh, který nám dává potravu, kterou jíme. Tedy poskytování výživy pro naše těla je příkladem principu, který uvádí Jakub v 1,16n: "Nebludte bratři moji milí. Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sestupující od Otce světél, u něhož není proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění." Je to také naplnění zaslíbení obsaženého ve Fp 4,19: "Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši."

Za druhé, protože uznáváme, že je to Bůh, kdo nám dává naše jídlo, potom se přirozeně před jídlem zastavíme, abychom mu za ně poděkovali. Tím posloucháme příkázání obsažené v Ko 3,17: "A všechno cožkoli činíte v slovu neb skutku, všechno číňte v jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho." Tím si také můžeme být jisti, že Bůh nám toto jídlo požehná tak, že z něho získáme maximum výživy a užitku.

To vysvětluje Pavel v 1Tm 4,4n: "Nebo všeliké stvoření Boží dobré jest, nic nemá zamítáno býti, což se s díky činěním přijímá. Posvěcuje se zajisté skrze Slovo Boží a modlitbu." Tedy skrze naši víru a modlitbu je jídlo, které jíme, požehnané a pro nás posvěcené.

Za třetí máme-li jíst ve víře, musíme také uznávat, že zdraví a síla, kterou ze svého jídla získáváme náleží Bohu a musí být použita v jeho službě a k jeho slávě. Tímto uznáváme zásadu, kterou uvedl Pavel v 1K6,13 : "Ale tělo ne smilstvu, "- tělo není pro žádné nemravné, nečisté, pošetilé, nebo škodlivé používání - ale Pánu, a Pán tělu." Protože naše těla jsou tak vírou a svatým životem vydána Pánu a my máme plné právo očekávat naplnění modlitby apoštola Pavla v 1Te 5,23: "Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští (tj. ku příchodu) Pána našeho Jezukrista zachováno budiž."

To všechno a ještě mnoho dalšího je obsaženo v zásadě "spravedlivý z víry živ bude.", když ji aplikujeme na tak prostou složku našich životů, jakou je jídlo. Když rozebíráme, co je zahrnuto ve výrazu "jíst ve víře", jsme vedeni k závěru, že velká většina lidí i mezi křesťany ve víře nejí. V opatřování, přípravě a spotřebě svého každodenního jídla nevzdá Bohu ani myšlenku. Bezpochyby to je jedna z hlavních příčin děsivého narůstání takových neduhů jako špatné zažívání, vředy, nádory, dna a další. Navzdory nevidané hojnosti jídla a peněz bezpočetné tisíce lidí té hojnosti zneužívají k vlastním velkým tělesným nesnázím, protože svojí netečností a nevěrou uzavřeli své životy před

Bohem. V Kaz 5,17 nám Šalamoun předkládá obraz tělesného, smyslného člověka, který ve svém denním životě nemá místa pro Boha: "Po všechny dny v temnostech jídal, s mnohým zuřením, nemocí a hněvem." Tento popis je dnes stejně pravdivý, jako když ho Šalamoun napsal. Nejíst ve víře znamená jíst "v temnostech" a tři důsledky, které obvykle následují jsou "zuření", "nemoc" a "hněv".

XXX

Jiná jednoduchá, nám všem blízká a pro naše životy podstatná činnost, v níž zásada víry může mít rozhodující význam je spaní. V Ž 127,2 žalmista říká: "Daremné jest vám ráno vstávati, dlouho sedati a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen" - doslova "spánek". Pro neustálou zběsilou honbu za bohatstvím a potěšením ztratili dnes milióny lidí schopnost užívat jídla, nebo spánku. Kdo by mohl sečíst milióny prášků proti bolesti, pro úpravu zažívání a pro spaní, které se denně spotřebují často jen s mizivým účinkem? Ale Božím věřícím dítkám, jejichž životy jsou založeny na víře v Boha, přichází spánek jako dar Boží lásky jako opatření jeho každodenní milosti - poněvadž "dává milému svému i spánek". Kdosi řekl: " Za peníze můžete koupit lék, ale ne zdraví, postel, ale ne spánek." Je to nejen velmi nákladné, ale také škodlivé pro naše těla, když vyloučíme Boha z našeho denního života.

Žalmista David byl muž, jehož cesta vedla přes mnoho těžkostí a nebezpečí, ale uprostřed toho všeho ho jeho víra v Boha nesla a dávala mu jistotu sladkého a nerušeného odpočinku a spánku. Poslechněme si Davidovo vlastní svědectví o tom, co pro něho mohla učinit jeho modlitba a víra. V Ž 3,5n říká: "Hlasem svým volal jsem k Hospodinu a vyslyšel mne s hory svaté své. Já jsem lehl a spal jsem, i zas procítil, nebo mne zdržoval Hospodin." A znovu v Ž 4,9 říká: "Já u pokoji lehnu i spáti budu, nebo ty Hospodine sám způsobilš mi bydlení bezpečné." Tatáž požehnaná jistota klidného a nerušeného spánku na závěr každého dne je stále dostupná těm, kteří vejdou do plného zaopatření Boží lásky a milosti, které je obsaženo v tomto prostém prohlášení: "spravedlivý z víry živ bude."

XXX

Na tomto místě slyším někoho říkat: "Mluvil jste o prostých a blízkých činnostech, jako je jídlo a spaní a o roli, jakou v nich může hrát víra. Ale problémy našeho moderního světa jsou mnohem větší a složitější než takové prosté věci jako je jídlo a spaní. Jaké řešení může dnes víra nabídnout našim velkým národním a mezinárodním problémům?"

Ano jistě je pravda, že v dnešním světě stojíme před rozsáhlými a spleťnými problémy sociálními, ekonomickými a politickými. To musíme uznat. Ale postupme ještě o krok dále: není žádná lidská mysl a není žádná lidská moudrost, která by dovedla jenom pojmut všechny tyto problémy v celých jejich komplexnosti, natož vypracovat pro ně řešení. Kdybychom byli závislí s řešením těchto problémů pouze na lidské moudrosti, potom by naše vyhlídky byli beznadějné. Ale víra nemusí zaujímat tento beznadějný postoj. Pravá víra je vždy spojena s pokorou. Pravá víra působí, že člověk uznává své meze. Pravá víra rozlišuje mezi těmi věcmi, které náleží do působnosti člověka a těmi, které náleží do oblasti působnosti Boží. Kdosi zformuloval vztah mezi částí lidskou a částí Boží v životě víry takto: "Vy uděláte jednoduché, Bůh udělá složité. Vy uděláte malé, Bůh udělá velké. Vy uděláte možné, Bůh udělá nemožné."

Boží prostý plán života: "spravedlivý z víry živ bude", má smysl i dnes. Nechtě člověk udělá svůj díl. Nechtě člověk skrze víru a poslušnost hledá Boží vedení a požehnání v prostých úkonech denního života, v osobních vztazích doma a ve společenství. Přijde úleva a únik z tlaku a napětí tělesného, duševního a morálního hroucení moderního života. A v širokých oblastech moderního světa, které jsou mimo pochopení a řízení člověka, bude Bůh odpovídat na lidskou víru a bude ovládat záležitosti národů způsobem, který nás ohromí svou účinností. Tato jednoduchá zásada "spravedlivý z víry živ bude", která dvakrát změnila běh světové historie, má v sobě stále moc revolučně změnit život a osud každého moderního národa, který ji uplatní. Boží odpovědi na lidské problémy a Božím opatřením pro každého člověka je stále zásada: "spravedlivý z víry živ bude". Ze všech schopností a možností, které člověk má, je jen jediná, kterou může vyřešit problémy, před kterými dnes stojí - jediná lidská schopnost, která je potenciálně větší, než všechny jeho materiální a vědecké vymoženosti, a tou je víra v Boha.

Abychom plně pochopili možnosti ukryté ve víře člověka v Boha, musíme postavit vedle sebe dvě prohlášení, která učinil Pán Ježíš Kristus během své pozemské služby. U Mt 19,26 čteme: "Pohleděv pak Ježíš, řekl jim: u lidí jest to nemožné, ale u Boha všecko je možné." U Mk 9,23 čteme: "A Ježíš řekl jemu: Můžeš - li tomu věřiti, všecko je možné věřícímu." Postavme tato prohlášení vedle sebe: "u Boha všecko jest možné" a "všecko jest možné věřícímu." To znamená, že skrze víru se Boží možnosti stávají našimi. Víra je prostředkem, kterým se Boží všemohoucnost stává dosažitelnou člověku. To, co víra může přijmout, je omezeno pouze tím co Bůh sám je schopen vykonat.

XXX

Je čas v naší dnešní studii uvažovat ještě o jedné stránce tohoto velikého předmětu víry. Doposud jsme mluvili o víře jako o zkušenosti lidského srdce, která proměňuje chování a určuje zásady, kterými má být veden celý běh lidského života. Je však nejvýše důležité dodat, že víra není něco pouze subjektivního, soukromého a osobního v srdci každého věřícího. Tím vším víra je, ale je ještě něčím více. Víra je založena na určitých objektivních faktech. Můžeme se ptát, která fakta to jsou, na

nichž je víra založena? Na tuto otázku je možno dát velmi širokou odpověď, je ale také možné naši odpověď velmi úzce vymezit.

V nejširším smyslu je víra založena na celé Bibli. Každé prohlášení a každé zaslíbení celé Bible je možným předmětem víry. Jak jsme již řekli, víra přichází skrze slyšení Božího Slova, a je tedy založena na všem, co je v Božím Slově obsaženo. Pro křesťany této dispensace (tohoto období) není mezi prohlášeními a zaslíbeními Božími nic, co by bylo mimo rozsah jejich víry. To jasně uvádí apoštol Pavel ve 2K 1,20 kde říká: "Nebo kolikžkoli je zaslíbení Božích, v něm (tj. v Kristu) jsou: Jest a v něm jest : Amen k slávě Bohu skrze nás." Vedle toho můžeme také postavit verš Ř 8,32: "Kterýž ani vlastnímu synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by nám s ním všech věcí nedal ?" Vše co Bůh vlastní, všechna jeho požehnání, všechna jeho zaslíbení - vše je volně dostupné každému člověku, který to přijme skrze víru v Kristovu smířčí smrt a vzkříšení.

V některých kruzích je sklon zakládat výklad písma na systému dispencací takovým způsobem, že křesťanům v přítomném věku je dostupná pouze malá část Božích požehnání a zaslíbení. Podle tohoto systému výkladu jsou mnohá z nejvybranějších Božích zaslíbení a požehnání určena buď pro minulá období, taková jako mojžíšská smlouva nebo apoštolská církev, nebo pro období budoucnosti, taková jako tisíciletí, nebo dispensace plnosti časů. To se však neshoduje s Pavlovým prohlášením ve 2K 1,20, kde říká: "Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích" - to neznamená jen některá zaslíbení, ale všechna zaslíbení Boží - "v něm jsou" - nikoli byla nebo budou - "jest" - doslovněji: "Ano ... a amen" - ne pouze ano. ne pouze prostý souhlas, ale ano a amen: souhlas a potvrzení - "k slávě Bohu skrze nás" - ne skrze různé skupiny v různých obdobích , ale skrze nás, kde celý kontext jasně ukazuje, že ono nás zahrnuje bez nějakého dalšího upřesnění všechny pravé křesťany.

V životě kteréhokoli věřícího není žádné potřeby, která by byla mimo rozsah Božích zaslíbení. To Pavel jasně ukazuje v Fp 4,19, kde říká: "Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši." Pro každou potřebu, která se může objevit v životě kteréhokoli křesťana, existuje někde v Božím Slově zaslíbení, které odpovídá této potřebě a které je možno skrze víru v Krista uchopit. Proto vždy, když se v životě křesťana objeví nějaká potřeba, musí učinit tři prosté kroky: předně musí nalézt v Božím Slově zaslíbení, které se pro tuto potřebu hodí; potom musí poslušně ve svém životě naplnit zvláštní podmínky, které jsou k tomuto zaslíbení připojeny; a nakonec musí pevně a nezvratně uchopit naplnění tohoto zaslíbení. To je víra v akci a jak nám říká apoštol Jan v 1J 5,4: víra tohoto druhu "jest to vítězství, které přemáhá svět." Uvidíme, že tajemství tohoto vítězství spočívá ve znalosti a uplatňování zaslíbení Božího Slova.

Apoštol Petr tuto pravdu uvádí nejjasněji a nejurčitěji ve 2 Pt 1,3n, kde nám říká, že nám od jeho božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleží darováno jest, skrze známost toho (tj. Krista) , kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti; pročť veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou." Petrovo poselství je zde v dokonalé shodě s Pavlovým. Petr zde říká, že Bůh nám již dal všechno, co kdy budeme potřebovat k životu a k pobožnosti a že toto zaopatření je nám dostupné skrze Krista uchvácením Božích velikých a drahých zaslíbení.

Ve starém zákoně pod vedením Jozue Bůh uvedl svůj lid do zaslíbené země. V Novém zákoně pod vedením Ježíše Bůh uvedl svůj lid do země zaslíbení. Ve starém zákoně Bůh ukázal Jozuovi princip činné osobní, uchvacující víry, neboť mu v Joz 1,3 řekl: "Každé místo, po kterém šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám." V Novém zákoně tento princip zůstává stejný. Je to tak, jako kdyby Bůh říkal: "Každé zaslíbení, které osobně uchopíš, dal jsem tobě."

Je však nutno dodat slovo varování: velká většina Božích zaslíbení jak ve starém tak i v Novém zákoně je podmíněna. To znamená, že zaslíbení je vázáno na podmínky, které musíme splnit, než můžeme toto zaslíbení získat. Např. v Ž 37,5 Bůh říká: "Uval na Hospodina cestu svou a slož v něm naději, on zajisté všechno spraví." Zaslíbení je toto: "On zajisté všechno spraví", tzn. vypracuje pro věřícího jeho cestu. Dvě podmínky, které jsou uvedeny nejprve jsou: "Uval na Hospodina cestu svou a slož v něm naději." Slovo "uval" označuje jednorázový a definitivní čin a druhá podmínka charakterizuje trvalý postoj - podle jiného (Zemanova) překladu: "Skládej na něm důvěru." Tedy podmínky s tímto zaslíbením spojené můžeme vyložit takto: nejprve učinit jednorázový definitivní akt vydání se a potom zaujmout trvalý postoj důvěry. Když věřící tyto dvě podmínky splnil, může uchopit vyplývající zaslíbení: "on zajisté všechno spraví", ať jeho specifická situace vyžaduje řešení jakéhokoli druhu.

Tedy činná, uchvacující víra je klíčem k vítěznému křesťanskému životu. Musí být založena na zaslíbeních Božího Slova a musí postupovat ve třech krocích: za prvé, nalézt vhodné zaslíbení, za druhé, splnit podmínky na které je vázáno, za třetí, uchopit naplnění zaslíbení. Za těchto podmínek je víra křesťana stejně široká jako zaslíbení Boží.

IV. VÍRA K SPASENÍ

Čtyři základní fakta evangelia - Prostý čin přisvojení

Dosud jsme uvažovali o víře v nejširším a v nejobecnějším smyslu, o víře ve vztahu ke všem prohlášením a zaslíbením Božím v celé Bibli. Je však jedna část poselství Bible, která má nejvyšší a nejnaléhavější důležitost, protože rozhoduje o věčném osudu každé lidské duše. Je to ta část Bible, kterou obvykle nazýváme "evangeliem" a která ukazuje cestu spasení duše z hříchu a jeho důsledků.

Když lidé mluví o "evangeliu", mají velmi často na mysli něco neurčitého a emociálního, o čem cítí, že by to nebylo jasně a rozumně vysvětlit. Dokonce i v kázání evangelia je často takový důraz na

citovou reakci, že vzniká dojem, že celé spasení stává z nějaké citové zkušenosti. To je však naprostá chyba a nebezpečný omyl. Skutečná zvěst evangelia, jak ji hlásá Bible, sestává z určitých konkrétních jednoduchých faktů; a spasení spočívá v tom, že je poznáme, uvěříme jim a uplatníme je.

Která jsou fakta jež tvoří evangelium?

Pro odpověď na tuto otázku se můžeme obrátit ke dvěma místům v dopisech apoštola Pavla. Tato dvě místa jsou: Ř 4,24n a 1K 15,1-4.

V Ř 4 Pavel rozebírá hlavní znaky Abrahamovy víry a klade ji za příklad, který mají následovat všichni křesťané. Ukazuje, že podle starozákonních písem nebyl Abraham ospravedlněn svými skutky, ale že mu byla za spravedlnost počtena jeho víra. A potom v posledních třech verších (23-25) této kapitoly Pavel tento Abrahamův příklad aplikuje přímo na nás na věřící v Krista když říká: "Jest pak to napsáno ne pro něj toliko, že jemu počteno bylo, ale i pro nás, kterýmž bude počteno, věřícím [totiž] v toho, kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých, kterýž vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše."

Evangelium jak ho zde Pavel uvádí, obsahuje tři konkrétní fakta: "za první, Ježíš byl vydán na smrt pro naše hříchy; za druhé, Bůh opět vzkřísil Ježíše z mrtvých; za třetí, věříme- li tomuto zápisu o smrti a vzkříšení Ježíše pro nás, budeme ospravedlněni a Bohem přijati jako spravedliví.

V 1K 15,1-4 Pavel připomíná korintským křesťanům, zvěst evangelia, které jim kázal a skrze které byli spaseni a znovu jim předkládá základní fakta této zvěsti: "Připomínám pak vám, bratří, evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i stojíte, skrze kteréž, (jestliže, kterak jsem vám kázal, v paměti máte), i spasení béřete, leč byste na darmo uvěřili. Vydal jsem zajisté vám nejpředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podlé písem a že jest pohřben, a že vstal z mrtvých třetího dne podlé písem, ..."

Opět vidíme evangelium jak je zde Pavel uvádí, sestává ze tří jednoduchých a určitých faktů: za první, Kristus zemřel za naše hříchy; za druhé, byl pohřben; za třetí, vstal opět třetího dne. Pavel také zdůrazňuje, že první a nejautoritativnější ze všech svědectví o pravdivosti těchto faktů není svědectví lidí, kteří byli očitými svědky Kristovy smrti a vzkříšení, ale svědectví starozákonních písem, která prorocky předpověděla tyto události stovky let před tím, než se udály. Svědectví současných očitých svědků je zmíněno až později na podporu starozákonních písem.

Postavíme - li vedle sebe učení těchto dvou uvažovaných míst Pavlových epištol - Ř 4,24n a 1K 15,1-4 - je možno jasně a prostě určit základní fakta, která vytvářejí evangelium. Tato fakta se výlučně soustřeďují na osobu Krista samého - ne na jeho pozemský život nebo učení, ale na jeho smrt a vzkříšení. Můžeme říci, že to jsou tyto čtyři základní fakta: za první, Kristus byl vydán Bohem Otcem k trestu smrti za naše hříchy; za druhé, Kristus byl pohřben; za třetí, Bůh ho vzkřísil třetího dne z mrtvých; za čtvrté, spravedlnost se přijímá od Boha vírou těmto faktům.

Na tomto místě je nutné znovu zdůraznit to, co jsme již řekli na počátku našeho studia předmětu víry: je životně důležitý rozdíl mezi vírou v mysl, která není ničím více než intelektuálním přijetím faktů evangelia a mezi vírou v srdci, která vždy vyústí v určitou pozitivní odpověď na tato fakta. Celý Nový zákon jasně ukazuje, že každá duše dochází spasení výsledkem této osobní odpovědi na evangelium.

V Novém zákoně jsou ke znázornění této aktivní osobní odpovědi na evangelium použita různá slova. Všechna tato slova mají společný jeden podstatný znak: všechna označují jednoduché a známé činy, aby jim každý mohl porozumět a provést je.

Např. v Ř10,8 Pavel nejprve vysvětluje, že spasení přichází skrze víru pravdě evangelia srdcem a skrze vyznání této pravdy ústy. Potom ve stejné kapitole ve verši 13. uzavírá své vysvětlení cesty spasení slovy: "Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude." Zde onen prostý čin, který přináší spasení, je vzývání jména Páně, což znamená volání k Bohu o spasení ve jménu Pána Ježíše Krista.

U Mt 11,28 Kristus používá prostého, důvěrně známého slova "pojdte", aby popsal odpověď, kterou vyžaduje na pozvání evangelia neboť říká: "Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám." U J 6,37 Kristus k tomuto pozvání k sobě dodává velmi vzácné a ujišťující zaslíbení: "toho kdo ke mně přijde nevyvrhnu ven." Tak je pozvání podepřeno zaslíbením a toto zaslíbení vytváří potřebnou víru v těch, kdo touží toto pozvání přijmout.

U J 4,14, když mluví k samaritánce u studnice Jákobovy, Kristus užívá prostého aktu pití, aby v této zvláštní situaci vhodně vyjádřil nezbytnou odezvu na evangelium. Říká: "Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému." Zde je akt k přijetí spasení přirovnán k napití se vody. V tomto případě je nejprve dáno zaslíbení "nežíznil by navěky" a později v Novém zákoně je toto zaslíbení podepřeno pozváním. Neboť v J 7,37 Kristus říká: "Žízni-li kdo přijď ke mně a napij se." A opět ve Zj 22,17 čteme: "A duch i nevěsta řkou: Pojď. A kdo slyší rci: Přijď. A kdo žízni, přijď a kdo chce, naber vody života darmo."

U J 1,11-13 apoštol Jan označuje tuto aktivní odezvu na evangelium slovem "přijmout". V těchto třech verších Jan o Kristu píše: "Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. Kteří pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří ne z ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou."

Zde je klíčovou myšlenkou osobní "přijetí" Krista. Jan zde popisuje výsledek této odpovědi víry jako "státí se Božím synem" nebo "být zplozen z Boha". Kristus sám mluví o stejné zkušenosti v J 3,3, kde ji nazývá "zrozením znovu" . Zde jasně ukazuje, že bez této určité osobní zkušenosti nemůže nikdo ani doufat, že vstoupí do nebe: "Amen amen pravím tobě: nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího."

Tato výzva k odpovědi na evangelium osobním přijetím Krista, která je uvedena v Janově evangeliu, je znovu podložena jasným zaslíbením, které dává sám Kristus ve Zj 3,20 kde říká: "Aj stojím u dveří a tluku. Jestli by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti a on se mnou." Zde Kristus mluví přímo ke každé jednotlivé duši, která slyšela evangelium a touží odpovědět otevřením dveří srdce a přijetím Krista. Každé duši, která učiní tuto odpověď, Kristus dává jasné a otevřené zaslíbení: "vejdu k němu".

Viděli jsme, že vždy, když je předkládáno evangelium, vyžaduje se víra k jednoduché osobní odpovědi. I když lze tuto odpověď znázornit různými slovy, její podstatná povaha je vždy stejná. V případech o kterých jsme uvažovali, byla znázorněna slovy: "vzývat", "přijít", "pít" a "přijmout. Jak jsme ukázali, každé toto slovo představuje jednoduchý a známý úkon, který dovede každý pochopit a vykonat. Jiný životně důležitý všem společný rys je tento: každý tento úkon musí člověk vykonat sám za sebe; nikdo nemůže nic z toho vykonat za někoho jiného. Každý musí "vzývat" sám za sebe; každý musí "přijít" sám za sebe; každý musí "pít" sám za sebe; každý musí "přijmout" sám za sebe. Tak je tomu s odpovědí na evangelium. Každý musí učinit svou vlastní odpověď. Nikdo nemůže učinit odpověď za nikoho jiného. Každý bude buď spasen, nebo zatracen pouze na základě své vlastní odpovědi.

XXX

Je povinností každého zodpovědného křesťana, ať je kazatelem, nebo laikem, aby byl zevrubně seznámen s těmi prostými základními fakty evangelia, které jsme právě načrtli a také s různými způsoby, jak Nový zákon představuje potřebu každé duše konkrétně a osobně na evangelium odpovědět. Dílu Kristova království by značně prospělo, kdyby se každý kazatel vážně rozhodl nikdy nekázat kázání, v němž by alespoň jednou nebyla tato fakta evangelia jasně uvedena. Kde se káže bez jasného předkládání těchto faktů, tam je velmi pochybné, zda z takových kázání vzejde něco, co bude mít věčnou hodnotu.

Kdykoli o tom mluvím, vybaví se mi v mysli událost, která se mi stala, když jsem pracoval jako kazatel v Londýně. Událost se týkala dámy, kterou můžeme nazvat "paní H".

Paní H. přicházela po několik týdnů pravidelně do našeho domu, kde naším dvěma malým dcerkám dávala lekce na piano. Mnoho jsem toho o paní H. nevěděl kromě toho, že byla uznávanou spořádaně žijící ženou, která pravidelně navštěvovala známý protestantský sbor v těsné blízkosti našeho domu. Dala nám vědět, že hraje nějakou aktivní roli v souvislosti s ženskou misijní organizací ve sboru.

Jednoho dne jsme se dozvěděli, že paní H. byla převezena do nemocnice vážně nemocná a že lze stěží očekávat, že bude žít. Za těchto okolností, jsem cítil jako svou povinnost, ji v nemoci navštívit. Když jsem žádal o svolení k návštěvě, řekla mi sestra, že paní H. je příliš nemocná, než aby mohla mít návštěvu. Když jsem jí vysvětlil, že jsem kazatel, sestra mi řekla, že se u ní mohu zdržet nejvýše pět minut - ani o vteřinu déle.

Nežli jsem byl uveden k paní H. a než jsem si byl jist, že mne poznala uplynula téměř celá minuta. Bez dalších okolků jsem jí řekl, že je možné, že se nachází na prahu věčnosti a zeptal jsem se jí, zda v této situaci má jistotu, že její hříchy byli odpuštěny a zda je hotova setkat se s Bohem. Odpověděla, že ne.

Potom jsem jí řekl jasně a prostě všechna základní fakta evangelia: že Kristus strpěl smrt za naše hříchy, že byl pohřben a vstal opět třetího dne, že můžeme být spaseni, když věříme těmto faktům, ale že Bůh od každého kdo chce být spasen, očekává určitou osobní odpověď víry.

Zeptal jsem se jí, zda si přeje tuto odpověď učinit a ona odpověděla, že ano.

Požádal jsem paní H., aby po mně opakovala modlitbu a hlasitě jsem vyslovoval modlitbu sestávající, z několika krátkých vět, která opakovala fakta evangelia a přijímala Boží zaslíbení spasení. Paní H. opakovala každou větu po mně.

Potom jsem se jí zeptal, zda nyní věří, že je spasena a ona odpověděla: "Ano".

Skončil jsem jinou krátkou modlitbou, ve které jsem jí poroučel Pánu a děkoval jsem za její spasení.

V této chvíli mi stále ještě do pěti minut zbývalo asi půl minuty. Tedy od okamžiku, kdy jsem s paní H. začal jednat o její duši, zabralo mi méně, než čtyři minuty, abych ji předložil evangelium a přivedl ji ke spasení.

Tímto paní H. získala ve svém srdci pokoj, jaký nikdy dříve ve svém životě nepoznala a jako důsledek tohoto pokoje v srdci se velmi rychle a nečekaně zotavila ze své tělesné nemoci a brzy byla propuštěna z nemocnice.

Po několika týdnech byla paní H. opět u nás, aby pokračovala v lekcích na piano. Když lekce skončila, řekl jsem: "Nevadilo by vám, kdybych vám položil jednu osobní otázku?" Když souhlasila, pokračoval jsem: "Paní H., vím, že po mnoho let věrně navštěvujete každý týden své shromáždění a máte i aktivní účast v životě sboru. Přitom, když přišel okamžik krize a ocitla jste se tvář v tvář věčnosti, nebyla jste vůbec připravena zemřít a setkat se s Bohem. Smím se vás zeptat, o čem váš kazatel každou neděli káže?"

"No" odpověděla, "obvykle káže o křesťanském životě a o růstu v milosti." Odpověděl jsem: "Ale pro vás nemělo smysl kázat vám cokoliv o křesťanském životě, nebo o růstu v milosti, protože jste nebyla znovuzrozena, a tudíž bylo zcela nemožné, aby jste vedla křesťanský život, nebo rostla v milosti. Je nemožné, aby dítě začalo růst dříve než se vůbec narodí."

"Ano odpověděla, "nyní si uvědomuji, že je to pravda. Řeknu o tom svému kazateli."

Nebyl jsem si jist jaký to přinese výsledek, ale ona byla zřejmě rozhodnuta a proto jsem neviděl důvod, proč bych ji od toho zrazoval.

Když jsem příští týden opět viděl paní H., řekl jsem: "Tak mluvila jste se svým kazatelem?" - "Ano odpověděla". A o čem kázal v neděli otázel jsem se. "Kázal o tom, že nejdůležitější je **vědět, že jste spasen.**"

Ó, kéž by tato slova byla vytištěna přes záhlaví každého programu a každého časopisu každé církve vyznávající křesťanskou víru: "Nejdůležitější je vědět to, že jste spasen."

Představte si, že tato žena, paní H. řádně navštěvovala shromáždění několikrát v týdnu po mnoho let a nikdy nedošla k pochopení prostých podstatných faktů, na kterých je evangelium založeno, ani toho, že po přijetí spasení musí na evangelium odpovědět. Přitom v okamžiku krize bylo možné v méně než čtyřech minutách jí tato fakta předložit tak, že učinila nutnou odpověď a získala spasení i jeho jistotu. Kolik nevyužitého času a promarněného úsilí stojí za takovým příběhem! A přitom se bez pochyby podobné případy opakují milionkrát v řadě vyznávajících křesťanských církví po celém světě.

Jednou ve východní Africe jsem slyšel mladého afrického evangelistu mluvit s bílým misionářem zodpovědným za vedení skupiny sborů rozprostřených po rozsáhlé oblasti, když prohlásil toto: "Vaše sbory jsou pouze skladiště uchovávající lidi pro peklo." Mnohým by toto prohlášení mohlo připadat šokující, zvláště, když ho říká domorodec bílému misionáři. Ale protože jsem znal situaci, uvědomil jsem si, že mladý Afričan mluvil pravdu. Velké většině členů těchto sborů nebyla nikdy předložena základní fakta evangelia a nikdy se nesetkali s potřebou učinit na tato fakta rozhodnou osobní odpověď. Vyměnili pohanství za určitou formu křesťanství, učili se odříkávat katechismus, byli určitým způsobem pokřtěni a byli přijati za členy církve. Mnozí z nich byli vzděláni v misijních školách a přitom o podstatných faktech evangelia a o zkušenosti spasení nevěděli vůbec nic. Sbory jako tyto

jak už v Africe, nebo Americe nebo kdekoli jinde na světě, nejsou ničím jiným než - jak je onen mladý Afričan nazval - "skladišti uchovávanými lidmi pro peklo."

Nejvyšším cílem pravého křesťanského shromáždění, hlavní povinností kazatele a hlavní zodpovědností každého laika je, aby každému, kdo je v jeho dosahu, předložil nejjasnějším a nejmocnějším způsobem základní fakta evangelia Kristova a aby na každého, kdo je slyší, naléhal, aby na tyto skutečnosti učinil rozhodnou osobní odpověď, jakou Bůh vyžaduje. Vzhledem k tomuto nejvyššímu úkolu musí mít každá jiná povinnost a činnost církve považována za druhotnou a pouze nápomocnou tomuto hlavnímu cíli.

XXX

Na závěr této dnešní studie chci ještě jednou co nejjasněji a nejdůrazněji vést tato základní fakta evangelia a odpověď, jež je od každého vyžadována.

Tato hlavní fakta jsou: za první, Kristus byl vydán Bohem Otcem k trestu smrti za naše hříchy; za druhé, Kristus byl pohřben; za třetí, Bůh ho vzkřísil třetího dne z mrtvých; za čtvrté, spravedlnost přijmeme od Boha když věříme těmto skutečnostem.

Každá jednotlivá duše, má-li získat spasení, musí učinit přímou osobní odpověď Kristu. Tuto odpověď lze popsat jedním z následujících způsobů: vzývat jméno Krista, jako Pána, přijít ke Kristu, přijmout Krista, napít se z vody života, kterou může dát jedině Kristus.

Každému, kdo tuto dnešní studii sledoval, bych rád položil tuto otázku: věříte těmto faktům? Učinil jste jasnou osobní odpověď?

Jestliže ne, naléhám na vás, aby jste tak učinili nyní. Modlete se se mnou tak, jak se se mnou modlila paní H. tenkrát v nemocničním pokoji. Říkejte nyní po mně v modlitbě tato slova:

"Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi zemřel za mé hříchy, že jsi byl pohřben a že jsi třetího dne opět vstal. Nyní se kají ze svých hříchů.

K tobě volám-tvé jméno vzývám-přicházím k tobě-přijímám tebe-teď od tebe беру vodu života zdarma. Ve jménu Pána Ježíše Krista, Amen."

V. VÍRA A SKUTKY

Spasení pouze vírou-Živá víra se vždy projevuje a vyvíjí skutky

V dnešní studii budeme zkoumat vztah mezi vírou a skutky. To je důležitý předmět, o kterém se mluví na mnoha různých místech Nového zákona. Přitom je to předmět, o kterém se dnes ve většině křesťanských kruhů až překvapivě málo učí. Výsledkem toho je, že dnes velmi mnoho křesťanů zůstává ve zmatku, nebo v částečné porobě na půli cesty mezi zákonem a milostí. Pro neznalost této věci je také nemálo křesťanů odváděno falešnými učenými, která kladou nebiblický důraz na zachovávání některého určitého dne, nebo na určitá jídla, nebo na podobné jiné věci zákona.

Bude užitečné, když začneme své zkoumání tohoto předmětu několika prostými slovy vysvětlení. Co přesně míníme "vírou" nebo "skutky"? Zcela prostě můžeme odpovědět, že "vírou rozumíme to čemu věříme a "skutky" rozumíme "to co činíme".

A teď můžeme vztah mezi vírou a skutky, jak o něm učí Nový zákon, vyjádřit tímto jednoduchým protikladem: víra není založena na skutcích, ale skutky jsou výsledkem víry. A ještě prostěji: to čemu věříme, není založeno na tom co činíme, ale to, co činíme je výsledkem toho čemu věříme.

XXX

Začneme uvažováním o první části tohoto tvrzení: víra není založena na skutcích; nebo to čemu věříme není založeno na tom co činíme. Celý Nový zákon důsledně svědčí o této životně důležité pravdě.

V J 19,30 čteme tento popis závěrečných okamžiků Ježíšova utrpení na kříži: "A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavy, ducha (Otcí) poručil."

Řecké slovo, které je zde přeloženo "dokonáno jest", je nejdůraznější slovo, jakého je možno použít. Je to perfektum slovesa, které samo znamená něco dokonale udělat. Mohli bychom to ukázat asi takovýmto překladem: "Je to dokonale dokonáno". Jinými slovy, už nic nezbyvá učinit. Všechno co bylo potřeba učinit, aby byla zaplácena pokuta za lidské hříchy a aby bylo pro všechny lidi získáno odpuštění a spasení, to již bylo dokonáno utrpením a smrtí Krista na kříži. Tvrdit, že by někdo mohl k získání spasení potřebovat ještě něco nad to, co již Kristus vykonal, by bylo odmítnutím svědectví Božího Slova a zlehčením dostatečnosti Kristova smíření. Potom tedy jakýkoli lidský pokus zasloužit si

spasení buď zcela, nebo z části vlastními dobrými skutky je ve svém důsledku urážkou Boha Otce i Boha Syna. Taková snaha vyjadřuje, že dílo smíření a spasení, které připravil Otec a vykonal Syn, je v nějakém smyslu nedostatečné, nebo neúplné. To je v rozporu s jednoznačným svědectvím celého Nového zákona. Tomu, že žádný člověk nemůže již nikdy nic učinit, aby se zasloužil o spasení, důrazně a vytrvale vyučuje apoštol Pavel.

Např. v Ř 4,4n Pavel říká toto: "Kdož skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu. Tomu pak kdož nečiní skutků, ale věří v toho, který spravedlivého činí bezbožníka, bývá jeho víra počtena za spravedlnost." Všimněme si výrazu "tomu kdož nečiní skutků, ale věří". Má - li kdo získat spasení, skrze víru, pak první co musí udělat, je "nečinit skutků" - přestat dělat cokoli, čím by si mohl spasení zasloužit. Spasení přichází skrze samotnou víru tím, že člověk kromě toho, že věří, nedělá naprosto nic. Pokud se člověk pokouší cokoli dělat, aby si zasloužil spasení, nemůže zakoušet Boží spasení, protože to se přijímá pouze samotnou vírou.

Toto byla velká chyba, kterou učinil Izrael, jak Pavel - sám Izraelita - vysvětluje. V Ř 9,31n říká: "Izrael pak následovav zákona spravedlnosti k zákonu spravedlnosti nepřišel. Proč? Nebo ne z víry, ale jako ze skutků zákona ji hledali." A opět v Ř 10,3 říká Pavel o Izraelovi: "Nebo neznajíce Boží spravedlnosti a svou vlastní spravedlnost usilující vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni." Proč zklamal Izrael v získání spasení, které Bůh pro ně připravil? Pavel udává dva důvody, které jsou velmi těsně sepyaty: první, "nebo ne z víry, ale jako ze skutků zákona ji hledali"; a druhý, protože usilovali vystavět svou vlastní spravedlnost". Jinými slovy pokoušeli se dosáhnout spasení něčím, co sami dělali ve vlastní spravedlnosti. Výsledkem toho bylo, že nikdy nevstoupili do Božího spasení.

Stejnou chybu, jakou dělal Izrael za dnů Pavlových, dělají dnes milióny křesťanů po celém světě. Všude mezi křesťany je mnoho upřímných lidí dobré vůle, kteří cítí, že musí něco udělat, aby se přičinili o své spasení. Zasvěcují se takovým věcem, jako jsou modlitby, kající skutky, posty, skutky milosrdenství, sebezapírání, pečlivé zachovávání církevních ustanovení, ale to vše marně! Nikdy nedostanou do srdce pravý pokoj a jistotu spasení, protože tak jako v minulosti Izrael to nehledají vírou, ale skutky. Usilují vystavět svou vlastní spravedlnost a tím selžou v poddání se spravedlností Boží, což je možné pouze vírou v Krista.

Stejnou pravdu učí Pavel v Ef 2,8n, kde říká křesťanským věřícím: "Nebo milostí spaseni jste skrze víru, (a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží), ne ze skutků, aby se nikdo nechlubil."

Všimněme si, že Pavel říká: "Spaseni jste" - již nyní. To dokazuje, že je možno být spasen zde a nyní na tomto světě a vědět to. Spasení není něco, na co bychom museli čekat do budoucího života. Můžeme být spaseni zde a nyní.

Jak můžeme získat tuto přítomnou jistotu spasení? Spasení je dar Boží milosti, nezasloužená přízeň vůči hříšnému a nehodnému. Tento dar je možno přijmout prostě a výhradně vírou - "ne ze skutků, aby se nikdo nechlubil." Kdyby člověk mohl cokoli učinit, aby si zasloužil své spasení, potom by se mohl chlubit tím co sám učinil. Nebyl by za své spasení zavázán cele Bohu, ale nakonec alespoň

částečně by byl za ně vděčen svým skutkům, svému vlastnímu úsilí. Jestliže však člověk přijímá spasení jako bezplatný dar Boží pouze vírou, pak nemá nic, čím by se mohl chlubit. Pavel to znovu zdůrazňuje v Ř 3,27n: Kdež jest tedy ta chlouba? Vyprázdněna jest. Skrže který zákon? Skutků - li? Nikoliv, ale skrže zákon víry. Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona."

V Ř 6,23 Pavel opět předkládá naprostý protiklad mezi tím, co si zasloužíme svými skutky a tím, co přijímáme pouze vírou, když říká: "Odplata za hřích je smrt, ale milost Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem." Zde je záměrný kontrast mezi "odplata" a "milost". "Odplata, nebo mzda označuje to, co si zasloužíme, za to, co jsme vykonali. Na druhé straně slovo přeložené jako "milost" - řecky "charisma" - výslovně označuje bezplatný, nezasloužený dar Boží milosti a přízně. Tím je každý z nás postaven před volbu. Můžeme si zvolit buď svoji odplatu - tj. řádnou mzdu za naše skutky. Ale protože naše skutky jsou hříšné a Bohu nelibé, naší odměnou za ně je smrt, nejen smrt tělesná, ale také konečné věčné zavržení z přítomnosti Boží. Anebo se rozhodneme vírou přijmout nezaslouženou "milost". Tato "milost", nebo "dar milosti" je věčný život, který je v Kristu Ježíši. To znamená, když přijmeme Ježíše Krista, jako svého osobního spasitele, přijímáme v něm dar věčného života.

Tentýž protiklad Pavel znovu předkládá v Tes 3,5: "Ne ze skutků spravedlnosti, které bychom sami činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrže obmytí druhého narození a obnovení Ducha svatého." Nic nemůže být jasnějšího, než toto: "Ne ze skutků spravedlnosti, které bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás." Toužíme-li po spasení, pak to nemůže být založeno na žádných skutcích spravedlnosti, které bychom činili my, ale prostě a výhradně na Boží milosti. Chceme-li přijmout Boží milost ve spasení, musíme nejprve vyloučit své vlastní skutky.

Ve druhé části tohoto verše nám Pavel říká čtyři pozitivní fakta o způsobu jakým Boží spasení pracuje v našich životech. Za prvé, "obmytí" znamená, že jsme očištěni ode všech našich hříchů. Za druhé, druhé narození, znamená, že jsme znovuzrozeni a stali jsme se Božími dětmi. Za třetí, "obnovení" znamená, že jsme se stali novými stvořeními v Kristu. Za čtvrté, odkaz na Ducha svatého ukazuje, že je to dílo Božího vlastního Ducha v našich srdcích a životech. Nic z toho nemůže být naprosto žádným způsobem výsledkem našich vlastních skutků, ale všechno to přijímáme v Kristu prostě a výhradně vírou.

Jestliže spasení není vůbec ze skutků, ale výhradně z víry, můžeme se tedy přirozeně ptát, jakou roli hrají skutky v životě křesťana. Na tuto otázku, nám dává nejuplněnější a nejjasnější odpověď Jakub ve své epištole 2,14-26. Zde říká toto (v Colově překladu): "Co prospěje, moji bratři, praví-li kdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho víra spasit? A kdyby bratr nebo sestra byli nazí a neměli na denní výživu a někdo z vás pak by jim řekl: jděte v pokoji zahřívejte se a nasycujte se, ale nedali byste jim, co potřebují k životu, co to prospěje? Tak je to i s vírou. Nemá-li skutky je mrtvá sama v sobě. Ale někdo řekne: 'Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi svou víru bez skutků a já ti ukáži ze svých skutků, jaká je víra má. Ty věříš, že je jeden Bůh? Dobře činíš. I zlí duchové věří, ale třesou se.' Chceš však pošetilý člověče poznat, že víra bez skutků je mrtvá? Což náš otec Abraham nebyl ospravedlněn za

skutků, protože obětoval svého syna Izáka na oltáři? Vidíš, že spolu působila víra s jeho skutky a že víra byla skutky dovršena. I naplnilo se písmo: 'Uvěřil Abraham Bohu a bylo mu to připočteno k spravedlnosti' a 'byl nazván přítelem Božím.' Vidíte, že člověk bývá ospravedlněn skutky a ne pouhou vírou. Což nebyla i nevěstka Raab ospravedlněna skutky, že pohostinsky přijala posly a propustila je jinou cestou? Nebo jako je tělo bez ducha mrtvé tak je i víra bez skutků mrtvá."

V tomto oddíle Jakub dává několik příkladů, aby objasnil souvislost mezi vírou, a skutky. Mluví o křesťanu, který propouští hladového a nahého spoluvěřícího bez jídla a bez oděvu pouze s prázdnými slovy potěšení. Mluví o démonech, kteří věří v existenci jediného pravého Boha, ale ve své víře nenalézají žádné utěšení, ale pouze strach. Mluví o Abrahamovi dávajícího svého syna Izáka jako oběť Bohu. A mluví o nevěstce Raab v Jerichu, která přijímá a ochraňuje Jozuovi posly. A potom v posledním 26 verši Jakub shrnuje své učení o souvislosti víry se skutky v příkladu vztahu mezi tělem a duchem. Říká: "Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je i víra bez skutků mrtvá."

Právě tento odkaz na ducha v souvislosti s vírou dává klíč ke správnému porozumění působnosti víry v životě věřícího.

Dříve při studiu předmětu "víry" jsme již poukazovali na slova Pavlova ve 2K 4,13: "Majíce tedy téhož ducha víry, podle toho jakž jest psáno: Uvěřil jsem proto jsem i mluvil, i my věříme, proto i mluvíme."

Pavel zde uvádí, že pravá Biblická víra je něco duchovního - je tu "duch víry". Tak můžeme porozumět Jakubovu příkladu těla a ducha. V přirozené oblasti, pokud je člověk živý jeho duch zůstává v jeho těle. Duch sám je neviditelný, ale ze vnitř řídí a ovládá vše, co člověk svým tělem dělá. Každý čin lidského těla je výrazem jeho ducha v něm. Tedy přesto, že duch v člověku je neviditelný, jeho existence a charakter se jasně projevuje v činnosti a v chování jeho těla. Když duch nakonec lidské tělo opustí, všechny činnosti těla ustanou a ono zůstane bez života. Mrtvolná nečinnost těla prokazuje, že duch již v těle není.

Stejně je tomu i s "duchem víry" v pravém křesťanu. Tento duch víry je živý a činný. Přináší v Kristu vlastní život samotného Boha, aby přebýval v srdci věřícího. Tento život Boží přebírá ve věřícím řízení celé jeho přirozenosti - jeho tužeb, myšlenek, slov a činů. Věřící začne myslet, mluvit a jednat způsobem zcela novým, naprosto odlišným od předchozího. Říká a dělá věci, které by nemohl ani nechtěl říkat a dělat, před tím, než tento Boží život skrze víru do něho vstoupil, aby převzal jeho řízení. Tedy tento nový způsob života, nebo jak to Jakub nazývá, jeho nové "skutky", jsou důkazem a výrazem víry v jeho srdci. Jestliže se však v životě člověka nic z těchto nových činů neprojeví - žádný skutek, který by odpovídal víře, kterou vyznává, potom to dokazuje, že v něm žádná skutečná víra není. Bez této skutečné živé víry, která se projevuje skutky, nemá vyznávání křesťanství o nic větší cenu, než mrtvé tělo, ze kterého duch odešel.

Můžeme se nyní stručně zamyslet, postupně nad každým ze čtyř příkladů, které Jakub uvádí, abychom viděli, jak osvětlují tuto zásadu:

Nejprve Jakub mluví o křesťanu, který vidí hladového neoblečeného křesťana a říká mu: "Jdi v pokoji, zahřívej se a nasycuj se, ale nenabídnul mu jídlo ani oděv. Slova tohoto člověka byla zřejmě neupřímná. Kdyby opravdu toužil vidět druhého nasyceného a oblečeného, dal by mu pokrm a oděv. Skutečnost, že to neučinil, prozrazuje, že se o druhého ve skutečnosti nestaral. Jeho slova byla pouze prázdným vyznáním bez jakékoli vnitřní skutečnosti. Stejně je tomu, když křesťan vyznává víru, ale nejedná podle ní. Taková víra je neupřímná bezcenná a mrtvá.

Potom Jakub mluví o démonech, kteří věří v jediného pravého Boha, ale třesou se. Tito démoni nemají vůbec pochyb o existenci Boha, ale také vědí, že jsou jako nekající nepřítelé Boží pod jeho odsudkem hněvu a soudu. Jejich víra jim tedy nepřináší žádné utěšení, ale pouze strach. To ukazuje, že pravá Biblická víra, je vždy vyjádřena poddáním se Bohu a poslušností. Víra, která zůstává neposlušná a tvrdošijná, je víra mrtvá, která nemůže spasit od Božího hněvu a soudu.

Do třetice Jakub uvádí stejný příklad víry, jaký uvádí Pavel v Ř 4, příklad Abrahama. V Gn 15,6 čteme, že "Abraham uvěřil Hospodinu a počteno mu to za spravedlnost". V oné chvíli vstoupila do Abrahamova srdce živoucí víra v Boží Slovo. Potom se tato víra projevovala navenek ve stálém chození poddajnosti a poslušnosti Boží. Každý čin poslušnosti, který Abraham vykonal, rozvíjel a posiloval jeho víru a činil ho způsobilým pro další čin.

Závěrečná zkouška Abrahamovi víry přišla v Gn 22, kdy ho Bůh požádal, aby obětoval svého syna Izáka. O tom čteme v Žd 11,17.19: "Vírou obětoval Abraham Izáka, když jej Bůh zkoušel, ...poněvadž uvážil, že Bůh je mocen i z mrtvých křísiti..." (Žilkův překlad). V této době byla Abrahamova víra neustálým chozením v poslušnosti tak vyspělá a silná, že skutečně věřil, že Bůh může jeho syna vzkřísit z mrtvých. Tato víra v srdci Abrahamově našla vnější výraz v dokonalé ochotě obětovat Izáka a pouze přímý zákaz Boží ho zadržel, aby skutečně svého syna nezabil. O tom Jakub říká, že "spolu působila víra s jeho skutky a že víra byla skutky dovršena" - doslovněji přeloženo přivedena k dokonalosti. Abrahamovu zkušenost můžeme tedy shrnout takto: Jeho chození s Bohem začalo tím, že ve svém srdci uvěřil Božímu Slovu. Tato víra se projevovala navenek životem poddanosti a poslušnosti. Každý čin poslušnosti posiloval a rozvíjel jeho víru a činil ho způsobilým pro další zkoušku. Tato souhra víry a skutků ho v jeho životě vynesla až navrchol jeho víry - k bodu, kdy byl schopen i obětovat Izáka.

Čtvrtý příklad, kterým Jakub objasňuje vztah mezi vírou a skutky, je případ Raab. Příběh Raab je podán v knize Jozue v knihách 2 a 6. Raab byla hříšná kananejská žena, která žila v městě Jerichu, jež bylo pod odsudkem Božího hněvu a soudu. Když Raab slyšela o zázračném způsobu, kterým Bůh vedl Izrael z Egypta, dospěla k víře, že Bůh Izraele je pravý Bůh, a že vydal Kánan a jeho obyvatele do rukou svého lidu Izraelského. Ale také uvěřila, že Bůh Izraele je dostatečně milostivý a mocný, aby jí a její rodinu zachoval naživu. To byla víra, kterou měla Raab ve svém srdci.

Tato víra v srdci Raab nalezla vyjádření ve dvou věcech, které pak Raab učinila. Nejprve, když Jozue poslal před svou armádou dva muže, Raab je ve svém domě přijala, ukryla, a umožnila jim zase uniknout. Když to dělala riskovala tím vlastní život. Později, aby uplatnila nárok na Boží ochranu nad svým domem a svou rodinou, vyvěsila z okna červenou stuhu, aby odlišila svůj dům ode všech ostatních. Bylo to totéž okno, kterým předtím pomohla uniknout oněm dvěma mužům. Výsledkem těchto dvou činů Raab bylo, že její celý dům i rodina byli zachráněni od zkázy, která pak přišla na celý zbytek Jericha. Kdyby Raab pouze tajně v srdci uvěřila v Boha Izraele, ale nebyla by ochotna vykonat tyto dva činy víry, její víra by byla pouze mrtvou vírou a neměla by žádnou moc ji uchránit před soudem, který přišel na Jericho.

Poučení pro nás křesťany je, že jestliže vyznáváme víru v Krista, musíme být také ochotni se činně ztotožnit s Kristovou věcí a s jeho posly, i když by to mělo znamenat opravdovou osobní oběť i snad riskování, nebo skutečné položení vlastních životů. Za druhé, musíme být ochotni učinit jasné a otevřené vyznání své víry, které nás odliší ode všech nevěřících kolem nás. Červená stuha mluví obzvláště o otevřeném vyznání naší víry v krev Kristovu, která byla prolita na odpuštění a očištění našich hříchů.

XXX

Pro závěrečné shrnutí vztahu mezi vírou a skutky se můžeme ještě jednou obrátit k epištolám Pavlovým. ve Fp 2,12n Pavel říká: "S bázní a třesením spasení své konejte, Bůh zajisté jest, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své." Zde je ten vztah jasný. Nejprve působí Bůh v nás jak chtění tak i činění. Potom my vykonáváme v našich činech to, co předtím Bůh způsobil v nás.

Důležitá věc, kterou si musíme uvědomit, je, že první přichází víra a potom skutky. Spasení od Boha přijímáme vírou samotnou bez skutků. Jakmile jsme jednou takto přijali spasení, potom ho vykonáváme aktivně v našich životech svými skutky, to jest tím, co děláme. Jestliže po uvěření nevykonáváme takto aktivně své spasení, ukazuje nám to, že víra, kterou vyznáváme, je pouze mrtvou vírou a že doopravdy spasení nejsme.

Spasení nepřijímáme skutky. Ale naše skutky jsou zkouškou pravosti naší víry a prostředkem, kterým se naše víra rozvíjí. Pouze pravá a živá víra činí pravého živého křesťana.

VI. - ZÁKON A MILOST

Zákon Mojžíšův je jeden prostý úplný systém - Dán pouze Izraeli - Netýká se křesťanů

Závěr naší předchozí studie o vztahu mezi vírou a skutky nás přirozeně vede k další otázce: Jaké jsou to skutky, kterými se projevuje ryzí a spasitelná víra? Jaké skutky bychom měli očekávat v životě každého člověka, který má tuto biblickou víru?

Tato otázka má zřejmě pro všechny upřímné křesťany velkou praktickou důležitost, ale málokdy vidíme, že by se jí kazatelé jasně a prakticky zabývali. Dnešní studii tedy zasvětime tomu, že na stránkách Nového zákona začneme s hledáním odpovědi na tuto otázku: jaké skutky máme vyhledávat v životě každého, kdo vyznává, že je spasen vírou v Krista?

Nejprve musíme jasně a důrazně uvést toto: spasitelná víra se nevyjadřuje zachováním Zákona, ať již celého, nebo jeho části. Podle Nového zákona, není od věřícího, který byl ospravedlněn vírou v Krista, požadováno zachování žádné části Zákona Mojžíšova.

To je předmět o kterém je mezi křesťany mnoho zmatených úvah a řečí. Abychom odstranili zmatek, musíme především pochopit určitá základní fakta o Zákonu.

Prvním velkým v Písmu velmi jasně uvedeným faktem je, že Zákon byl dán prostřednictvím Mojžíše úplný a jednou provždy. To je objasněno v J 1,17. Verš v novém překladu zní: "Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista." Všimněte si výroku "Zákon byl dán skrze Mojžíše" ne zákony, nebo část zákona, ale "Zákon" - celý a úplný Zákon jako jeden systém byl dán v určitém období v historii skrze jediného člověka, kterým byl Mojžíš. Pokud není uveden nějaký upřednostňující výraz pro modifikaci, nebo změnu významu, slovo Zákon označuje vždy a jedině úplný systém zákona, který Bůh dal skrze Mojžíše.

Potvrzení tohoto nacházíme v Ř 5,13n (Žilkův překlad): "Hřích byl na světě již před zákonem. Hřích se sice nepočítá, dokud není zákona. Ale přece smrt kralovala od Adama, až po Mojžíše i nad těmi, kteří nezhřešili tímž způsobem, jako Adam přestoupil příkaz ..." . Všimněte si dvou výrazů, které ukazují určité časové období: "Před zákonem" a "od Abrahama až po Mojžíše". Když Bůh stvořil Adama a postavil ho v zahradě, nedal mu úplný systém zákona, ale prostý zákaz: "Ze stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez..." Adam přestoupil tento zákaz a hřích vstoupil do lidského rodu a od tohoto okamžiku byl nad Adamem i nad celým jeho potomstvem. Důkaz o tom, že hřích byl po Adamu nade všemi lidmi, nacházíme v tom, že všichni lidé jsou poddáni smrti, která je výsledkem hříchu. Avšak od okamžiku, kdy Adam přestoupil tento první Boží zákaz, až do Mojžíše Bůh nezjevil člověku a nezjevil na něho žádný systém zákona. To je objasněno tím, že výrazy "před zákonem" a "od Adama až po Mojžíše" označují stejné období lidské historie - období od Adamova přestoupení prostého zákazu v zahradě, až do doby, kdy Bůh dal skrze Mojžíše úplný systém božského zákona. Do této doby bylo

lidstvo bez jakéhokoliv Bohem uloženého zákona. To je v plné shodě s již citovaným výrokiem z J 1,17: "Zákon byl dán skrze Mojžíše.

Takto daný zákon byl jednoduchý úplný systém přikázání, ustanovení, pravidel a soudů. Celý ve své úplnosti je obsažen v okruhu čtyř knih Bible. Jsou to knihy Exodus, Leviticus, Numeri a Deuteronium. Před Mojžíšem, a před událostmi, které jsou v těchto knihách popsány, nebyl lidstvu dán žádný božský systém zákona. Nadto po uzavření tohoto období a těchto knih již nikdy nebylo nic dalšího k tomuto systému zákona přidáno. To, že zákon byl předán jako úplný a jednou provždy, ukazují slova Mojžíšova v Dt 1n: "Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž já učím vás činiti, abyste živi byli, a vejdouce, dědičně vládli zemi, kterouž Hospodin Bůh otců vašich vám dává. Nepřidáte [nic] k slovu, kteréž já přikazuji vám, aniž [co] ujmete od něho, abyste [tak] přikázání Hospodina Boha svého, kteréž já přikazuji vám, zachovali." Tato slova ukazují, že systém zákona, který dal Bůh Izraeli skrze Mojžíše byl úplný a definitivní. Potom již nikdy víc nemělo být k němu přidáno, ani od něho ubráno.

To nás přirozeně vede k dalšímu velkému faktu o zachování Zákona, který musí být jasně ustanoven: Každý, kdo vstupuje pod Zákon, je tím zavázán zachovávat stále celý systém zákona v jeho celistvosti. Nepřichází v úvahu zachování některých částí Zákona a vypouštění jiných. Ani nepřichází v úvahu zachování Zákona v určitých dobách a v jiných nikoliv. Každý člověk, který přichází pod zákon, je nezbytně zavázán zachovávat stále celý Zákon.

To je velmi jasně uvedeno v Jk 2,10n: "Nebo kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jedině, všechněmi jest vinen. Ten zajisté, kterýž řekl: Nezesmilníš, takéť řekl: Nezabiješ. Pakli bys nezesmilnil, ale zabil bys, učiněn jsi přestupníkem zákona." To je velmi jasně a logické. Člověk nemůže říci, určité části zákona pokládám za důležité, ty budu zachovávat, ale jiné části za důležité nepokládám a ty zachovávat nebudu." Každý, kdo chce zachovávat jakoukoli část zákona, musí zachovávat všechny jeho části. A naopak, člověk, který porušil jedině ustanovení Zákona porušil celý Zákon. Zákon je jednoduchý úplný systém, který nelze rozdělit na některé body, které se budou zachovávat a jiné, které se zachovávat nebudou. Celý Zákon je třeba přijmout a uplatnit úplný a celistvý, jako jednoduchý systém, neboť jinak to nemá vůbec cenu a smysl.

Neméně jasně to uvádí Apoštol Pavel v Ga 3,10: "Kteříž pak koli z skutků zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdo nezůstává ve všem, což jest psáno v knize zákona, aby to plnil." Všimněte si slov: "Kdož nezůstává ve všem". To ukazuje, že člověk, který je pod zákonem, musí vždy zachovávat celý zákon. Člověk, který jednou přestoupí kterýkoli bod Zákona, přestoupil celý Zákon a vešel pod Boží zlořečenství, které je vyřčeno nad přestupníky zákona.

Nyní přistupme ke třetímu důležitému faktu, který v souvislosti se Zákonem musíme uznávat. Tím je tato historická skutečnost: systém zákona daný Mojžíšem Bůh ustanovil pouze pro malou složku lidstva, kterou byl lid Izraele po jeho vysvobození z Egyptského otroctví. Nikde v Bibli není ani náznak, že by Bůh kdy zamýšlel, aby pohané, ať jako národy, či jako jednotlivci, zachovávali Zákon Mojžíšův a

to ani jako celek ani z části. Jedinou výjimkou jsou jednotliví pohané, kteří se svobodně rozhodli připojit se k Izraeli a tak přistoupit pod všechny právní a náboženské závazky, které Bůh Izraeli uložil. Takoví pohané, kteří se obrátili k judaismu, jsou v Novém zákoně nazváni jako "proselyt". Kromě této výjimky Bůh nikdy závazky Zákona na žádného pohana neuložil.

Můžeme tedy stručně shrnout tato tři důležitá fakta, která nutně musíme uznávat dříve, než začneme podrobněji zkoumat vztah křesťana k Zákonu. Za prvé, Zákon byl dán Mojžíšem jednou provždy jako jednoduchý úplný systém. Potom již z něho nemohlo být nic odebráno, ani nic k němu přidáno. Za druhé, Zákon musí být vždy zachovávan celistvý jako jednoduchý úplný systém. Poruší kterýkoli bod Zákona znamenalo porušit celý Zákon. Za třetí, z historického hlediska Bůh tento systém zákona neuložil pohanům, ale pouze Izraeli.

XXX

Na základě těchto tří pevně založených faktů můžeme nyní postoupit, abychom podrobně zkoumali, co Nový zákon učí o vztahu mezi křesťanem a Zákonem. O této otázce se mluví na mnoha různých místech Nového zákona a všechna tato místa jasně učí stejnou určitou pravdu. Od křesťanů se nežadá zachovávaní žádné části Zákona.

Podívejme se na několik míst Nového zákona, která to objasňují.

Především výrok v Ř 6,14, který je adresován přímo křesťanským věřícím: "Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod zákonem, ale pod milostí." Tento verš odhaluje dvě důležité pravdy. Za prvé, křesťané nejsou pod zákonem, ale pod milostí. Jsou dvě alternativy, které se navzájem vylučují: člověk, který je pod Zákonem, není pod milostí a člověk, který je pod milostí není pod Zákonem. Nikdo nemůže být současně pod Zákonem i pod milostí. A za druhé, hlavním důvodem proč hřích nad křesťany nepanuje, je, že nejsou pod Zákonem.

Pavel to ještě potvrzuje v 1K 15,56: "Osten pak smrti jest hřích a moc hřícha je Zákon." Zákon ve skutečnosti posilňuje moc hříchu nad těmi, kteří jsou pod Zákonem. Čím silněji usilují zachovat Zákon, tím více si uvědomují moc hříchu, který je v nich a který nad nimi panuje i proti jejich vůli. a maří každý pokus žít podle Zákona. Jediným únikem z tohoto panství hříchu je vyjít ze stavu pod zákonem a vejít pod milost.

Stejnou pravdu Pavel znovu vyjadřuje v Ř 7,5n : "Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů skrze zákon moc svou provodily v oudech našich k nesení ovoce smrti. Nyní pak osvobození jsme od zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom sloužili v novotě ducha, a ne v

vetčnosti litery." Pavel zde říká, že ti, kteří jsou pod zákonem, jsou ve své tělesné přirozenosti poddáni žádostem hříchu, které je vedou k nesení ovoce smrti; ale my, jako křesťané, "nyní osvobozeni jsme od zákona", abychom sloužili Bohu nikoliv podle litery Zákona, ale v novotě duchovního života, který přijímáme vírou.

A znovu v Ř 10,4 Pavel říká: "Konec zajisté Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu." Jakmile člověk složí pro spasení a ospravedlnění svou víru v Krista, znamená to pro něho konec Zákona jakožto prostředku ospravedlnění. Pavel je zde velmi pečlivý a přesný v tom, co říká. Neříká, že je konec Zákona jako části Božího Slova. Boží Slovo totiž "trvá na věky." Pro věřícího je však konec Zákona jakožto prostředku ospravedlnění. Spravedlnost věřícího dále již ani z části není odvozována od zachovávání Zákona, ale z víry v Krista.

Skutečnost, že funkce Zákona jako prostředku dosažení spravedlnosti skončila Kristovou smírcí smrtí na kříži, Pavel znovu uvádí v Ko 2,13n: "Ano i vás, mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy, smazav proti nám ten zápis [záležející] v ustanoveních, kterýž byl odporný nám. I vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k kříži;" Pavel říká, že skrze smrt Kristovu Bůh "smazal zápis ustanovení, který byl odporný nám" - kteřý byl proti nám a "vyzdvihl jej z prostředku." Pavel zde nemluví o smazání našich hříchů, ale o smazání ustanovení. Tato ustanovení jsou ustanovení Zákona, která stála mezi Bohem a těmi, kdo je přestoupili. Proto musela být vyzdvížena z prostředku dříve, než Bůh mohl udělit milost a odpuštění. Slovo "ustanovení" označuje celý systém Zákona, který Bůh ustanovil skrze Mojžíše, včetně zvláštní části Zákona, která se obvykle nazývá - "desatero přikázání". Ve skutečnosti samotné slovo "zápis" - doslovněji - "rukopis", kterého je zde užito ve spojení s "ustanoveními", poukazuje přímo na tu skutečnost, že oněch deset přikázání bylo skutečně napsáno prstem Boha samého, jak je to uvedeno v Ex 32,16 a 34,1.

Tento odkaz na desatero je potvrzen tím, co Pavel říká o dva verše dále, tj. v Ko 2,16: "Protož žádný vás nesud' pro pokrm, neb pro nápoj, aneb z strany svátku, neb novuměsíce, neb sobot." Slovo "protož" v začátku tohoto verše ukazuje přímou souvislost s tím, co bylo uvedeno o dva verše dříve, tj. se smazáním ustanovení Zákona smrtí Kristovou. Zmínka o "sobotách" na konci verše ukazuje, že náboženské zachovávání soboty patří mezi ustanovení, která byla smazána. Ale příkaz ke svěcení soboty je čtvrtým přikázáním "desatera". To ukazuje, že desatero přikázání náleží do tohoto celku ustanovení zákona, který byl smazán a vyzdvížen z prostředku smrtí Kristovou.

To potvrzuje to, co jsme si již ukázali, že Zákon včetně desatera přikázání je jednoduchý úplný systém, který stojí nebo padá jako celek. Jako jednoduchý úplný systém byl zaveden Mojžíšem a jako jednoduchý úplný systém byl odstraněn Kristem.

Ještě další potvrzení nacházíme ve slovech Pavlových v Ef 2,14n: "Nebo on jest pokoj náš, který učinil oboje, jedno zbořiv hradbu dělící na různu a nepřátelství, totiž zákon přikázání v ustanoveních, vyprazniv skrze tělo své, aby ty oboje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině pokoj."

Pavel nám zde říká, že Kristus svou smírcí obětí na kříži "vyprázdnil", to znamená učinil neúčinným "zákon přikázání", a že tím zbořil velikou rozdělující zeď Zákona Mojžíšova, která oddělovala Židy od pohanů a umožnil jak Židům tak pohanům smíření s Bohem a se sebou navzájem skrze víru v Krista. Výraz "zákon přikázání" ukazuje co nejjasněji, že celý Zákon Mojžíšův včetně desatera přikázání byl jako prostředek spravedlnosti Kristovou smrtí na kříži nadále zbaven účinku.

V Tim 1,8-10 Pavel opět rozebírá vztah křesťanského věřícího k Zákonu a dochází k těmto závěrům, neboť říká: "Víme, že zákon je krásný, jen když ho někdo zákonně užívá, jsa si toho vědom, že zákon není určen spravedlivým, ale protizákonným a nepoddajným, bezbožným a hříšníkům, jimž nic není svatého, ale všecko světské, kteří se dopouštějí násilí na otcích a matkách, vrahům, necudným, sodomitům (tj. lidem pohlavně zvráceným), obchodníkům s otroky, lhářům, křivopřísežníkům a co všechno ještě se přičítá zdravému učení" (Žilkův překlad). Pavel zde vymezuje dvě třídy lidí. Na jedné straně spravedlivé, na druhé straně lidi vinné různými hříchy, vyjmenovanými v Pavlově seznamu. Člověk vinný těmito hříchy není pravý věřící křesťan. Takový člověk nebyl spasen z hříchů vírou v Krista. Na druhé straně člověk, který důvěřuje Kristu pro spasení, již dále není vinen takovými hříchy. Byl ospravedlněn byl učiněn spravedlivým - ne svou vlastní spravedlností, ale spravedlností Boží, která je "skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící." Pavel říká jasně, že Zákon není pro takového spravedlivého. Teď už není více pod panstvím Zákona.

A v Ř8,14 Pavel znovu říká: "Nebo kteříkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží." Tedy pravé Boží věřící děti v Kristu, jsou ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím; to je význačný znak dětí Božích. O takových lidech říká Pavel v Ga 5,18: "Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod zákonem." Tak právě ta věc, která vyznačuje pravé věřící děti Boží, totiž, že jsou vedeni Duchem Božím, také znamená, že nejsou pod Zákonem. Můžeme to položit stručně a osobně takto: jste-li vírou v Krista pravé dítě Boží, dokazuje se to tím, že jste veden Duchem Božím; ale jste-li veden Duchem Božím, potom nejste pod Zákonem. Tedy nemůžete současně být dítětem Božím a být pod Zákonem.

Protiklad mezi Zákonem a Duchem můžeme osvětlit na příkladu, kdy se pokoušíme dostat k určitému cíli dvěma různými způsoby: buď používáme mapu, a nebo se necháme vést osobním průvodcem. Zákon odpovídá mapě, Duch svatý průvodci. Pod Zákonem je člověku dána úplná přesná a podrobná mapa a je mu řečeno, že jestliže se bude bez chyby řídit každým detailem mapy, povede ho to cestou ze země do nebe. Ale nikomu se nikdy nepodařilo řídit se tou mapou bez chyby. To jest, žádný člověk nikdy nedošel ze země do nebe bezchybným zachováním Zákona. Pod milostí člověk vydává sebe Kristu jako spasiteli a potom mu Kristus posílá Ducha svatého, aby byl jeho osobním průvodcem. Duch svatý, který přišel z nebe, již tam zná cestu a nepotřebuje si pomáhat mapou. Věřící v Krista, který je veden Duchem svatým, má-li dojít do nebe, potřebuje tedy jen následovat tohoto osobního průvodce a nepotřebuje se řídit pokyny mapy, kterou je Zákon. Tedy Nový zákon dokonale logicky učí, že ti, kteří jsou pod milostí, jsou vedeni Duchem Božím a nepotřebují pomoc Zákona.

Tento závěr přirozeně provokuje velmi zajímavou otázku: neočekával-li Bůh nikdy, že lidé dosáhnou spravedlnosti zachováním Zákona, k jakému účelu vůbec Zákon dal?

V příští studii budeme na tuto otázku odpovídat a naznačíme řadu zajímavých odpovědí založených na zjevení Nového zákona.

VII. ÚČEL ZÁKONA

Ke zjevení hříchu - K dokázání neschopnosti člověka spasit se sám - Předobraz Krista - K ochraně Izraele - Kristem dokonale naplněn

Na základě zjevení Nového zákona vyhledáme nyní řadu zajímavých odpovědí na otázku, k jakým účelům byl Zákon lidem dán.

První hlavní účel, který Nový zákon zjevuje, je tento: Zákon byl dán, aby lidem ukázal jejich hříšný stav.

Jasně to uvádí apoštol Pavel v Ř 3,19n: "Víme pak, že cožkoli zákon mluví, těm, kteříž jsou pod zákonem mluví, aby všeliká ústa zacpána byla, a aby vinen byl všechn svět Bohu. Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze zákon poznání hřícha."

Především si všimněme velmi určitého prohlášení: "Ze skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem Božím." Jinými slovy žádná lidská bytost nikdy nedosáhne spravedlnosti v Božích očích zachováním Zákona.

Krom toho Pavel dvakrát dvěma různými výrazy uvádí prvotní účel, pro který byl Zákon dán. Říká nejprve "aby vinen byl všechn svět Bohu." Je možný i jiný překlad "aby se všechn svět stal odsouzen Bohem." Potom říká, že je "skrze zákon poznání hřícha."

Vidíme tedy, že Zákon nebyl dán proto, aby učinil lidi spravedlivými, ale naopak, aby si uvědomili, že jsou hříšníci a že na základě svých hříchů jsou Bohem odsouzeni.

Pavel tutéž pravdu znovu uvádí v Ř 7,7.12-13. V 7 verši říká: "Což tedy díme? Že zákon jest hříchem? Nikoliv; nebo hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby zákon neřekl: Nepožádáš."

Ve verších 12 a13 říká (v Colově překladu): "A tak zákon je zajisté svatý, i přikázání svaté, spravedlivé a dobré. Stalo se tedy to, co je dobré, pro mne smrtí? Vůbec ne! Avšak hřích, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi skrze to dobré smrt, aby se stal hřích nadmíru hříšný skrze to přikázání."

Všimněte si tří obrátů, kterých zde Pavel používá k vynesení stejné pravdy: "Hříchů jsem nepoznal, než skrze zákon", hřích, aby se ukázal jako hřích" a "aby se stal hřích nadmíru hříšným skrze to přikázání." Jinými slovy, cílem zákona bylo vynést hřích na světlo, ukázat ho v pravých barvách jako věc zákeřnou a smrtelně zhoubnou, jakou skutečně je. Teď lidé ve svém krajně hříšném stavu nebudou mít výmluvu, že byli oklamáni.

V lékařské praxi při léčení tělesných nemocí se vždy zachovává tento postup: nejprve diagnóza, potom lék. Nejprve lékař zkoumá nemocného a pokouší se zjistit povahu a příčinu nemoci. Jedině potom přikročí k předepsání léku. Bůh velmi logicky zachovává stejný postup v jednání s duchovní nouzí člověka. Před předepsáním léčby Bůh nejprve diagnostikuje stav. Základní příčina veškeré lidské nouze a utrpení spočívá ve stavu, který je společný všem členům lidského rodu a tím stavem je "hřích". Pro lidské potřeby nemohl být nabídnut žádný uspokojivý lék, dokud tento stav nebyl rozpoznán. Bible je jediná kniha na světě, která jasně a přesně určuje příčinu veškeré nouze a utrpení lidstva. Kromě všeho ostatního, co může Bible nabídnout, i jen z toho jediného důvodu je Bible neocenitelná a nenahraditelná.

XXX

Druhým hlavním účelem, pro který byl Zákon dán bylo ukázat lidem, že jako hříšníci nejsou schopni svým vlastním úsilím se stát spravedlivými. Každá lidská bytost, má přirozený sklon toužit po nezávislosti na Boží milosti a milosrdenství. Tato touha po nezávislosti na Bohu je sama jak výsledkem, tak i důkazem hříšného stavu člověka, i když většina lidí to nechce přiznat. Kdykoli tedy člověk začíná být usvědčen ze svého hříchu, jeho první reakcí je, že si začíná hledat nějaký prostředek, kterým by se sám vyléčil z tohoto stavu a učinil by se spravedlivým vlastním úsilím aniž by musel spoléhat na milost a milosrdenství Boží. Z toho důvodu se v průběhu staletí všem lidem bez ohledu na národnostní rozdíly, nebo kulturní pozadí vždy velmi zamlouvaly náboženské úkony a předpisy. Zachováváním těchto zákonů utišovaly hlas svědomí a činili se vlastním úsilím spravedlivými.

Přesně stejná byla reakce mnoha zbožných Izraelitů na Zákon Mojžíšův. Pavel popisuje tento pokus Izraele založit svou vlastní spravedlnost v Ř 10,3: "Nebo neznajíce Boží spravedlnosti a svou vlastní spravedlnost usilující vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni." Všimněme si, že výsledkem pokusů Izraelitů založit svou vlastní spravedlnost bylo, že selhali v tom, aby byli poddáni Bohu a jeho způsobu spravedlnosti. Hlavní příčinou jejich chyby byla duchovní pýcha - odmítnutí poddat se Bohu - touha po nezávislosti na Boží milosti a milosrdenství.

Kdykoli jsou lidé opravdu ochotni pohlédnout pravdě do očí, a být čestní sami k sobě, musí uznat, že se nikdy nemohou učinit spravedlivými zachováním náboženských, nebo mravních zákonů. V Ř 7,18-23 to Pavel popisuje v první osobě, jako ten, který tím sám kdysi prošel ve snaze učinit se sám spravedlivým zachováním Zákona. Říká se zde toto: "Vím zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl dobré, tohož nenalézám. Nebo nečiním dobrého, kteréž chci, ale činím to zlé, jehož nechci. A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedy již ne já činím to, ale ten hřích, kterýž ve mně přebývá. Nalézám tedy zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé. Nebo zvláštní libost mám v zákoně Božím podle vnitřního člověka; Ale vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu mysli mé, a jímající mne zákonu hřícha, kterýž jest v oudech mých."

Pavel zde mluví jako někdo, kdo svou myslí upřímně uznává spravedlnost a žádoucnost způsobu života, jaký předepisuje Zákon. Čím víc zápasí o to, aby činil to co Zákon přikazuje, tím více si je vědom jiného zákona, jiné moci ve vlastní tělesné přirozenosti, jež neustále bojuje proti zákonu, který uznává svou myslí a maří jeho největší a nejupřímnější úsilí učinit se spravedlivým zachováním Zákona. Ústřední bod tohoto konfliktu vyjadřuje verš 21: "Nalézám tedy zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé." To je zjevný paradox, který je však potvrzován veškerou lidskou zkušeností. Člověk nikdy nepozná jak je špatný, pokud se doopravdy nesnaží být dobrým. Potom každý pokus být dobrým ještě jasněji ukazuje beznadějnou nevyléčitelnou hříšnost jeho vlastní tělesné přirozenosti, před kterou veškeré jeho úsilí a dobrá předsevzetí jsou docela marná.

Shledáváme tedy, že druhým hlavním účelem, pro který byl zákon dán, bylo ukázat lidem nejenom, že jsou hříšní, ale že jsou nadto zcela neschopní sami se z hříchů spasit a učinit se spravedlivými vlastním úsilím.

XXX

Třetí hlavní účel pro který byl zákon dán, bylo předpovědět a dát předobraz Spasitele, který měl přijít a skrze něhož jediného může člověk přijmout pravé spasení a spravedlnost. To se stalo skrze Zákon dvěma hlavními způsoby: přímým proroctvím byl spasitel předpovězen a v typech a obřadech zákonných ustanovení byl podán jeho předobraz.

Příklad přímého proroctví v rámci Zákona nalzáme v Dt 18,18n kde Hospodin říká skrze Mojžíše Izraeli: "Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všecko, což mu přikáži. I bude, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluvití bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na něm." Ve skutcích 3,22-26 cituje tato slova apoštol Petr a vztahuje je přímo na Pána Ježíše Krista. Tak se ten prorok, kterého předpověděl Mojžíš v Zákoně, naplnil v osobě Kristově v Novém zákoně.

V obětech a ustanoveních zákona je mnoho typů, které prorocky vyobrazují Ježíše Krista jako spasitele, který měl přijít. Např. v Ex 12 ustanovení velikonočního beránka nám prorocky ukazuje spasení vírou v smírcí krev Ježíše Krista vylitou o velikonocích na Golgatském kříži. Podobně různé oběti spojené se smířením za hřích a s přístupem k Bohu, které jsou popsány v prvních sedmi kapitolách knihy Leviticus, dávají předobraz všech zvláštních aspektů obětní smírcí smrti Ježíše Krista na kříži. Z toho důvodu čteme v J 1,29, jak Jan Křtitel uvedl Krista Izraeli slovy: "Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa." Tím, že Krista přirovnal k obětnímu beránku, vedl lid k tomu, aby v Kristu viděl toho, jehož předobrazem byla všechna obětní ustanovení Zákona.

Tento účel Zákona je shrnut v Pavlových slovech v Ga 3,22-24: "Ale zavřelo písmo všecky pod hřích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo věřícím. Prvé pak, než přišla víra, pod zákonem byli jsme ostříhání, zavříni jsouce k té víře, kteráž potom měla zjevena býti. A tak zákon pěstounem naším byl k Kristu, abychom z víry ospravedlněni byli."

Řecké slovo zde přeložené "pěstoun" zde označuje ve skutečnosti staršího otroka v domě bohatého muže, jehož zvláštní odpovědností bylo poskytnout dítěti bohatého člověka první základní stupně vyučování a potom ho každý den doprovázet do školy, kde bude dále vyučováno. Podobným způsobem dal Zákon Izraelitům první základní vyučení o zásadních Božích požadavcích spravedlnosti a pak byl prostředkem, který je měl vést k tomu, aby složili svoji víru v Ježíši Kristu a aby se od něho naučili pravé spravedlnosti, která je skrze víru bez skutků Zákona. Právě tak, jako vyučování onoho otroka bylo dovršeno, jakmile doručil dítě svého pána do péče plně kvalifikovaného učitele ve škole, byl dovršen i účel Zákona, jakmile jednou dovedl Izraele k jejich Mesiáši, Ježíši Kristu a způsobil, že uviděli svoji potřebu spasení vírou v něho.

XXX

Ve slovech Pavlových, která jsme již citovali z Ga 3,23, je obrat, který zjevuje další důležitou funkci Zákona v souvislosti s Izraelem. Jako Izraelita Pavel říká: "Pod zákonem byli jsme ostříhání, zavříni jsouce k té víře, která potom měla zjevena býti." Zákon ostříhal Izraele jako zvláštní národ, postavený mimo ostatní národy, oddělený svými zvláštními obřady a ustanoveními, zavřený pro zvláštní účely, pro které je Bůh povolal. V Nu 23,9, ve vidění osudu Izraele daném od Boha, předkládá prorok Balám Boží plán s nimi: "Aj, lid ten sám bydlí a k jiným národům se nepřiměšuje." Doslovnější překlad: "...a mezi jiné národy se nebude počítat." Dokonalá Boží vůle pro Izrael byla, aby "bydlil sám" ve své zemi jako jedinečný a oddělený národ. A i když neposlušnost Izraele způsobila, že tento první Boží záměr s nimi byl zmařen a byli rozptýleni jako cizinci a příchozí mezi všechny národy země, Bůh stále nechal v platnosti, že "mezi jiné národy se nebude počítat." V průběhu minulých devatenácti století židovského rozptýlení mezi ostatní národy, bylo toto Boží ustanovení o nich stále naplňováno nejúžasnějším způsobem. Ve všech zemích a národech, kamkoli Židé přišli, vždy zůstali odlišným a

odděleným prvkem, který se nikdy nepřizpůsobil ani neztratil svoji zvláštní totožnost. Hlavním nástrojem, který byl boží prozřetelností použit k ostříhání Izraele jako odděleného národa, bylo jejich stálé Inutí k Zákonu Mojžíšovu.

Závěrem můžeme shrnout čtyři hlavní účely, pro které byl Zákon Mojžíšův dán. Za prvé, Zákon byl dán, aby lidem ukázal jejich hříšný stav. Za druhé, Zákon lidem také ukázal, že jako hříšníci jsou neschopní, stát se svým vlastním úsilím spravedlivými. Za třetí, Zákon v prorocích předpověděl a v předobrazech ukázal spasitele. Za čtvrté, Zákon sloužil k tomu, aby po mnoho století rozptýlení ostříhal Izraele jako oddělený národ tak, aby ještě i dnes byli stále uzavřeni k zvláštním účelům, které Bůh pro ně vypracovává.

XXX

Náš průzkum vztahu mezi Zákonem a evangeliem by nebyl úplný, kdybychom nevzali v úvahu slova, jimiž Kristus sám shrnuje svůj postoj a vztah k zákonu. Tato slova nalzáme u Mt 5,17n: Nedomnívejte se, že bych přišel rušit zákona aneb proroků. Nepřišel jsem rušit, ale naplnit. Amen zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puňktík nepomine z zákona, až se všechny věci stanou."

V jakém smyslu Kristus naplnil Zákon?

Především ho osobně naplnil vlastní spravedlností bez poskvrnky a bezvadným neustálým zachováním každého ustanovení. V Ga 4,4n čteme: "Poslal Bůh syna svého učiněného z ženy, učiněného pod zákonem, aby ti, kteří pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali." všimněte si slov "učiněného z ženy, učiněného pod zákonem." Svým narozením jako člověk byl Ježíš Kristus Židem, poddaný všem závazkům a ustanovením Zákona. Tyto závazky a ustanovení dokonale plnil v průběhu svého pozemského života, aniž by se jen o vlásek uchýlil ode všeho, co bylo od každého Žida pod Zákonem vyžadováno. V tomto smyslu Ježíš Kristus jediný ze všech, kteří kdy byli pod Zákonem, dokonale Zákon naplnil.

Za druhé, Ježíš Kristus naplnil Zákon v jiném smyslu svou smírčí smrtí na kříži. Apoštol Petr o tom mluví v 1Pt 2,22.24. Mluvě o Kristu Petr zde říká: "Který hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho...Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli...". Sám bez hříchu, vzal Kristus na sebe hříchy všech, kteří byli pod Zákonem a pak za ně všechny plně zaplatil konečnou zákonnou pokutou, kterou je smrt. Když Kristus takto zaplatil plnou pokutu, je pro Boha možné bez slevení z jeho Božské spravedlnosti nabídnout úplné a volné odpuštění všem, kdo přijímají vírou Kristovu smírčí smrt za sebe. Tak Kristus naplnil Zákon nejprve svou vlastní dokonalou spravedlností a potom svou smírčí smrtí, kterou uspokojil spravedlivé požadavky Zákona za všechny ty, kteří ho dokonale nezachovávali.

Za třetí, Kristus naplnil Zákon tím, že v sobě spojil všechny v Zákoně odhalené znaky Spasitele a Mesiáše, kterého Bůh zaslíbil poslat. Již na počátku Kristovy pozemské služby v J 1,46 čteme, jak Filip řekl Natanelovi: "O kterém psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme Ježíše, syna Josefova z Nazareta." A po Ježíšově smrti a vzkříšení v L 24,44 čteme zase, jak sám Ježíš jim říká: "tato jsou slova, která jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: Že se musí naplnit všecko což psáno je v zákoně Mojžíšově a v prorocích i v žalmích o mně."

Shledáváme tedy, že Kristus naplnil Zákon třemi způsoby: nejprve svým dokonalým životem, potom svou výkupnou smrtí a vzkříšením a za třetí naplněním všech proroctví a předobrazů zákona o Spasiteli a Mesiáši, který měl přijít.

Tím jsme v plné shodě s Pavlovými slovy v Ř3,31: Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme." Věřícímu, který přijímá smířčí smrt Ježíše Krista jako naplnění Zákona za sebe, je tímto umožněno bez kompromisu, nebo výhrady přijmout Zákon do posledního písmenka a čárky jako naprosto a neměně pravdivý. Víra Krista pro spasení nedává zjevení Zákona stranou, ale naopak je naplňuje.

Tak jsme přivedeni nazpět ke slovům Pavlovým v Ř 10,4: "Konec zajisté zákona je Kristus jako ospravedlnění všelikému věřícímu." Se Zákonem , jakožto prostředkem, kterým by lidé mohli dosáhnout spravedlnosti, Kristus skoncoval tím, že jednou provždy zaplatil konečný trest smrti za všechny, kteří byli pod zákonem. Avšak v každém jiném ohledu Zákon stále zůstává úplný a celý jako část Božího Slova, které "zůstává navěky". Jeho historie, jeho proroctví a jeho všeobecné zjevení myslí a rady Boží, to všechno zůstává věčně a nezměnitelně pravdivé.

VIII. PRAVÁ SPRAVEDLNOST

Dvě velká přikázání - Láska naplněním Zákona - Novozákonní vzor poslušnosti

Při studiu povahy víry, jak je v Bibli definována, jsme byli dovedeni ke zkoumání dvou předmětů s vírou úzce spojených. Je to vztah mezi vírou a skutky a z toho vyplývající vztah mezi zákonem a milostí. Musíme otevřeně připustit, že většina dnešních křesťanů ví velmi málo (pokud vůbec něco ví) o těchto předmětech. Přitom, když s otevřenou myslí prozkoumáme Nový zákon, uvidíme, že oběma těmito předmětům je zde věnováno mnoho pečlivé a vážné pozornosti.

Situace Křesťanů, kteří se nad těmito předměty nikdy nezamýšleli, je v tomto ohledu podobná situaci člověka, který si u lékaře stěžuje na bolesti žaludku. Lékař po prohlídce určí diagnózu jako

apendicitis. "Apendicitis," řekne člověk, "co to je?" "Apendicitis" vysvětluje lékař, "je podráždění, nebo zánět apendixu." Na to vysvětlení člověk řekne: "Hm, do dneška mně ani nenapadlo, že mám nějaký apendix, který může být zanícen."

Podobně si je mnoho vyznávajících křesťanů vědomo nějakých hlubokých obtíží ve svém duchovním životě. Obtíží, které se projevují příznaky jako je nestálost, rozpory nejistota, nedostatek pokoje. Když se takoví křesťané dovědí, že hlavní příčinou jejich obtíží je, že neporozuměli takovým základním učením Nového zákona jako je vztah mezi "vírou" a "skutky", nebo mezi "zákonem" a "milostí", potom podobně jako člověk s apendicitidou přiznají, že je dosud ani nenapadlo, že Nový zákon o takových věcech něco říká.

Nyní můžeme stručně načrtnout závěry, ke kterým jsme dosud při studiu těchto dvou souvisejících předmětů došli:

Za prvé, celý Nový zákon důrazně učí, že spasení se přijímá samotnou vírou - vírou v dokonalé Kristovo dílo vykoupení - bez jakýchkoli lidských skutků.

Za druhé, víra, která přináší spasení, je potom vždy vyjádřena přiměřenými skutky - odpovídajícími činy.

Za třetí, skutky, kterými se víra ke spasení vyjadřuje, nejsou nikdy "skutky zákona". To znamená, že spasitelná víra se nikdy neprojevuje ani úplným ani částečným zachováním Zákona Mojžíšova.

Tento třetí závěr nás vedl k další otázce: jestliže Bůh nikdy neočekával, že lidé nikdy nedosáhnou spravedlnosti zachováním Zákona, k jakému účelu byl tedy Zákon lidem dán? Při hledání odpovědi na tuto otázku jsme došli k závěru, že Bůh dal zákon ke čtyřem hlavním účelům: Za prvé, aby ukázal lidem pravou podstatu a moc hříchu v jejich životech. Za druhé, aby ukázal lidem, že jako hříšníci nejsou schopni se vlastním úsilím učinit spravedlivými. Za třetí, aby v předobrazech a proroctvích ukázal a předpověděl Spasitele, který měl přijít - Ježíše Krista - ve kterém je skrze víru umožněno pravé spasení a spravedlnost. Za čtvrté, aby ostříhal Izraele jako oddělený lid, odlišný ode všech národů světa, uzavřený ke zvláštním účelům, pro které ho Bůh předzřídil a povolal.

XXX

Tyto závěry o podstatě a účelu Zákona Mojžíšova nás přirozeně vedou ještě k další otázce: jestliže spasitelná víra se neprojevuje zachováním Zákona, jaké jsou tedy skutky, ve kterých se spasitelná víra projevuje? Projevení jakých přiměřených činů bychom měli očekávat u každého, kdo vyznal ryzí spasitelnou víru v Krista?

Odpověď na tuto otázku, stejně jako klíč k porozumění vztahu mezi zákonem a milostí dává apoštol Pavel v Ř 8,3n: "Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha."

Klíčový obrat zde je: "aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás," kde slůvko "nás" označuje křesťany vedené Duchem. Není to Zákon sám, který má být v křesťanech naplněn, ale "spravedlnost zákona".

Co je míněno výrazem "spravedlnost zákona"?

Na tuto otázku nám dává nejjasnější a nejpřesnější odpověď sám Ježíš Kristus v Mt 22,35-40. Tyto verše zaznamenávají otázku židovského zákoníka o zákonu a Ježíšovu odpověď na tuto otázku:

"I otázal se jeden z nich zákoník, pokoušeje ho, a řka: Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně? I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí myslí své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci."

V těchto slovech Ježíš velmi jasně určuje "spravedlnost zákona", o které mluví Pavel. Zákon Mojžíšův byl dán pouze v určitém období lidské historie malé složce lidstva. Ale za tímto úplným systémem Zákona, který byl takto dán, stály dva velké, věčné, neměnné zákony Boží platné pro celé lidstvo: "Milovati budeš Pána Boha svého" a "milovati budeš bližního svého jako sebe samého". Systém Zákona, který byl dán skrze Mojžíše, byl pouze detailním rozpracováním a aplikací těchto dvou velkých základních přikázání - lásky k Bohu a lásky k našemu bližnímu. Na těchto dvou přikázáních závisí celý zákonný systém Mojžíšův a celá služba a zvěst všech starozákonních proroků. Je zde tedy "spravedlnost zákona" shrnuta do dvou přikázání zahrnujících všechno: "Miluj Boha" a "miluj svého bližního".

Tutéž pravdu učí taktéž Pavel v 1 Tim 1,5-7: "Ježto konec přikázání je láska z srdce čistého a z svědomí dobrého a z víry neošemetné (tj. nepokrytecké). Od čehož někteří jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti, chtějevše býti učitelé zákona, a nerozuměvše, ani co mluví, ani čeho zastávají."

Všimněte si objasňujícího výroku: "Konec přikázání jest láska." Nejvyšší cíl a předmět, k jehož vstřípení byl Zákon dán, jest láska - láska k Bohu a láska k člověku. Pavel dále říká, že všichni, kteří chtějí učit, nebo vykládat Zákon Mojžíšův, aniž porozuměli tomuto hlavnímu základnímu účelu celého Zákona, "pobloudili, uchýlivše se k marnomluvnosti... ." Takoví vykladači se úplně minuli hlavního bodu Zákona, kterým je láska. Tento zákon lásky - lásky k Bohu a k člověku - je zákonem za všemi ostatními zákony.

Pavel vyjadřuje tutéž pravdu o tom jediném a nejvyšším zákonu lásky v Ř 13,8-10: "Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, aby jste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje bližního zákon naplnil, poněvadž to přikázání: Nezesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš křivého svědectví, nepožádáš a jest- li které jiné přikázání, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého. Láska k bližnímu zle neučiní a proto plnost zákona je láska."

V tomto bodě může být někdo nakloněn říci: "Říkáte mi, že jako křesťan nejsem pod zákonem a ani pod Mojžíšovými přikázáními. Znamená to, že mám svobodu porušovat tato přikázání a dělat cokoli se mi zlíbí? Mám svobodu, budu - li chtít spáchat vraždu, nebo cizoložstvo a nebo krádež?"

Odpověď je, že jako křesťan jste dokonale svobodný udělat všechno, co můžete udělat s dokonalou láskou k Bohu a k člověku ve svém srdci. Ale jako křesťan nemáte svobodu dělat nic, co nemůžete dělat v lásce.

Člověk, jehož srdce je naplněno a ovládáno láskou Boží, je svobodný učinit všechno, co jeho srdce žádá. Z tohoto důvodu apoštol Jakub mluví o tomto zákonu lásky jako o "zákonu svobody". V Jk 1,25 říká: "Ale kdo by se zhlédl v dokonalý zákon svobody a zůstával by v něm, ... blahoslavený bude v skutku svém." Znovu ve stejné epištole 2,12 říká: "Tak mluďte a tak číňte, jako ti, kteří podle zákona svobody souzeni býti máte." Jakub nazývá tento zákon lásky "dokonalým zákonem svobody", protože člověk, jehož srdce je stále naplněno a ovládáno láskou Boží, má svobodu udělat přesně to, co chce. Cokoli bude chtít takový člověk udělat, to bude vždy s vůlí a podstatou Boží, protože Bůh sám je láska. Člověk, který žije podle tohoto zákona lásky, je jediným opravdu svobodným člověkem na tváři celé země - jediným člověkem, který má svobodu vykonat vždy to, co chce. Takový člověk nepotřebuje žádný další zákon, aby jím byl řízen.

Ve stejné epištole Jk 2,8 dává Jakub tomuto zákonu lásky ještě jiný titul. Nazývá ho "zákonem královským." Říká: "Jestliže pak plníte zákon královský podle písma: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte."

Proč je to "královský zákon"? Protože člověk, který žije podle tohoto zákona, žije vskutku jako král. Není poddán žádnému jinému zákonu. Má svobodu kdykoli učinit to, co mu přikazuje jeho srdce. Naplňováním tohoto zákona plní celý zákon. Za všech okolností a v každém vztahu k Bohu i k člověku kraluje v životě jako král. Jediný ze všech lidských bytostí je svoboden od útrap a strachu, neboť apoštol Jan nám říká v 1J 4,18 (Colův překlad): "Bázně (tj. strachu) není v lásce, nýbrž dokonalá láska zahání bázeň. Neboť bázeň působí trápení."

Náš rozbor toho co je míněno "spravedlností zákona", nás vede k tomuto závěru: mezi měřítkem pravé spravedlnosti ukázaným ve Starém zákoně Zákonem Mojžíšovým a mezi měřítkem ukázaným v Novém zákoně v evangeliu Ježíše Krista není žádný rozpor, nebo nesrovnalost. V obou případech je měřítko spravedlnosti jedno a totéž a je shrnuto ve slovu láska - láska k Bohu a láska k člověku. Rozdíl mezi těmito dvěma dispensacemi - mezi dispensací zákona Mojžíšova a dispensací milosti skrze Ježíše Krista - nespočívá v cíli, kterého má být dosaženo, ale prostředku použitého k dosažení tohoto cíle. V obou případech jak pod zákonem, tak pod milostí, je cílem, kterého má být dosaženo láska. Pod zákonem je prostředkem k dosažení tohoto cíle vnější systém přikázání a ustanovení, uložený člověku z vnějšku. Ale pod milostí je cíle dosahováno stálou zázračnou činností Ducha svatého v srdci věřícího.

Zákon Mojžíšův selhal v dosažení tohoto cíle ne proto, že by bylo něco špatného v zákonně samém, ale z důvodu vrozené slabosti a hříšnosti lidské tělesné přirozenosti. Pavel to bohatě objasňuje ve druhé části sedmé kapitoly Římanům. K objasnění tohoto bodu můžeme zvláště vybrat verše Ř 7,12.14.22 -23 : "A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré."

"Víme zajisté, že zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu."

"Nebo zvláštní libost mám v zákoně Božím podlé vnitřního člověka; Ale vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu myslí mé, a jímající mne zákonu hřícha, kterýž jest v oudech mých."

Zákon sám je spravedlivý a dobrý. Člověk, který usiluje žít podle Zákona, může být dokonale upřímný v tomto úsilí a měřítko zákona může zcela upřímně uznávat a přes to všechno moc hříchu v něm a slabost jeho tělesné přirozenosti mu bude neustále zabraňovat podle těchto měřítek žít.

Pod Novým zákonem vede milost Boží v Kristu Ježíši člověka k témuž cíli - k lásce k Bohu a k lásce k bližnímu, ale k dosažení tohoto cíle dává člověku k dispozici docela nový prostředek. Milost začíná docela zázračným působením Ducha svatého v srdci věřícího. Výsledek tohoto působení se nazývá "znovuzrození" nebo "zrození z Ducha". Tato zkušenost je prorocky popsána ve Starém zákoně v Ez 36,26, kde Hospodin říká dítkám Izraele: "A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřnosti vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité."

Výsledky této vnitřní změny jsou dále popsány v Jer 31,31-33: "Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou. Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstati měl manželem jejich? dí Hospodin. Ale tato jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem."

Tato nová smlouva zde Hospodinem zaslíbená je Nová smlouva milosti skrze víru v Ježíše Krista, kterou dnes nazýváme Novým zákonem. Skrze tuto novou smlouvu je v hříšníkovi zcela proměněna

jeho přirozenost. Je vyňato staré kamenné necitelné srdce a na jeho místo je vloženo nové srdce a nový duch. Nová přirozenost je v souladu s Boží přirozeností a s Božími zákony. A tak pro člověka, který byl takto Bohem znovustvořen, se stává přirozeným chodit po Božích cestách a konat Boží vůli. Duch sám vyrýl svrchovaný zákon lásky na citlivé desky srdce věřícího, který se pak již začne přirozeně projevovat v jeho novém charakteru a chování.

Tím jsme přivedeni nazpět ke slovům Pavlovým v Ř 8,3n: "Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha."

Zákon selhal v dosažení Božího měřítká spravedlnosti ne pro nějakou chybu Zákona, ale výhradně pro slabost lidské tělesné přirozenosti. Pod milostí Duch Boží změní lidskou tělesnou přirozenost a nahradí ji novou přirozeností, způsobilou přijmout a projevit Boží lásku.

Hlavní rozdíl mezi působností Zákona a milostí můžeme shrnout takto: Zákon závisí na vlastní schopnosti člověka a působí z vnějšku. Milost závisí na zázračném působení Ducha svatého a působí zevnitř.

Velkým zvláštním zjevením Nového zákona je, že se člověk může dostat pod tento zákon Božské a dokonalé lásky jedině působením samého Božího Ducha svatého. V Ř5,5 Pavel říká: "A naděje nezahanbuje; nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám." Všimněte si, že to není pouhá lidská láska v určité formě, nebo stupni, ale že to je láska Boží - Boží vlastní láska - kterou může Duch svatý rozlít v našich srdcích."

Tato láska Boží, vylitá skrze Ducha Božího v lidském srdci ve své dokonalosti působí devateré "ovoce Ducha". Toto "ovoce Ducha" je láska Boží projevená v každém aspektu lidského charakteru a chování. Pavel ho popisuje v Ga 5,22n: "Ga 5,22 Ovoce pak Ducha jesti: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovým není zákon." Znovu Pavel zdůrazňuje, že život, ve kterém se láska Boží dokonale projevuje tímto devaterým ovocem Ducha, nepotřebuje být řízen žádným jiným zákonem. Proto říká: "proti takovým není zákon".

Tento zákon lásky je koncem všech ostatních zákonů a přikázání. Je to dokonalý zákon, královský zákon, zákon svobody.

Nicméně na závěr této studie se musíme mýt na pozoru, abychom nezanechali dojem, že láska Boží, o které zde mluvíme, je něco mlhavého, neurčitého, nerealistického, nebo sentimentálního. Láska Boží je vždy určitá a praktická a podle Nového zákona se láska k bohu i láska k lidem projevuje určitým a praktickým způsobem, který odpovídá lásce Boží.

V celé Bibli jak ve Starém zákoně tak i v Novém může být nejvyšší test lásky člověka k Bohu vyjádřen jediným slovem: "poslušnost".

Ve Starém zákoně uvedl Bůh tuto pravdu svému lidu velmi prostě skrze proroka Jeremiáše. Řekl u Jer 7,23: "Ale toto přikázal jsem jim, řka: Poslouchejte hlasu mého, a budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a chodte po vsí cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo." Pravá láska k Bohu se vždy projevuje poslušností.

A podobně v Novém zákoně, při svém rozhovoru na rozloučenou se svými učedníky, Ježíš tento bod poslušnosti zdůraznil nadevšechny ostatní požadavky. V kapitole 14 Janova evangelia zdůrazňuje tento bod třikrát po sobě v několika verších.

V J 14,15 říká: "Milujete - li mne, přikázání mých ostříhejte."

Opět ve verši 21: "Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, on jest ten, který mne miluje."

A opět ve verších 23 a 24 dává jasně vedle sebe alternativy poslušnosti a neposlušnosti když říká: "Miluje-li mne kdo slova mého ostříhati bude" a naopak "Kdož nemiluje mne, slov mých neostříhá."

Ve světle těchto slov je jasné, že když kterýkoli křesťán vyznává lásku ke Kristu, aniž by poslouchal jeho vůli zjevenou v jeho slovech a jeho přikázáních, potom nedělá nic jiného, než že sám sebe klame.

Nejvyšším přikázáním Kristovým v Novém zákoně je láska. Bez lásky není možné mluvit o poslušnosti. Ale když postoupíme ke zkoumání podstaty křesťanské lásky a pole její působnosti, objevíme, že nám Nový zákon předkládá vzor života, který je touto láskou řízen v každém svém ohledu. Abychom se tímto vzorem řídili, musíme s pečlivostí a modlitbou studovat a uplatňovat každou část učení Nového zákona.

Když to budeme činit, objevíme, že novozákonní zákon lásky má detailní a praktické uplatnění ve všech stránkách života věřícího. Jeho uplatnění pokrývá osobní soukromý život věřícího, jeho vztahy k Bohu i k bližnímu. Ovládá a řídí křesťanské manželství a život křesťanské rodiny - rodičů i dětí. Dává opatření pro život a vedení křesťanského sboru. Upravuje postoj a vztah věřícího ke světské autoritě a vládě.

Když se budeme snažit následovat tento vzor Božské lásky, zaznamenaný v Novém zákoně, ve vlastním životě dokážeme pravdivost slova 1J 2,5 (podle Žilky): "Kdo však zachovává jeho slovo, v tom jest opravdu Boží láska přivedena k dokonalosti. podle toho poznáváme, že jsme v něm."

Závěrem proto znovu předkládáme výzvu Bible: Studujte pro sebe! Nediskutujte o knize, kterou jste nestudoval. Nebuďte spokojen s názory z druhé ruky, nebo s tradicemi. Studujte pro sebe! Poznejte z první ruky, co Bible skutečně učí. Potom si budete schopen učinit vlastní závěry. Budete moci sám vysvětlit, proč Bible zůstává nejčtenější a nejvlivnější knihou v celé historii lidstva.